

DUMITRU HURUBĂ

Balamucul, dragostea mea...

Editura CĂLĂUZA

Dumitru HURUBĂ

**BALAMUCUL,
DRAGOSTEA
MEA...**

Coperta realizată de Diana Orşa

Fotografie: Mihai Potârniche

Editura CĂLĂUZA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

HURUBĂ, DUMITRU

Balamucul – dragostea mea / Dumitru Hurubă. – Deva :
Călăuza, 2002

p. ; cm.

ISBN 973-9331-82-3

821.135.1-31

Dumitru HURUBĂ

**BALAMUCUL,
DRAGOSTEA
MEA...**

Editura CĂLĂUZA

*(Fantezie semipolițistă după o idee
sugerată de cuplul Jung-Freud)*

I

Străbunicul meu adoptiv dinspre Occident era un om drept, cu frică de Dumnezeu și de autoritățile pe care le înjura atât de afectuos încât, într-una din zile, a făcut infarct și s-a liniștit în cimitirul suprapopulat de otrăviții cu ciuperci. Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească în loc cu verdeață și fără ciuperci. Chestiunea nu este banală și lipsită de logică, fiindcă eu, în calitate de strănepot - adevăr pe care, între noi fie vorba, el nu l-a recunoscut niciodată - sunt singurul moștenitor direct și fidel al firii și pomelnicului său de înjurături. Caracterul, înjurăturile și felul de a fi ale străbunicului, o făceau pe străbunica - Dumnezeu s-o ierte și pe ea - să alerge din două în două zile la biserică, să aprindă lumânări și să se roage ca Domnul să țină seama că Lothar al ei devenise zăbăuc numai de când i se arătase în vis apostolul Pavel zicându-i:

- Siegfriede, Siegfriede, de ce dracu' mă prigonești?

Străbunicul sărise din așternutui cald - era în februarie și un frig, afară de crăpau ouăle cerbului - ieșise în zăpadă până pe la genunchi și urlase spre Pădurea lelelor unde, povestea el după aceea, se afla apostolul:

- Du-te-n... scuza-mă! Tu vorbești? Ai uitat ce-ai făcut pe Drumul Damascului?

Cu acea ocazie, Străbunicul s-a ales cu două degete și o ureche degerate și un set de frisoane care nu l-au slăbit timp de trei zile, interval în care a înjurat guvernul - cu scurte pauze pentru masă și somn - că nu-i aprobese suficiente lemne de foc din Pădurea Vieneză. Abia mai târziu

mi-am dat seama că bunicul avea o cultură generală aproape nemărginită, doar că nu apucase să și-o aranjeze corespunzător și cu etichete în sertărașele minții, calitate nativă pe care am moștenit-o și eu cu sfințenie.

Deci, și în concluzie - ca să imit din punct de vedere pleonastic și vulcanic un crainic sportiv - și ca să nu mai lungim povestea, aiureala mea de la el mi se trage, ceea ce nu înseamnă că îl reneg cum a făcut el când era gata-gata să înfunde pușcăria din cauza mea fără să țină seama că eram crud și fără minte... Nici acum nu stiu de ce s-a supărat atât de rău că i-am șterpelit pistolul șefului de post când acesta se afla într-o preafelicată stare de împlinire erotică alături de soția președintelui sfatului popular între răchițele de pe malul Mureșului. Ce mare rău făcusem că ne-am jucat de-a hoții și milițienii cu niște colegi din clasa a treia și că unul a rămas fără patru degete la mâna dreaptă? Că și-așa nu-i plăcea să-și scrie temele. Știu că voi fi acuzat de sadism, și nimeni nu-mi va da dreptate, însă eu și acum cred că i-am făcut un bine omului și comunei, fiindcă altfel nu am fi existat nici un stângaci într-o localitate cu peste șase mii de suflete, care se dușmăneau cu o patimă aproape declanșatoare a unui război devastator, fiecare localnic fiind gata pregătit să dea foc la ceva pentru ca dușmanul să moară ars de viu. Deci, sunt convins că lipsa unui om fără degetele de la o mână, ar fi fost o chestiune dezonorantă pentru Arcandia mea natală. Alții creadă ce vor... Uneori îmi fac iluzii că voi fi reabilitat, dacă ținem seama că în perimetrul Arcandiei aveam de toate: hoți de cai, vreo trei criminali, un număr impresionant de escroci, peste șaptezeci de partizani, cam tot atâția legionari, o sută și nouă de comuniști - ăștia aveau o evidentă foarte riguroasă - consăteni înscriși în partid pentru câte un sac de porumb-știuleți ori câte o rubașcă sau căciulă rusească. Ca să nu mai vorbesc de găinari, hoți de buzunare, și niște infidelități și scârboșenii cum se mai pot întâlni numai în filmele porno interzise copiilor și vizionate de aceștia cu o consecvență umilitoare pentru părinți. E adevărat că, jucându-ne pe malul Mureșului, scăpasem pistolul în apă, dar m-am prezentat aproape

imediat și în modul cel mai civilizât la miliție și le-am declarat în urma unor barbare trageri de urechi că bunicul mă învățase să fur... Adevărul era că, într-una din mâinile lui, bunicul a răcnit într-o zi la șeful de post:

- Ay, că nu pun eu mâna pe arma aia a ta, că pe toți vă pușc!

Continuând cu voce scăzută:

- Băga-și-ar dracu' cornu-n voi de comuniști!...

Deci, rezultă destul de clar că eu nu făcusem altceva decât să transpun în fapte amenințarea bunicului ? Rezultă!

Însă, așa cum se va vedea mai încolo, toate intențiile și faptele mele bune au fost interpretate la fel de greșit. De aceea, pentru a nu se cădea din eroare în eroare, am hotărât sub aspru jurământ, să-mi scriu memoriile zilnic. Și afurisesc cu șapte blesteme biblice și treisprezece posturi negre ținute în zile de marți, și în majoritatea zilelor din cauza salariului mic și a prețurilor mari, pe orice pământean care se va încumeta să schimbe măcar o singura virgulă, fie ea și dintre subiect și predicat; de asemenea, îți urez din toată inima să-l bată Dumnezeu în conformitate cu cele zece porunci completate la zi cu alte prevederi ale Sfintei Scripturi și ale pachetelor de legi române aruncate de Guvern în groapa Parlamentului. Amin!

După cum reiese din studiile făcute pe cobai și pe câinele sălbatic Dingo, orice om normal are simpatiile și antipatiile sale. Luând în considerare aceste teste, tratatele semnate de Freud, Jung, precum și atitudinea unui cunoscut de-al meu, în legătură psihocomportamentul uman în condițiile de stres familial, eu, Haralampy Vreischte, sunt un ins perfect normal. Cu simpatii și antipatii... Dintre simpatii, aș rezuma enumerarea la una singură: colega din primul an de facultate (fugită de-acasă în Guineea de Sud cu un Hindus), o vietate căreia, după înviere, Isus nu i-ar fi adresat, nici într-un caz, celebrele cuvinte: „Noli me tangere!”, ci „Lăsați copiii să vină la mine cu mamele lor cu tot”... Dar, Doamne iartă-mă, să nu vorbim cu păcat... Culmea e că, datorită unei stranii coincidențe, o cheamă și Magdalena și e „frumoasă ca un

gând răsleț” fluturat prin mintea lui Coșbuc la nunta consătenței sale Zamfira! Că te și întrebi: cum Dumnezeu o fi arătat fătuca aia, de i-a tranzit poetului prin minte o asemenea păcătoșenie de vers?

În ceea ce privește capitolul antipatii, aici stau considerabil și consistent bine, ele fiind cu mult mai adânci și mai trainice decât simpatiile. Cum ar fi, de exemplu: indivizii care toată ziua pun întrebări, cum la fel de antipatici - o antipatie vecină cu ura - îmi sunt indivizii care clefăie porcește la masă; bărbați care înjură femeile din trei în trei fraze împărțindu-le în două mari grupe: târfe și curve ordinare; unii parlamentari care își secătuesc puțina minte pe care o au pentru a pronunța în trei fraze șapte idiotenii, în loc să-și vadă de somn și de integrame; seninătatea cu care unii oamenii pot fi tâmpiți - de fapt, cred că ultima categoric mi-e simpatică... De fapt, cred că le-am cam amestecat - nu contează... Fondul problemei rămâne. Din păcate, cel mai rău lucru pe care l-am moștenit de la bunicul este antipatia față de autoritățile pe care el le consideră dușmanii de moarte ai progresului, civilizației, reformei și poporului român, ceea ce mi se pare de-a dreptul aberant. Dar, din nefericire, nu se mai poate face nimic, fiindcă gena e genă, nu?

II

Pe când am început să scriu prezentul roman, mă aflam în Anglia, muncitor necalificat la o fabrică de garduri din sârmă ghimpată, undeva într-o suburbie londoneză; scriam versuri și, din când în când, câte un articol de două trei rânduri. Conform genei de care pomeneam puțin mai înainte, și antipatizam din tot sufletul pe polițiștii britanici care erau, cu siguranța, cu mult mai englezi decât restul populației. În orice caz - și o spun cu deplină răspundere civică și cunoștință de cauză -, a nu-i fi

agreat pe polițiștii din acea țară, putea deveni o chestiune legată direct de spitalul de nebuni, după cum poate verifica oricine dorește și are curaj sau o anumită doză de nebunie. Așadar, atitudinea poate fi cel puțin dubioasă, dacă nu cumva chiar periculoasă, având în vedere că imprezibilitatea este punctul forte al multor autorități, indiferent de zona geografică în care acestea subzistă... De menționat ca ele au o logică ancestral-țărănească simplă și sănătoasă: cine nu e cu noi, ne e împotriva. Iar dacă așa șed lucrurile, înseamnă că omul are el ceva pe sufletelul lui care... Ia să vedem noi un piculeț, își zic polițiștii, de exemplu, ia să aflăm de ce acest onorabil concetățean ne cam antipatizează... Nu cumva i-am tras cândva, din greșeala, vreun toc de bătaie? Nu cumva o fi amestecat în vreo corupție cu stupefiante, Țigara enșpe sau alte prostituări? Cam acestea erau gândurile mele așternute pe hârtie pentru Daily Telegraph într-o zi de vineri. Ei, și după exact șapte zile și cam cinsprezece minute, grăbit să nu întârzii la serviciu, trec strada prin loc nemarcat, evident, privind în dreapta și în stânga pentru a evita vreo posibilitate auto care să pună capăt trecerii mele pe acolo și prin viață. Nu venea nimic, iar pe trotuarul de vizavi mă aștepta, zâmbitor și victorios, un polițist care scosese deja chitanțierul și pixul. Mamă și ce pix avea! Parcă era un baston de cauciuc șterpelit de la noi, din Piața Universității. Dar nu era...

- Să trăiți! I-am salutat din toată inima. Cât? Că întârzii la serviciu.

(N. B. Începând din acest moment, toate dialogurile și conversațiile sunt traduse după originalele purtate în limba engleză. Deci orice asemănări cu situații, momente, schițe și alte asemenea existente în limba, literatura și în viața românilor, sunt simple Povestiri din Padurea Vieneză de Strauss-fiul sau, în cazul cel mai fericit, vreo câteva fragmente din povestirile lui Hoffmann de Offenbach.

De ce vă mirați? Vastele și enciclopedicele mele cunostințe muzicale se datorează în primul rând frumoasei profesoare de muzică din timpul

liceului, care, văzându-mă cum o dezbrac din priviri cu o odioasă nerușinare, mă ridică în picioare și, cu o voce absolut divină, mă întreba, de exemplu:

- *Câte opere a scris Tomaso Albinoni?*
- *Una singură: Opera de trei parale, răspundeam eu viguros și fericit.*
- *Stai jos - doi! Data viitoare să înveți...*

Aveam amândoi dreptate.

Eram campion absolut la nota doi, dar începusem să știu muzică! O visam și noaptea. Pe profesoară, cum se saruta cu directorul adjunct al liceului – barbat frumos și inteligent, dar care, când începea să cânte la pianina instituției compoziții proprii dedicate profesoarei, urlau câinii ca-n vremea secetei din '46. În concluzie: doresc din tot sufletul să nu existe dubii și interpretări asupra textului...)

Prin urmare, după ce l-am salutat destul de ceremonios pe domnul polițist, văd că se uită la mine din ce în ce mai atent, mă masoară de parcă m-ar croi cu o... cu un..., în sfârșit, să-i zicem baston de cauciuc, deși nu părea. Îl las să repete de câteva ori operațiunea, apoi îi zic:

- Domnu' sergent, dacă e ceva bai cu îmbrăcămintea, pot să renunț la ea, deși sacoul l-am moștenit de la bunicul, iar cămașa e dintr-o iie de-a bunicii, adică mă leagă de ele chestii sentimentale - înțelegeți? Însă vă garantez că deviza vieții mele este să facem totul, pentru ca circulația pe drumurile publice și pe soselele patriei noastre scumpe, Marea Britanie, să se desfășoare în cele mai potrivite condițiuni...

- Vă rog, îmi zice el cu asprime și chiorășenie, să aveți în vedere că patria dumneavoastră nu e Marea Britanie, ci...

- Nu, domnule polițist, strămoșul meu latin Cicero, mi-a lasat cu limbă de moarte știrea potrivit căreia „ubi bene, ibi patria”, scuzați-mă...

- Nu mă privește strămoșul dumneavoastră!

III

Doamne, cum am putut face o asemenea gafă? Chiar: ce să aibă englezii cu latinii? Mai ales că, abia trecuse o jumătate de mileniu de la așezarea triburilor celtice pe teritoriul Marii Britanii, că romanii și dăduseră buzna peste ei transformându-i în provincie... Cine știe ce resentimente am răscolit în sufletul și mintea polițistului... Așa că încerc să repar stricăciunea:

- Ei, au fost și anticii niște aventurieri nebunatici - ce să le facem?

- Și tac. Tace și el. Tăcem îndelung: eu cu capul plecat pentru a evita sabia, el cu ochii pe mine. Ridic privirea spre el gândind cu spaimă că, poate, i-am greșit gradul, dar nu: e un brav sergent de stradă cu fluierul de gât...

- Dați-mi buletinul!, îmi zice într-un târziu cu o voce din care eu trebuie să înțeleg că mă așteaptă scaunul electric pentru că participasem la descăpățânarea celor două Marii: Stuart și Antoaneta - sper că aceasta este ordinea cronologică a descăpățânărilor. Fapt care nici nu e atât de important la urma urmelor. Bine-ar fi să nu-mi pună în cărcă și asasinarea lui Lincoln, Kennedy, Iorga și arderea pe rug a Ioanei d'Arc... Nu știu dacă acestea sunt adevărurile istoriei, dar îmi spun repede că au mai fost și alții, destui, care au falsificat istoria și nici dracul, scuzați, nu le-a avut baiul...

- Cum să nu, zic. Poftiți și buletinul și livretul militar și fotografia soției, și... Aici e tata cu mama, aici sunt cele șapte surori de Cehov...

- Trei!, mă corectează cu asprime polițistul.

Ehe, ce înseamnă cultura unui politist englez!

Însă eu continuu, nestingherit de intervenția lui:

- ... Șapte surori, cu soții, cu copiii, cu tații, cu socrii. Aici e unchiul care seamănă cu mine din fața și, uneori, din profil, mai ales în vremea când vindea droguri...

- Cum? Droguri?! strigă la mine polițistul scoțând rapid din buzunar o pereche de cătușe.

Iar când un polițist englez țipă la tine și scoate la vedere o pereche de cătușe, nu-ți mai rămâne decât șansa unui traznet care să despice insula britanică pentru a te ascunde cât mai repede sub Canalul Mânecii, singurul loc și mâneci pe unde se mai poate scoate cămașa...

- Nu, domnule, zic. Unchiul meu vindea droburi, de sare. Ați auzit greșit - e o chestie paronimică.

- O ce?

- Paronimică. Cum să vă spun? E ca atunci când dai telefon acasă și în locul soției îți răspunde un barbat respirând greu, spunându-ți că ai format greșit numărul și înjurându-te fără pic de rușine față de propria ta nevastă... Dar poftiți mai departe: aici e sancțiunea pentru că n-am sărutat mâna soției maistrului, soție care tocmai iese de la un veceu public; aceasta e legitimația mea de dizident și revoluționar decembrist, iar mâine vă aduc și decizia de desfacere a contractului de muncă pentru întârzieri repetate, de fapt din motive politice, având în vedere că sunt și orfan de ambii părinți...

Și continuam să mă caut prin buzunare din ce în ce mai îngrozit că nu mai aveam ce să-i dau domnului polițist; fiindcă lor e recomandabil să le dai tot, așa cum foarte bine constatase cu mulți ani în urma regretatul cântăreț popular Ion Luican, care a și spus-o spre știința întregii lumi în care îi includem acum, forțați de împrejurări, și pe englezi:

*Cin' se ia cu mine bine,
Îi dau haina de pe mine...*

Sigur că aluzia era la milițieni, dar ce frumos parafrazase ideea și uite că nimeni nu-l considera dizident sau măcar anticeaușist! Imediat m-am întrebat cu o oarecare speranță: oare polițistii britanici cunosc folclorul oltenesc?

Și chiar dacă nu l-ar cunoaște, ei nu duc lipsă de cămăși, așa că i-aș fredona degeaba... Dar nici nu mă las și, așa, ca dintr-o pornire orgolios-mioritică, îmi vine să strig la infatuatul reprezentant al autorității englezești din fața mea: „Mă, nene, tu auziși în viața ta de Maria Latărețu și de dom' Marin Cotoanță la cobză? Auziși pe dracu'! Ca și de frații Petreș, sau Aneta Stan, Cornelia Catanga, Adrian - Copilul Minune, sau de milenarii Gică Petrescu și Gavril Prunoiu, Lucreția Ciobanu, Gabi Luncă..." Din nefericire, într-un târziu, într-o engleză impecabilă, îl aud, pe polițist întrebându-mă:

- Cum vă numiți?
- Vreischte.
- Și mai cum?
- Haralampy.
- În regulă, constată el sec. Corespunde. Restul datelor le verificăm după-amiază când veniți la secție să vă ridicați actul de identitate cu bani pregătiți pentru amendă.

Cum, de unde știu că vorbea engleza impecabilă? Din familie: de la tata, ca vorbea la perfecție limba shakespeariană fără profesorul care, după ce îl auzise pronunțând câteva cuvinte în engleză, se internase la psihiatrie; da' mai mult știu de la sora-mea Parmenita, nebuna! Că se încurcase cu un tip, a plecat după el la Londra și-a coborât în gară la Belfast, ea absolvind studiile la F.E.H. (Facultatea de Experți în Habamistică), cu specialitatea geografie. Fiind și olteancă, iar din punct de vedere fizionomico-ereditar ceva mai creolă, au întrebat-o niște protestanți:

- My lady, vii, cumva din partea Majestății Sale Regele Cioabă? Că, dacă nu...

În perioada punctelor de suspensie, Parmenita s-a prefăcut că-i pleacă trenul și, înrolându-se într-un batalion de diplomați din partea Regelui Cioabă îndemnați la cros cu gloanțe de cauciuc, a șters-o spre

patria-mumă. Trecând Canalul Manecii pe o plută cu o duzină de puradei, a învățat să-l blesteme în engleză pe insul care o fraierise...

Așa că nu se pune problema englezei mele...

- Ce s-o mai lungim, dom'sergent? am întreat. Plătesc pe loc și...
- Am zis: după-amiază! Camera șapțișpe. Circulați!

Ce fraier! Parcă lui i-ar fi stricat câteva lire... Habar n-are de valoarea leului lor sterlin!

Dar ce să fi făcut altceva decât să circul? Și încă repede, cu mult mai repede decât m-aș fi crezut în stare, însă regretând, în același timp, că nu aveam la mine o gresie, un piaptăn și o oglindă... Le-aș fi aruncat în urmă, mi-aș fi salvat ceafa de privirea de jeratic a reprezentantului ordinii publice pe tărâm britanic, dovedind și o accentuată doză de patriotism prin respectarea frumoaselor și eficientelor tradiții din basmele noastre...

... Bineînțeles că în ghereta portarului se afla domnul maistru la o șuetă cu tânără portăriță pe care tocmai o pipăie pe la sâni spunând cu asprime părintească:

- Te-ai cam îngrășat, domnișorico de când ești la noi, și mai zici că economia de piață îți face rău...

Nu s-ar fi putut zice, într-adevăr, că situația economică a țării îi facea rău portăriței!

Ne prefacem că nu ne vedem, mai ales eu, și încep ziua de lucru cu sentimentul bizar că port în mare parte vina răului care se petrece în sud-estul Europei. Abia reușesc să aud remarca unui coleg din branșa necalificaților:

- Vreischte asta-i cam alb la față azi...
- Normal, zice altul. E mare scriitor - nu doarme noaptea...

Umor englezesc, adaptat prost de români, îmi zic liniștindu-mă.

- Ți-am citit articolul, mi se adresează altul direct. Simt duhul sfânt al înțelepciunii coborând binefăcător peste materia mea cenușie, mi-o

luminează brusc cu reflectorul dorinței să găsesc o modalitate cât mai rapidă de a-mi pune capăt zilelor care, oricum, sunt colorate într-un gri din ce în ce mai murdar. Dar trebuie să rezolv problema cât se poate de rapid și, mai ales spectaculos! Cum de nu mi-am dat seama mai repede că, în după-amiaza asta s-ar putea să începă marele vals, serialul după tragi-comedia EU și POLIȚIA BRITANICĂ în Dumnezeu știe câte episoade. Iar dacă mai află și chestia cu pistolul furat în copilărie ... Ei, și? În acele vremuri de multilaterală dezvoltare a societății, mulți români își doreau măcar o armă cu aer comprimat... Și-apoi, nici eșafodul, nici scaunul electric și nici lumea nu a început și, cu atât mai sigur, nu se va sfârși cu mine!

- Ți-am citit articolul din Daily Telegraph, aud din nou, dar nu prea te văd bine.

Dracul mă pusese să scriu acel articolaș despre poliția britanică, că era lipsită de vigilență, că destui polițisti erau corupți, că maltratau emigranții, și că...

„Nu prea mă vezi?, i-am replicat în gând. În curând n-o să mă mai vezi deloc.” Îmi și văd propria înmormântare: un convoi-cortegiu format din câțiva inși discutând despre prețuri, reforme, remanieri, bombardarea Iugoslaviei, arăturile proaspete făcute de americani în Afganistan, rachetele israeliene trecând razant pe sub perna lui Yaser Arafat, o posibilă grindină cu MIG-uri, faimoasele elicoptere „Apache”, incompetența guvernelor și, pe la coada discuției, despre curajul meu de om tâmpit de a scrie „chestia aia” în legătură cu autoritatea polițienească. În cortegiu, aflându-se, poate, și vreo femeie de care fusesem cândva îndrăgostit, ca un bou remaniat de un stăpân pentru care fața grajdului însemna totul nu puterea și docilitatea bouului, reproșându-mi tot timpul în șoaptă:

- Idiotule, te-aș fi sinucis dacă-mi erai bărbat și dacă nu erai bou...

Coincidență: și eu aș fi făcut la fel cu ea, evident, dacă nu era vită încălțată, cu o șosetă ruptă...

IV

... N-aș uita să-i cer iertare neveste-mi pentru toate greșelile din ultimii cinci ani, să reactualizez noul testament personal pentru cel mic, Ion-Ronaldo, prin care să-i las sacoul și cămașa cu amintiri sentimentale de familie, dar, mai ales, să nu uit sa-l înjur vreo douăzeci de minute la telefon pe fostul meu maestru și actualul socru, care m-a nefericit pentru tot restul vieții, obligându-mă să o iau pe fiica-sa de nevastă.

- Lasăți-l, mă, zice prima voce întrerupându-mi gândurile, că are și el destule pe cap... Voi ce știți de crima din blocul X7?

O crimă în blocul meu? Întrebarea mă amuțește în gând și în vorbă. Din punctul meu de vedere arăt perfect a „Gânditorul” lui Rodin. Privesc în gol, uit ce fac și plec din întreprindere trecând pe lângă portărița surâzând amenințător de senzualo-lasciv și bovin, de parcă aș trece pe lângă soacră-mea când îmi spune că fiică-sa, dacă nu era tâmpită, acum ar fi fost măritată cu un medic nu cu un... „Un” sunt eu: Haralampy Vreischte, muncitor - cum spuneam - la o fabrică de garduri din sârmă ghimpată din împrejurimile Londrei. Mai poate omul crede în lipsa de predestinare ? Gardul din sârmă ghimpată nu merge mână în mână cu poliția, iar în cazul de față, amândouă, nu se potrivesc situației mele? Ce mai! Sinuciderea! Modalitate, eficientă și maximă spectaculozitate. Toată viața mi-am dorit să ies din anonim și iată că bunul și înțelegătorul Dumnezeu mi-a adus clipa... Voi deveni un anonim celebru, un sinucigaș notoriu care va fi dat exemplu generațiilor viitoare. Exemplu negativ, bineînțeles. Nu văd și nici nu mă interesează pe unde-mi calcă pașii. Probabil ca mulți concetățeni din colonie mă consideră în aceste momente un somnambul, ceea ce mă lasă cu totul indiferent și rece, temperatura cu care, de altfel, este indicat să mă obișnuiesc având în vedere viitorul înspăimântător de apropiat. La un moment dat aud:

- Domnuuu.'Hei! Hallo!...

Ce s-o fi întâmplat? A da: iar am trecut strada pe interzis și mă aflu nas în nas cu un polițist, adică nas în nas cu nasturele de la vestonul său, fiindcă e cu mult mai înalt decât mine. Însă am devenit imun la orice din cauza indiferenței, drept care li spun răstit:

- Toată ziua vă legați de oameni corecți, loiali și cinstiți în loc să descoperiți răufăcătorii! Știți ca în blocul meu s-a comis o crimă oribilă? (Poate că nu era oribilă, dar vestea suna mai dur). Nu știți; știți că salariații de la Avicola fură de pustiesc? Nu știți; știți că un ins de la primărie violează zilnic, sistematic și barbar o fetiță de nouăsprezece ani? Nu! Nu, fiindcă stați și fluierați în loc să depistați hoții, asasinii, violatorii, concubinii, amantii agresivi (întotdeauna, de față cu poliția, mi-au trecut prin minte chestii stupide), directorii abuzivi, bișnițarii... De unde să știm noi, contribuabilii, că nu sunteți pe o mână cu ei?

- Actul dumneavoastră de identitate!, îmi cere polițistul aproape amuzat.

Se lasă liniștea. O muscă trece bâzâind veselă printre nasurile noastre, ca să spun așa. Dacă eram câine, aș fi făcut clap! și gata ar fi fost cu fericirea ei, pe când așa... Nu știu de ce, regret sincer că nu sunt un patruped oarecare, deși cred în clipa asta din tot sufletui că un câine plouat arată cu mult mai bine decât mine, mai ales din punct de vedere psihic. Ca să leg o discuție, zic:

- Ferice de muștele astea care pot trece pe oriunde...

Polițistul mă privește cu ochi relativ foarte mari și îmi zice:

- Actul dumneavoastră de identitate! Aveți probleme cu vederea?

- Ce probleme, domnu' polițist? Totul e okei, doar ca actul mi l-a luat un coleg de-al dumneavoastră, iar altul nu mai am...

- De ce vi l-a luat?

- Am trecut strada prin loc nemarcat. Mă grăbeam spre serviciu și...

Auzindu-mi vorbele, îmi spun că orice individ aflat în pragul sinuciderii ar fi vorbit la fel. Și, de ce să nu recunosc?, sunt mândru de

mine și de ambiția mea, lăsând polițistul pe loc repaus cu o pată imensă de uimire pe chip.

În fața blocului în care locuiesc eu se afla o mulțime importantă de lume, precum și o mașină a poliției. Încă aș mai putea-o șterge. Până la graniță nu e chiar atât de departe... O trec fraudulos, sau cumva, cer azil politic în... În Europa? Nici într-un caz! Mai bine în Galapagos, la țestoasele Ninja. Cu ele altfel se înțelege omul decât cu nemții supradopați de superioara lor germanitate, sau cu italienii cu da Vinci-ul lor care, dacă mai trăia mult, inventa și sutienu pentru a o face pe Mona Lisa del Gioconda și mai enigmatică. Însă, retrospectând cu rapiditate și negăsind nici un exemplar laș și trădător de țară în arborele meu ginecologic - parcă așa se spune, că nici nu mai știu ce și cum gândesc - mă apropii de bloc semănând cu individul care, dându-și seama că nu mai are nimic de pierdut, se luminează la față în timp ce lumea îl crede nebun.

- El e! aud un țipăt ca de femeie prinsă cu amantul în pat de barbatul care nu avusese cartela să dea un telefon în prealabil...

Toate fețele se întorc spre mine și pe toate se deslușește clar: uf, bine că a venit și prostălăul ăsta, să ne putem vedea de treburile noastre! Păi, eu nu zic tot așa? Bine că am venit. Ce să mai fi așteptat până după-amiaza? Ajuns lângă dubița poliției, îl și rog pe domnul sergent de la volan:

- Bade, n-ai cumva o pereche de cătușe ceva mai mari, că am la mâna dreaptă și mi-e cam inflamată încheietura...

- Ce cătușe, domnule? Ce mână? Ce aia, „bade”? Își face cruce sergentul.

Probabil că este pentru prima dată în viața și cariera lui când un individ vine din proprie inițiativă și-i cere cătușe. Și continuă:

- la dați-mi actul dumneavoastră de identitate...

- Parcă mă apuca un leșin: de unde Dumnezeu să-i mai dau și lui un act de identitate ?

- N-am, zic.
- De ce?

Nu mai apuc să răspund. Mă înșfacă de umăr zicându-mi:

- Fii atent: dacă miști prea mult, s-ar putea să miști din ce în ce mai puțin sau chiar deloc în curând. Sper că m-ai înțeles, nu?

- Perfect, dar știți ce vă rog? Având în vedere că eu sunt cel pe care-l căutați, că m-am predat fără lupte de stradă, spuneți-le astora să plece că s-a terminat cirul. Pofțiți la mine, sorbim o cafea, mai sporovăim două-trei vorbe, apoi plecăm... Acum, ce naiba să fac? S-a întâmplat de am avut un moment de nebunie și am făcut-o. Toți trecem odată și odată prin asta...

- Nu chiar toți, cetățene, îmi zice sergentul cu gravitate în glas.

- Desigur-desigur, aprob repede. Și ca să driblez puțin situația, continuu: mă refeream la o clipă de nebunie cum ar fi cazul căsătoriei, cazul unui viol, al unui concubinaj...

- ... sau al unei crime, termina el cuvântarea mea.

Devin inconștient și iresponsabil, îl prind și eu de umăr, îl zgâlțâi puternic și-i zic la rându-mi:

- Care crimă? Aveți ceva cu mine din acest punct de vedere

Da de unde! exclamă el coborând dintr-un Jeep-dubiță.

Îmi arată o pereche de cătușe nou-nouțe, lucioase. Ei, așa da! Mi-a venit inima la loc: iată ce înseamnă un polițist britanic! Știu să fie oameni, să aprecieze, pentru că uite nu-mi vor pune niște cătușe vechi și ruginite... Aproape imediat mă simt un arestat de frunte și foarte important în mijlocul semenilor care s-au adunat ca la minunea de la Maglavit Mă simt mândru și le urlu:

- Plecați toți imediat de-aici! Ce înseamnă asta? Eliberați zona și circulați, hai... Nu aveți treabă ?

Să vadă și să audă și ei ce înseamnă să fi un om al poliției, chiar și în calitate de arestat...

Nevasta-mea plânge, fetița plânge, soacra-mea nu știu ce face, că sade cu fața în palme. De rușine? Dacă-i proastă! Câte soacre se bucură văzându-și ginerii arestați? Plânge și verișoara-mea după nevastă care locuiește la noi de trei ani fără să plătească un ban. De bucurie că scapă de mine, în sfârșit! Bine face. Fată deșteaptă și semianalfabetă, deci neînstare să scrie chestii despre poliție la Daily Telegraph. Cinste ei! Dar, între timp, s-au adunat vreo șapte polițiști împrejurul meu. Baieți isteți, că altfel mă scalpează bunii mei vecini de bloc.

Următoarea zi, din punctul meu de vedere, sau după calendarul iulian - ediție revăzută și adăugită experimental cu cinci zile în vederea prelungirii anului pentru finisarea și finalizarea Reformei în Estul Europei, zona carpato-danubiano-ponticală.

V

Așadar, prima noapte petrecută în arestul poliției britanice. Ași mi se spune. Altfel, aș jura că mă aflu într-o luxoasă cameră de hotel canapea extensibilă, masa-birou pentru corespondență, televizor color, fotoliu, presă de ultimă oră, frigider, cafetieră... Singurele stridențe din peisaj rămân cătușele de la mâini, ușa grea de fier dotată cu o vizetă minusculă, fereastra prin care n-ar reuși să evadeze nici măcar omulețul lui Gopo, și o cameră de filmat montată în tavan ca nu cumva să cred că și la ei lipsește transparența și nu mai știe stânga lui Iliescu ce face dreapta lui Constantinescu sau centrul Doamnei de Fier - frumoasă damă, scuzați, de parcă ar fi fost de aur nu de fier! Camera de filmat nu e mai mare decât pumnul fiului meu când ascunde singurul buton de la camasa mea, confecționată dintr-o ie de-a bunicii și adaptată la condițiile economiei din piață... Scăpat de grijile zilei abia încheiate, îmi încălzesc două sandviciuri cu cașcaval și suncă, beau trei beri și, după ce

vizionez un film educativ cu clipuri erotice de care se rușinează oamenii mari, dar urmărite de minori cu perseverență și sfințenie - cum spuneam - adorm surâzând cu optimism bine temperat, de individ trecut prin economia de piață.

Dimineața, o voce doar relativ autoritară, mă atenționează:

- Arestat, pregătește-te pentru interogatoriu. Fix la ora opt mă aflu fața în față cu un ins în civil. El stă la birou, eu stau în picioare.

- Deci, dumneata ești, îmi zice cu o nuanță de milă în voce.

Mă revolt pe loc datorită genei de la străbunicul:

- Nu am nevoie de compasiunea nimănu! Eu am făcut-o, eu o trag. Vă atingeți de mine, NATO vă mănâncă!... Imediat trec la greva foamei și scriu la drepturile omului de la Helsinki...

- Să înțeleg că sunteți udemerist?

- Să zicem că da - care-ar fi problema?

- Eu întreb!

- Drept-ii.

Și nu știu de ce îmi vin în minte ultimele imagini din ziua precedentă, de dinaintea plecării spre poliție și parcă aud vocea unei femei sincer mirată:

- Doamne, Dumnezeule! Cine, ar fi crezut că un, om atât de... de... să se faca criminal, dragă?

- E alb la față ca hârtia de ziar, constată alta.

Ziar a zis ? Nuuu! Să nu mai aud de ziare, de publicații, de orice tipărituri, că fac moarte de om...

- Ieșiți afară din fața blocului! am urlat la toți concetățenii adunați acolo. Afară!

- Țsta s-a bolunzit de tot, a zis altcineva. Nici nu mai știe ce spune.

- Cetățeni! a strigat atunci sergentul prin stația radio de emisie-recepție a dubiței. Vă rugăm să părăsiți zona, să ne putem face datoria... Hai...!

Am îmbrățișat-o pe fetiță, pe soacra-mea care nu pare a mă recunoaște de ginere, pe o vecină ieșită din neatenție în furou arătam îngrozitor de superb, și pe nevastă-mea căreia i-am șoptit drăgăstos:

- Fii atentă, doamna: poate că te-ncurci din nou cu mucea de la aprozar, că te omor și pe tine și pe legumicultor dacă găsesc un copil în plus acasă când mă întorc de la poliție. Am fost clar ?

Și am strâns-o la piept de i-au pârâit oasele până când am simțit cum o lăsau puterile din cauza durerii de la coloana vertebrală de care se tratează de trei ani pe Coasta de Azur, sponsorizată de un investitor strain, mare iubitor de țărăncuțe mioritice. Iar din acest punct de vedere nevastă-mea, e o țărăncă ce n-a văzut toata Marea Britanie, Irlanda de Nord și Insulele Ferate la un loc. Ferate sau Feroe? Nu contează. Principalul e că-i batem la fotbal parcă ar fi Liechtenstein.

Claustrina îmi alunecase din brațe, lumea crezând-o leșinată din cauza mării sale suferințe sufletești pricinuită de plecarea mea. Dacă puteau crede așa ceva însemnă că erau tâmpiți. Iar în timp ce soacră-mea își făcea cruce și mă blestema dând mărunț din buze, eu am început să fluier un fragment din „Corul Robilor” sau, cel puțin, așa credeam. Apoi am urcat în dubiță însoțit de strigătele mulțimii îmbulzindu-se și călcându-se în picioare fiindcă tocmai sosise mașina cu butelii de aragaz.

În dubiță, așezat între doi polițiști vânjoși, și pentru a le demonstra că nu-mi pasă de ei, am început să cânt:

Hei-hei-hei!

Complicat e omul, Doamne,

Când se culcă și nu doarme,

Măi, măi!

Ș-apoi, foaie verde, verde, verde,

*Lemn uscatî,
Bine-i să fi arestatî,
Măi, măi!*

Polițiștii mă priveau stupefiați, în vreme ce eu continuam să cânt...

- ... Deci, dumneata ești, repetă insul din fața mea, de parcă nu mi-ar fi auzit cuvintele.

- Da, domnule, eu sunt, am confirmat. M-ați arestat, sunt aici, ce mai vreți de la mine?

Într-un târziu, după ce mă fierbe cu tot felul de întrebă idioate, îmi spune că scenariul a fost pus la cale de un fel de prieten al meu numit de curând comisar-șef în arondismentului YX1044, mare farsor, care vroia să sărbătorească numirea cu o petrecere nebunească la reîntâlnirea noastră după treisprezece ani de când nu ne mai văzuserăm. Băiat de milioane - toată stima!

În ziua următoare, când petrecerea a continuat acasă la prietenu-mi, în cadrul unui toast, am spus gângăvind printre sughituri:

- Deși îmi dau seama de trucul folosit pentru a mă aduce aici; vă pun o singură întrebare: seamăn eu cu un asasin? Nu - este? Dar vă garantez că eu am omorât-o pe fata din blocul X7...

Stupoare, suspans, chestii...

Încă în seara respectivă am fost transportat la Balamucul din Razum - o suburbie londoneză - pentru dezalcoolizare și izolat pentru moment într-o rezervă fără ușă, intrarea făcându-se printr-o ferestruică numai bună pentru un rătăcit și-apoi evadat din tranziție.

Acum sunt aici și sunt bine. Așa zic eu. Medicii, nu. Deși ameninț din cinci în cinci minute:

- Las-că vine el frate-mi-o Tutankamon! Mă scoate el de aici și vedeți voi pe dracu' - pe toți vă arestează...

A treia zi după calendarul mai înainte anunțat.

... Nu de frica socrilor pe care i-am evitat ori de câte ori au venit în vizită la noi, ci din cu totul alte motive îi scriu nevestii câteva rânduri în calitate de pacient al Balamucului. În definitiv ei nu au absolut nici o vină că le-am adus fiica într-o stare deplorabilă din punct de vedere psiho-social și-acum mai și abandonând-o pentru a mă interna aici. Aceasta e palma pe care le-a trăznit-o Dumnezeu, pentru că o întrebau la telefon pe Claustrina:

- Dragă, zăbăucul i-acasă ?

În general nu prea eram de găsit, așa că puteau să-și vadă liniștiți de bârfe. Abia după o vreme mă arătam și eu, iar când dădeam cu ochii de ei, de fapt și mai corect spus: când ne vedeam, începeam să jucăm un teatru de ne-ar fi invidiat toți marii actori de comedie în frunte cu Toma Caragiu, dar și George Calboreanu urlând cu inconfundabilă voce celebrul, realistul și divinul testament al lui Stefan cel Mare din piesa lui Delavrancea:

„- Cel Mare și Sfânt, mă!”, aud o șoaptă aspră a unei personalități sinodal-parlamentare.

„- Și Sfânt, repet eu în gând prostește. Dar el știe?”

Să revin la socrii-vizitatori: eram cu toții afectuoși și plini de miere în vorbe, gesturi și priviri. Drept pentru care mulți dintre vecinii noștri doreau din tot sufletul să ni se întâmple ceva pentru a nu ne mai infatua toată ziua cu:

- Noi ? Ne înțelegem excelent...

Mare minune!

Dar să redau scrisoarea *in extenso* pentru a nu da prilej de supoziții și interpretări aiurea...

„Dragă, îi scriu Claustrinei, să știi că eu mă aflu bine aici, ceea ce îți doresc și ție din tot sufletul. Mâncarea are gust a carne furată de salariați, medicii iau mită puțină, dar numai în dolari, iar despre infirmieri nu am cuvinte. Deloc. Sunt niste băieți extraordinar de bine

dezvoltați fizicește, că la minte nu mă pricep, de frică să nu dea de scrisoare. Auzi: m-au bătut ieri până când am recunoscut în scris că locuiesc pe aceeași scară cu Giordano Bruno și că sunt căsătorit cu bulgăroaica Sofia de care am aflat aseară că-i capitală sau biserică din Rusia. Nu știu, că pe slavii ăștia întotdeauna i-am încurcat. Nu are importanță, dar tu trebuie, și e bine să știi că aici e posibil orice, așa că, în eventualitatea că voi veni acasă la braț cu catedrala din Moscova sau cu vreo Notre Dame, să nu mai faci pe nebuna că atunci cand m-ai găsit cu Cerasela în dormitor... Că și-acum mai păstrez zmocul de păr pe care i l-ai zmulș cu atâta cruzime. Și ce păr avea nebanatica! Avea!, pentru că, după întâlnirea cu tine, cu unghiile și pantofii tăi, i-a căzut părul și s-a călugărit la Mănăstirea din Parma construită de Stendhal. Să nu se mai spună că, în ultimul deceniu, românii nu mai exportă nimic, că suntem buni numai de hoții și de corupție... Cârcoțaii îi uită pe românii care lucrează în Israel; uită mulțimea de prostituate care desfășoara o activitate prodigioasă în mai toate țările civilizate din Europa practicând tarife rezonabile, pentru ca tot omul să poata beneficia, și pentru ca economia de piață să prospere și să împiedice bunul mers al societății spre dezastrul total. În concluzie, am recunoscut tot ce m-au rugat Domnii infirmieri amenințându-mă cu niște pumni made Casyus Clay, respectiv Mohammad Reza Pahlavi... Pardon și scuză-mă, dar am impresia că i-am zăpăcit și pe ăștia. Mohammed era Turc, iar Pahlavi... În sfârșit, lasă că-mi revin altă dată. Am mai recunoscut că din dragoste curată m-am căsătorit cu tine - îți dai seama? - deși tu știi bine cum devenise chestia când cei trei frați ai tăi m-au convins că la voi în oraș femeile nasc la cinci luni cel mult. Tu ai născut la trei și șapte zile după ce ne-am căsătorit la starea civilă, dar nu m-am supărat, dimpotrivă le-am povestit la ai tăi că la noi în sat o mireasă a născut în noaptea nunții doi gemeni pe motiv că, fiind studentă, trebuie să se prezinte la sesiune și o presa timpul... Secolul vitezei, ce mai! de asemenea, am mai recunoscut că legăturile mele social-politice și militare cu Saddam Hussein și Slobodan Milosevici au fost sporadice înainte de cele două războaie

postbelice: americano-irakian și americano-sârbo-european în scopul instaurării democrațiilor autentice - știi tu... Iar ben Laden își usca obielele pe prispa noastră. În schimb, nu am recunoscut că:

1. Avem igrasie în apartament;

2. Taică-tău mi-a dat o palmă înaintea de cununia civilă, încât pe tot timpul nunții am auzit F-urile șaptesprezece la joasă înălțime și vocea lui Bill Clinton cerând iertare poporului american pentru relația sa nepotrivită cu Monika. Adică, tu nu știi că în America relația sexuală extraconjugală se numește „relație nepotrivită”? Scuză-mă, dragă, dar ești cam incultă, ca să nu-ți zic mai dur...;

3. Tatăl baietelului nostru, dușmanul meu milenar, nu este nimeni altul decât legumicultorul de la aprozarul din colț - faptă reprobabilă și total antisocială, recunoscută de individ după ce l-am faultat într-o seară cu o bătă la fluierul picioarelor;

4. Balamucul este singura instituție care ocrotește oameni perfect sănătoși atunci când sunt gata să dea de dracu' pentru corupție, delapidări, violuri sau etc.;

5. Și altele...

VI

Într-una din zile a apărut un domn polițist în civil, care i-a întrebat pe infirmieri:

- Asta-i ăla?
- Îhî! au răspuns ei.
- Domnule, mi-a zis, eu sunt comisarul Henry al treispelea...

Am înțeles că era numele său conspirativ...

- Încântat, i-am răspuns întinzându-i mâna. Haralam Vreischte întâiul, muncitor necalificat la...

- Știu. Domnule, mi-a zis apoi, mie-mi place lucrul scurt: recunoști că ai ucis o fată în blocul X7 din colonie?

- Yes.

Pentru domnul comisar din poliția britanică, răspunsul meu suna obraznic, așa că le atrage atenția celor doi infirmieri care îl însoțesc:

- De ăsta să aveți mare grijă...

Și au, deși nu mă așteptam la atâta docilitate din partea lor. Drept urmare, în momentul de față nu mai am cuvinte din cauza maxilarului inferior deplasat spre stânga cu vreo trei centimetri, reprezentând cam 0,00023 % din lungimea Ecuatorului - o nimica toată - fapt care mi-a și creat o stare sufletească extrem de pozitivă. Mă privesc într-un ciob de oglindă amuzându-mă copios de figura mea semiturtită și strâmbându-mă urât spre unii de dincolo de fereastră, care mă arată cu degetul. Îi scuipe exact când prin dreptul ferestrei trece domnul director al Balamucului. Mă scuipe și domnia sa, dar ceva mai profesional, așa ca îi apreciez înțelepciunea de bun conducător și organizator prin aceasta coborâre la nivelul de comunicare al pacienților. I-am făcut complice cu ochiul, iar după câteva minute m-au băgat într-o cămașă de forță nou-nouță, cadou din partea conducerii Balamucului primite ca ajutoare de la americani - un gest pentru care trebuie să ai și tu toată considerația. Mulți colegi de salon și chiar de palier neștiind exact despre ce este vorba mor de invidie în timp ce eu îi privesc de sus, din patul suprapus de care m-au legat infirmierii...

Până una-alta, mă opresc aici cu scrisul, atenționându-te încă odată, cu tot dragul, autoritatea și responsabilitatea, să ai grijă ce faci cu fidelitatea și te rog comportă-te în lipsa mea, ca altfel vă belesc pe toți. Te îmbrățișează, al tău Porumbic Haralampy. Pa, tu!

Ziua a...

Dar ce rost mai are calendarul? Ce rost mai am și eu pe lumea asta?

Îmi vine să-mi plâng de milă și chiar simt o lacrimă alunecându-mi compromițatoare pe obraz.

- la uite, mă, la ăsta - plânge!, exclamă un infirmier. Ce ai, mă? Vrei să ne impresionezi, sau vrei să zici că te-am lovit de să-ți piși ochii?

Și mă trage viguros de mustață apoi de perciunul drept. Doamne, ce intuiție la oamenii ăștia! Era tocmai zona unde mă lovisem căzând în copilărie dintr-un cireș. Cu acea ocazie am stat în comă trei zile și toată lumea s-a bucurat că, în sfârșit, va scapa de mine - cea mai perfectă pușlama din câte hălăduiseră prin acele meleaguri de-a lungul istoriei s-ar fi bucurat mai ales străbunicul. Dar le-am făcut figura, deoarece, imediat după revenire la viață, am constatat întrebând:

- Unchiule Norbert, tu de ce ai nas de porc?

Ce să așteți de la un copil de șase ani?

Însă unchiul era un om hotărât, călit în lupta cu viața și cu personalitate, așa că mi-a tras o palmă relativ zdravană din moment ce am reintrat rapid în coma unde, probabil, mă simțeam mai bine...

Este foarte posibil, din punct de vedere științific, că acea întâmplare-cădere petrecută în copilărie, coroborată cu gena din partea străbunicului meu adoptiv și cu palma unchiului Norbert, să fi dus la construcția unei personalități atât de accentuate cum este a mea. Desigur aceasta este o simplă ipoteză, însă poate constitui un indiciu la o adică. Astfel stând lucrurile, declar cu mâna pe marginea patului meu fără saltea și în deplină încorsetare în cămașa de forță, că am unele presimțiri cam negre în legătură cu viitorul imediat aici, în sânul Balamucului.

- Fiți atenți la Ulise și la calul de lemn, le zic infirmierilor. Ceva îmi spune că aici se vor petrece înfăptuiri mari...

Le mai spun vreo câteva încercând să-i conving asupra acestui adevăr și că, nu peste multă vreme, vor fi mândri că au avut un pacient ca mine.

- Adică, ce vrei să ne vorbești, bade? râde unul.

Râd și ceilalți bătându-mă prietenește pe umăr, pe spate, pe burtă în zona ficatului până ce mă ia cu leșin. Încep să behăi ceva între rock, twist cu alunecări spre samba, în timp ce domnii infirmieri mă lovesc în continuare pe unde apucă, în semn de apreciere. Urlu, iar toată floarea Balamucului mă aplaudă și scupă spre mine prin geam să nu mă deoache. Nu le răspund cu aceeași monedă, fiindcă țin prea mult la prestigiul acestei instituții care mă adăpostește cu dragoste de părinte prin intermediul personalului asupra căruia evit să mai fac vreun fel de considerații. Acum mă bântuie ipotezele, simt că posed fler de polițist, așa cum constatase cândva o matușă venită din Australia de Sud:

- Doamne, băiatul ăsta are nas mai fin decât Quetzalcoatl!

Aici trebuie să precizez foarte clar - vorba Domnului Președinte Constantinescu - că este vorba despre Quetzalcoatl, câinele nostru și unul dintre cei mai jigăriți patruzezi din istoria zbuciumată inter și postbelică a satului meu natal. Javra avea atât de dezvoltat simțul mirosului, încât a scăpat cu greu de recrutare între noile cadre ale Serviciului Intern Secret, pe scurt și codificat: SIS. Acel câine, începea să urle a pustiu și luna plină ori de câte ori unchiu-mi-o din satul vecin sacrifica - evident nelegal - vreun cârlan sau vițel. Că avea, dar, dacă l-ar fi prins milițianul sau secretarul de partid habar n-am pe unde ar fi scos cămașa lui de in atât de cârpită că, pusă la uscat în curte, ciorile ocoleau satul... Norocul lor era că el avea animale pe care le tăia, iar carnea o împărțeau frățește președintele sfatului popular și ceilalți, el delectându-se - de cele mai multe ori - cu picioarele animalului de la genunchi în jos. Dacă îl prindeau. Dacă nu... Australianca de matușă-mea făcea legătura dintre mine și Quetzalcoatl fără să fie convinsă în întregime că, prin mușcătura lui câinele îmi transmisese o mare parte din inteligența sa nativă,

tradițională precum și simțul olfactiv, preluând, în schimb de la mine un microb datorită căruia începuse să meargă în numai două labe, i se lungise o ureche, în final turbând. Mai târziu am aflat cu destulă tristețe, din surse neoficiale, dar sigure - de la o consăteancă ale cărei informării erau de multe ori mai sigure decât ale CNN-ului - că bietul câine murise creștinește ținând o lumânare între dinți. Dar, pentru că puțin mai înainte pomenisem de inteligență, și pentru că posteritatea să nu mistifice, ca de obicei, marile adevăruri istorice, menționez că însăși domnișoara asistentă Tany, căreia nebunii îi spuneau Tenia crezând că o dezmiardau, a spus într-una din zilele ei mai bune referindu-se la mine:

- Bolundul ăsta e totuși ceva mai inteligent decât Richard!

Normal ca imediat m-am gândit cu desăvârșită infatuare la următorii Ricarzi: Strauss, Inimă de Leu, Wagner și, Ricardo del Turco. Însă repede revenindu-mi din reverie, am întreat-o:

- Doamnă, aveți pe cineva cu numele asta în familie sau...?
- Un cobai...

Adevărul este că, la oricare dintre Ricarzi ne-am gândi, niciunul dintre ei n-a adus omenirii atâtea foloase cât un cobai anonim dintr-un laborator - așa că, să-i dăm cobaiului ce i se vine din biblie. Acesta este și motivul pentru care, ori de câte ori trec pe lângă Institutul de Cercetări Cobaistice (ICC), îmi scot pălăria cu mare respect, salut cu o plecăciune adâncă și, după ce mă reculeg timp de trei minute, îmi continuu drumul, deși în câteva rânduri mi s-a spus:

- Biserica e cealaltă clădire...

Sincer să fiu, am toată considerația pentru aceste viețuitoare minuscule și inocente, sacrificate pe altarul științei pentru ca omenirea să meargă din ce în ce mai înainte. Adică spre junglă. Pe vremuri, am cunoscut un individ care, pentru a-i înțelege și a se apropia de cobai din punct de vedere sufletesc, a început să umble în patru labe, să chițăie și, în final, să accepte viața într-un recipient de sticlă. Faptul i-a atras oprobriul opiniei publice compusă din soție, socrii, vecini și copii, chestiune care nu

I-a descumpănit însă, el având un caracter foarte puternic. Drept care a și luat hotărârea cea mai înțeleaptă, după părerea mea: a furat ce-a putut de pe acasă și a plecat în munți să caute lespede pe care Moise scrijelise conștiincios cele zece porunci, respectiv prima Constituție a omenirii. În paranteză fie spus, la prima traducere a poruncilor în limba noastră maternă, românii, fără jenă sau remușcare, au anulat din start Porunca a 7-a barând-o cu o linie. Și de aceea... Pardon? Ei, am glumit... Închis paranteza. Se spune că acel cercetător vorbea cu copacii, le cerea informații și ținea conferințe de presă vorbind despre evoluția lui *homo sapiens* în condiții de clima montană în zona Europei de Sud-Est, Masivul Călimani. La mine influența lui Quetzalcoatl - ca să revin la idee - s-a manifestat doar prin dezvoltarea anormală a simțului mirosului și un fler cu totul ieșit din comun, fapt care mi-a cauzat destule... Astfel, am mirosit eu că între portărită și maistru se întâmpla ceva care producea lacrimi soției sale... L-am sesizat pe inginerul șef în calitate de membru de partid și de opinie publică, drept care mi s-a desfăcut contractul de muncă disciplinar pentru calomnie și reducere de personal. Explicația am găsit-o repede câinele nefiind salariat al ogrăzii noastre cu contract de muncă pe durată nedeterminată, simțul privitor la păstrarea secretului de stat și de întreținere, precum și la fidelitatea dintre soți, și viața în trei, normal că nu avusese ce să-mi transmită când mă contactase cu colții pe glezna piciorului stâng...

De vreo două nopți, se considera că am devenit un bolnav cu probleme, așa că unul dintre infirmieri doarme cu mine în salon. Nu e un impediment, ci doar un fraier. Noaptea trecută mi-am ros cu dinții sfoara cu care mă legaseră de pat, m-am apropiat de infirmierul adormit și l-am mușcat de nas. N-aș putea să explic prea bine de ce tocmai de nas, însă întotdeauna când văd pe cineva dormind am această pornire relativ canibalică. Urletul infirmierului a pus pe picioare întreg Balamucul, iar asistenta Tany (Tenia) a spus cu mare emoție:

- Doamne, ce voce! Ce Caruso, Mario Lanza, Mariana Nicolescu și Irina Loghin la un loc...!

Subscriu.

Apoi, liniștea s-a lăsat parcă mai deplină, ieșea luna de după Codrul Vlăsiei și urla un câine la poarta Balamucului vrând să intre. Noroc mare cu portarul, un om vigiliant, conștincios și cu simțul datoriei și pantalonii în vine, că tocmai rezolvase o problemă intimă cu nebuna care număra toată ziua vrăbiile din fața pavilionului numărul trei. Noroc, pentru că a întrebat animalul firesc și oficial:

- Mă, ai bilet de trimitere?

Și, fiindcă patrupelele a răspuns printr-un simplu și neconcludent „ham”, portarul a repetat întrebarea sec:

- Mă, ai ori nu?

De aceasta dată, câinele a dat scurt din coadă în semn că nu.

- Atunci, s-a minunat portarul, ce moaș-ta vrei?

VII

Lipsa de cooperare dintre animal și om a rezultat din referatul prezentat de portar conducerii Balamucului în ziua următoare, iar investigarea sa asupra actelor doveditoare privind starea psihică a animalului, fusese pe deplin justificată și apreciată de conducerea instituției în mod corespunzător. Domnul director în persoană scoțând în evidență vigilența portarului, într-o scurtă alocuțiune rostită în fața unui grup de salariați format din femeile de serviciu de la Pavilionul cinci.

Am aplaudat cu toată convingerea un astfel de salariat și l-am notat în suflet ca pe un exemplu de conștiință și conduită, caracteristică, de altfel, doar unui adevărat comunist, ceea ce Marea Britanie nu avea...

Cât despre capitolul „Câinele - cel mai bun prieten al omului”, rămâne să mai discutăm... Pentru că, în timpul câtorva concedii de

odihnă petrecute în diferite stațiuni lângă sânul concubinei mele Claustrina, am avut parte de experiențe care mi-au cam zguduit părerea despre tradiționala afecțiune dintre câine și om. Pentru susținerea afirmației, vă spun o istorioară:

... O Stațiune de odihnă este un fel de localitate așezată la munte sau la mare, iar când nu mai este loc, ea poate fi așezată și la șes în apropierea unui sat de unde se pot cumpăra ziare apărute în urma cu o săptămână. De asemenea, se poate cumpăra lapte de bivoliță pe care țărani faini și rumeni îl vând amestecat cu apă cristalină de izvor pentru a-l putea introduce în sticle de-un litru. În perioada de acomodare, care ține în mod normal douăsprezece zile, în fiecare noapte sunt repartizați împrejurul și în incinta stațiunii un număr de câini cuprins între șapte și infinit, cu scopul creării unui climat rural adecvat. Câinii sunt puși în funcțiune fie pe bază de lună plină - atunci când e senin cerul -, fie din alte motive, cum ar fi lupta pentru respectarea legii fondului funciar, sau, căldura la cățele. În general, ei sunt educați astfel, încât latră și urlă de seara până în zori când se liniștesc brusc, semn că oamenii muncii sosiți la odihnă au voie să doarmă. Între orele de masă se pot face excursii sau plimbări pentru cunoașterea mediului înconjurător și a frumuseților patriei străbune. Cu această ocazie se poate vizita o stână dotată cu oi, măgari și berbeci, și unde ciobănașii rumeni și voioși cântă la casetofon doine și jocuri înregistrate pe casetă de Dumitru Farcaș, Luță Ioviță, Luca Novac și Sofia Vicoveanca. Cele mai multe mioare, nu-și dau seama de tertip și pasc în voie iarba verde de-acasă ca niște oi proaste ce sunt, dar cu auzul dezmiertat de orchestra condusă de George Vancu interpretată la fluier de ciobănașii menționați mai sus. Ascultă și excursioniștii păstrând distanța regulamentară de stână, oi, și măgari din cauza unui câine care a imobilizat grupul până la apariția unui cioban scund, suplu și înalt - asocierea haotică se datorează spaimei de câine -, care îi zice animalului:

- Nie, mă, laoi!

Câinele înțelege perfect și renunță, în urma unor mârâituri amenințătoare, la asupra omului de către animal. În tot acest timp oile continuă să pască iarba conform instrucțiunilor pentru aplicarea unei ordonanțe de urgență a Guvernului, adică pașnic. Iar când lucrurile sunt pe deplin liniștite, din grupul foștilor sechestrați se aude vocea mormăită a unui ardelean semiurbanizat:

- No, apoi asta li puteam zice și io, da' nu eram sigur de dialect, trăznească-l în numele tatălui de câine...

Ceea ce pentru Marele Creator ar fi o joacă pe care, însă, deocamdată, nu o agreează din motive pe care nu le explică nimănui. Dar scuzați paranteza... Vorbeam despre despre paznicul Balamucului care conversa atât de clar și de autoritar cu câinele, încât nu putem să nu exclamăm:

- Doamne, ce putere extraordinară de convingere a avut ideologia comunistă asupra oamenilor de a reușit să-i facă să dialogheze cu câinii! Pentru că așa ceva - vorbitul de unul singur, sau cu animale, se petrecea numai la noi atât în perioada socialismului înfloritor cât și în primii o sută de ani după revoluția din decembrie '89. Că după-aceea intră pe rol Star Trek-ul cu generația a treia, a patra ș.a.m.d.

Ei, dar cred că iar am încurcat treburile: de unde naiba am făcut eu rost de comuniști la Londra? Aici sunt totii englezi și gata!

A cincea zi ?

Un ins cam de vârsta mea își face loc spre fereastra salonului meu și, când ajunge aproape de ea, strigă:

- El e! Fratele meu, Cain... Nu-l cunoașteți?

Evident, despre mine-i vorba și mă simt imediat o persoană foarte importantă pentru rostuirile omenirii, având în vedere că Abel n-a avut decât un singur frate care, profitând de faptul că Codul Penal era în fașă legănat cu responsabilitate paternă de către Lucifer, a comis primul act criminal care s-a numit mai târziu fratricid, mai clar: începutul spălării

rufelor în familie... Dar mai bine să o lăsăm în Sfânta Scriptură de chestie, pentru că, înmulțirea muritorilor, atât cu ajutorul șarpelui, a fructului Evei și a celor doi frați (să mă ierte Dumnezeu, dar în clipa asta îmi trec prin minte frații Petreuș...), poate constitui o temă de casă pentru Agatha Christie...

Dar nu mă las și îi strig și eu individului:

- Auzi: habar nu ai ce înseamnă o coaliție românească și mai faci pe deșteptul...

O parte dintre englezii aflați prin imediata apropiere amuțesc, în timp ce alții se consternează. Plutește o adiere de suspans cu evoluție spre groază când, dinspre musafirul nepoftit se aude un răcnet ca venit de pe canalul Animal Planet:

- Asasinule! Bine ți-au făcut că te-au băgat la cronici, măgarul dracului! Să știi că nu te mai recunosc de frate...

- Ce vrea, domnilor, individul ăsta? Întreb cu desăvârșită inocență.

Eu nu am nici un frate; n-am surori, n-am pe nimeni; n-am de partea mea decât poliția britanică și... Luați-l de pe mine, că fac moarte de om cu el...

Normal, din tot ceea ce spun trebuie să reiasă că internarea mea la Balamuc este un act social și de justice, altfel plasa de la fereastră se va transforma în gratii, iar infirmierii în gardieni - ferească Dumnezeu! Desigur, față de mine, recunosc: mi-e frică de acest așa-zis frate al meu. Privirea sa mi-a congelat pentru câteva momente măduva din șira spinării și mi-a cam blocat inteligența care și-așa... Când ni se întâlnesc privirile din nou pentru o fracțiune de secundă, înțeleg totul: individul joacă teatru. Prost, dar joacă! De ce? Ehe, dacă l-aș avea lângă mine pe aiuritul de Colombo sau pe Grăsanul, sunt convins că lucrurile s-ar lămuri cu totul altfel, pe când așa, nu-mi rămâne decât să... la stați puțin: de ce să joace teatru tocmai cu mine? Închid ochii și deschid o retrospectivă personală până înspre a șaptea spiță; cotrobăiesc pe-acolo, nu dau de nimic deosebit și, după o raită prin existența mea de locatar din blocul

X7 din Colonie, ajung la poarta Balamucului, intru în curte și... alt blocaj: păi, individul ăsta nu e tocmai tipul de pe terasa unei foste iubiri? Câteva duzini de frisonade îmi circulă rapid prin piele și, știindu-mă ocrotit de binefăcătorul Balamuc, țip:

- Aha, tu ești asasinul! Tu ai omorât-o pe Miranda, boule, de nu mai vrea să-mi fie nevastă. Hai-hai, nu mai face pe nebunul, că te-am recunoscut după cum îți tremura genunchiul drept... Polițiaaaa! Polițiaaaa! Hei!... Scuzați, dom' plotoner - urlu de frică. ăsta e în stare să mă înjunghie, să ne înjunghie pe toți - nu știu dacă realizați... Luați-i amprente, cuțitul, șireturile și... tot. Verificați-l bine la dosarul de cadre și vedeți dacă nu a fost cumva informator la securitate, că ăștia e în stare de orice!

Strigam aiurea, fiindcă prin preajma nu se află nici umbră de polițist, ceea ce mi s-a părut ciudat din partea poliției britanice semănând deplin cu a noastră aflată, de regulă, acolo unde nu se așteapta nimeni, nici măcar mintea cea mai ascuțită de infractor. Dar parcă îl și aud pe sectorist:

- Ce tot vorbești, cetățene? Care asasin, ce asasin? la dați-mi o declarație în aceste sensuri...

În legătură cu terasa, lucrurile se lămuriseră destul de repede: individul voise s-o lovească pe Miranda cu cuțitul, pe motiv că i-ar fi furat o varză și doi morcovi, însă ea leșinase premeditat și, de fapt, nu se întâmplase nimic în afara internării mele aici. Cel puțin teoretic, lucrurile au luat apoi o întorsătură aproape dubioasă: în ziua următoare am fost externat și, la buticul de lângă spital, de unde toți internații pentru dezalcoolizare își procură Pălinca de Bihor cu care iau pastilele de antalcol dovedind astfel că românul are o mulțime de „vieți în pieptu-i de aramă”, am băut câte o bere cu cei doi infirmieri care mă bătuseră de câteva ori după metode științifice. Meritau câte o bere...

Întorcându-mă în Colonie inopinat, am găsit-o pe nevăsta-mea concubinată - așa cum intuiseam, de altfel - cu mucea de la aprozar. Le-am rupt, cred, la fiecare câte o coastă, după care m-am deplasat la Moneasa însoțit de o tipă care mi s-a recomandat simplu și afectuos:

- Eu sunt văduva lui Lehar, Franz, dacă ai auzit... Unii spun că sunt cam într-o doagă, fiindcă râd cam mult, da' eu sunt doar veselă, domnule... Cum ziceai că te cheamă?

- Vreischte, sunt neamț...

Am constatat că era frumoasă și am găsit o preferință comună: ne plăceau la amândoi manelele și nu suportam muzica populară.

Recunosc: era o femeie extraordinar de frumoasă, dar am greșit total și fatal: femeia asta era un monstru cu chip de înger și chiar din prima noapte de dragoste m-am gândit cu nostalgic la Balamuc, chit că după ce am strâns-o de gât până când începuse să vorbească foarte bine folosindu-se doar de mâini și de ochii dați peste cap, m-am pomenit din nou în cămașa de forță în drum spre psihiatrie. Cu polițiștii după mine, dar fericit că scăpasem de o posibilă căsnicie cu o femeie atât de frumoasă...

Mă simt ostenit, aproape ruinat sufletește de câte mi se pot întâmpla... Mă întreb de multe ori: al cui preferat sunt, din moment ce cu voia sau fără voia mea, particip la tot felul de întâmplări pe care nu totdeauna le găsesc vreo logică, ceea ce îmi consolidează părerea proastă pe care o am despre slaba mea pregătire. Din toate punctele de vedere. Intins comod pe canapeaua din holul Pavilionului unu al Balamucului, tînjesc după niște zile de concediu, undeva, într-o stațiune, chiar dacă-i vreme de ploaie, cum e acum... Deoarece, într-un asemenea caz, petrecerea concediului în stațiune are un farmec anume, făcându-se prin organizarea unor jocuri de societate la care participă oameni în toate mințile și copiii mici, aduși aici pentru a plînge ore în șir la aer curat. Maturii, cei care știu, joacă șah, în vreme ce inșii care habar nu au de acest joc, asistă scoțând din când în când exclamații fără vreo legătură cu ceea ce întâmplă pe tabla de joc. Dacă nu se plimbă dându-și

importantă, doamnele-femei joacă remi în vreun hol de hotel, păstrând ordinea, disciplina și liniștea la locul de muncă, pentru că alte doamne să poată citi diverse romane lacrimogene - de tip telenovele - în scopul reciclării și perfecționării în căsnicie, cu precădere la capitoul infidelitate. Dar, aflându-se în concediu, și profitând de timpul liber, unele femei aduc pe lume bebeluși... Evenimentul are loc de obicei în toiu noptii, sau spre ziuă când somnul e mai dulce. În astfel de ocazii, paznicul stațiunii, cu voce de Nicolae Herlea în Barbierul din Sevilla, urla acompaniat de lătratul înverșunat al câinilor:

- Cantemireeee! Pornește-ți rugina și trage aici, că-i bai...

„Rugina” este mașina de serviciu la volanul căreia șoferul Cantemir urcă numai când e convins că și-a terminat pregătirile pentru iarnă, fiilor săi li se va asigura pensie de urmaș primită la timp și o viață decentă, iar socrii sunt de acord să-și reprimească fata cu cei șapte moștenitori care, în anume condiții, ar putea fi spaima sud-estului sălbatic. Deci: după cel puțin trei sute de rateuri, „rugina” pornește producând un asemenea zgomot în miez de noapte, încât și cei mai îndârjiți atei se întorc smeriți și chiar înspăimântați la cele creștinești, rugându-se cu voce tare cu capul vârât în perne. În orice caz, după momentul religios, buimăciți de somn și unii de groază, oamenii iau ce pot cu ei și se adună în hol, sau chiar în fața hotelului. Cineva spune că e inundație, însă o voce oficial-seacă liniștește lucrurile afirmând că a intrat un urs în Hotel... Alte țipete, alte momente asemănătoare celor dintr-un film idiot, cumpărat cu entuziasm de către români din Occident sau din America de Sud.

VIII

Fosta mea nevastă, deși era de-o frumusețe aproape ireală, avea, uneori, momente de sinceritate cu mine. De fapt, ca să spunem lucrurilor pe nume, ne potriveam excelent din punct de vedere erotic. Pentru momentele noastre de iubire ar fi avut motive să ne invidieze toate cuplurile celebre ale lumii, cel puțin o dată pe săptămână, seara, după ce adormea băiețelul. Neapărat după, pentru că o pățisem în câteva rânduri: crezând că doarme, începusem clasică hârjoneală încheiată cu la fel de clasicul deznodământ și cu întrebarea finală:

- Oare ne-au dat ăștia apă caldă?

Iar băiețelul, Ion Ronaldo al nostru, îndatoritor, răspunsese de după ușa camerei sale:

- Nu, mămico...

Două cuvinte care ne produsese răscopie în circulația sângelui prin creier.

„Ăștia” era Centrala termică de la colțul blocului cu o parte din spațiu cedat pentru o discotecă prin care mișunau apariții *stripteriene* după ce sectoristul încasa o amendă simbolică și pleca într-ale lui. De obicei n-o luau – curgea într-un șuvoi vesel și rece ca ghiața, făcând-o pe nevastă-mea să-și reverse asupra instituției simțămintele ancestralo-dacice și romane cu o vigoare pe care nu și-o trăda în alte activități sau acțiuni. Cum ar fi, de exemplu, treburile casnice...

Dar, vorbeam de hârjoneală...

O țineam în vânzoleli, sărituri prin paturi și țipete până când vecinii începeau să bată în pereți, tavan și calorifere. Atunci, nevastă-mea, așezată într-o poziție care mă înstrăina foarte mult de ea din punct de vedere sentimental, îmi zicea:

- Boule!

Atât. Nu era mult, însa ea pronunța cuvântul atât de convingător, încât mă și vedeam ronțând paie de secară primăvara, la un capăt de

brazdă, umilit de falnicii tauri comunali duși de nas de agentul veterinar. Pentru aceasta am bătut-o de șaptesprezece ori în trei ani, altfel de armonioasă căsnicie. Unele rude spun că e mult, altele că e puțin... Singură posteritatea, însă, va hotărî asupra acestei chestiuni. De fapt, spun minciuni: ne băteam cu înverșunare și cu o patimă de adevărați orbeți. Incet-încet puneam pe picioare majoritatea locatarilor de pe scară, inclusiv pe polițistul de la etajul cinci care, imperturbabil și cu un calm impresionant pentru gradul și rosturile sale într-o comunitate agresată permanent de doi semisălbatici, cum ni se spunea, a țipat prin ușă cu ocazia ultimei noastre bătălii:

- Mă, dacă mai aud o singură vorbă, cu mână mea vă sugrum!

Drept urmare, am întrerupt brusc ostilitățile, revoltați că aveam șansa să murim într-un mod atât de dezonorant. Aproape simultan, am exclamat:

- Cum, domnule, ăsta nu are pistol?

Dintr-odată ne-am simțit umiliți, aruncați la marginea acestei societăți britanice altfel foarte dezvoltate; ce mai!, dezonozați pentru veșnicie. Dar, până una-alta, l-am crezut în stare de actul samavolnic, cu atât mai mult că unul dintre vecini îi striga prin întunericul dens de pe casa scării:

- Sugrumează-i, domnule, fi-r-ar mama lor ale dracului de proști și de bagabonzi, că ne punem și noi martori...

Adevărul este că o mare parte dintre belelele care s-au abătut pe capul meu de-un timp încoace, se datorează stărilor conflictuale din sânul familiei noastre și, mai corect spus, pentru sănii familiei. Că avea nevastă-mea o pereche de sâni pentru care Claudiile Scheffer și Cardinale ar fi leșinat de invidie. Dar, vorba prietenului meu Harris de la ecarisaj: domnule, asta-i viața: cine are-are, cine n-are-n-are! Cum a fost așa rămâne... Adică, să ne lămurim: este vorba despre fostul meu prieten Harris, deoarece de o vreme suntem în mare război din cauza

câinilor din colonie. Că i-am zis la un pahar de pălincă adusă de mine din județul Sălaj:

- Mă, bade Harris, mai lasă-l dracului de alcool și mai vezi de câinii ăia care maltratează în fiecare noapte colonia. Ia spune: câți ai hingherit în ultima săptămână?

- Unu.

- Unu, mă?! Tu știi că în fiecare noapte animalele astea distrug cel mai de preț bun nocturn al omului – somnul? Știi că zeci de câini, poate sute, înfricoșează populația coloniei? Așa vă purtați voi cu dizidenții? 'Ț-ai dracului de...

- N-am înțeles la urmă, s-a scuzat Harris.

- Du-te la primar, la notar, la... In sfârșit, du-te, spune-le să te ajute, că ești neputincios, și mănânci pita statului degeaba, că...

- Dom' primar a venit ieri din Franța, iar azi-dimineață a plecat în China să înfrățească Londra cu Sanghaiul...

- Cum, mă? m-am enervat. Și la voi e moda înfrățirilor? Bravo! In loc să vedeți de liniștea și somnul oamenilor...

lerte-mi-se această divagație, dar am simțit nevoia să mă răzbun, să mă aerisesc un pic la minte tocmai pentru a nu-l mai imita pe bunicul – Dumnezeu să-l odihnească în loc cu verdeață, și fără încăierări de câini, cum am stabilit la începutul acestui text... Dar îmi treceau prin minte cele mai inumane și odioase înjurături la adresa autorităților care se plimbau dintr-o parte în cealaltă a globului pentru a înfrăți orașe, cheltuind banii, în timp ce străzile rânjeau prin mulțimea de gropi, iar câinii... Ce să mai spun? Un fost coleg, puțin mai superstițios, după ce fusese ținut de un maidanez două ore sechestrat în ploaie, când vedea vreun câine își scotea respectuos pălăria zicând cu smerenie:

- Săru-mâna, Cuțu, îmi dai voie să trec?

Îi dau dreptate gândindu-mă că, în multe cazuri, câinii sunt cu mult mai umani decât oamenii, dar și că evoluția lor este imprevizibilă.

Că mă întreb cu teamă și dacă vor ajunge să știe carte și i se năzare vreunui să-mi citească jurnalul?

În orice caz, Harris s-a simțit lovit în orgoliul său de edil și m-a amenințat că se va plânge primarului, după întoarcerea de la înfrățire, cum că este agresat de concetățeni și că munca lui și a primăriei valorează fix un rahat din punct de vedere cetățenesc. Vorbe de alcoolic... Dar i-am replicat:

- Tu ai zis-o nu eu...

De-atunci nu ne-am mai vorbit.

Revenind la mariajul cu fosta nevastă, deși nu vreau să agasez pe nimeni, trebuie să mai spun că, din cauza frumuseții ei, un ardelean rămas cât de cât întreg la minte după ce îi văzuse sânii gata-gata să se reverse halucinant prin decolteul uriaș, a reflectat cu înțelepciune moromețiană:

- Domnule, Sfântă Fecioară, așa ceva nu există să existe!

După care a leșinat.

IX

Și tot din aceeași cauză, avusese loc chiar un accident de circulație: un ins care traversa pașnic și regulamentar, văzând-o pe nevastă-mea pe trotuar, a încremenit în mijlocul străzii, în timp ce unui șofer, din același motiv, îi înțepeniseră mâinile pe volan și piciorul pe accelerație. În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că degringolada se datorase în primul rând agentului de circulație ale cărui brațe indicau niște semne inexistente în Decretul ceaușist 328... Drept care, nevastă-mea i se interzisese să mai iasă pe stradă în orele de vârf... Explicația și justificarea belelelor nu-mi aparțin, ele fiind stabilite de rude, vecini, prieteni și colegi, care se mirau cum Dracu' că doi oameni căsătoriți din dragoste, să aibă repartizate atâtea ghinioane de către Bunul și

Răbdătorul Dumnezeu, pe scurt: BRD. În sfârșit, cu luatul din dragoste, mai povestim noi, fiindcă e o poveste nostimă care, cel puțin pe mine, mă amuza copios: așa cum am mai spus și altora, la trei luni după nuntă, nevastă-mea a născut băiețelul care – toată lumea căzuse de acord – semăna leit cu taică-său. Doar dinspre ceafă, spuneau ei, aducea foarte puțin și cu mine... Cu acea împrejurare, soacră-mea a remarcat cu lacrimi în ochi adresându-mi-se: – Draga mamei, vezi ce hărnicuță-i? Iar socru-mi-o, nomenclaturist feroce, în calitate de absolvent la fără frecvență a studiilor, începând cu clasa întâia primară, mi-a atras atenția tovarășește și cu principialitate, atunci când mă interesasem cât am putut de dezinteresat, ce făcuse fata lor în ultimele nouă luni:

- Tinere, mi-a zis, nu uita că acest sfârșit de secol este caracterizat mai ales prin viteză... Cine mai are timp acum de purtat sarcina nouă luni?

În prezența lui și a celor trei frați-pătați, am fost de aceeași părere, ba chiar am zis:

- La noi în sat a născut o femeie la o lună și jumătate după căsătoria la starea civilă...

După acele vorbe înțelepte, noile mele rude m-au îmbrățișat, iar socru-mi-o a decretat:

- Așa ginere îmi trebuie!

Normal, nu? Așa că e foarte lesne de constatat ce putea să însemne un nomenclaturist înțelept și vânjos în casa lui Haralampy Vreische care eram eu și nu-mi venea să cred. O oarecare schimbare la față s-a produs când le-am spus, iar nevastă-mea a fost de acord, că ea și cu mine am trăit ca soți în ultimii doi ani de facultate. Nomenclaturistul a executat pe loc un preinfarct, iar soacră-mea, fostă secretară cu propaganda la municipiu, a fost confundată câteva zile cu „muta de la manutanță”.

Acum însă, și bunele și ne-bunele sunt petrecute. Pe nevastă-mea o doare în spate, iar eu, abia eliberat de la Balamuc, cu domiciliul forțat în bucătăria Claustreinei, caut cu disperare o modalitate de a comite un

asasinat. Din tot sufletul doresc să se termine odată cu această stare de ambiguitate, care domnește atât în preajma mea cât și în țară, să demonstrez că pot fi un omucigător demn de aceste vremuri în care se înfăptuiesc cu succes deplin prevederile Apocalipsei lui Ioan Gură de Aur. Pentru că s-a ajuns la o armonie și înțelegere desăvârșită ca nimeni să nu se mai înțeleagă cu nimeni, ura să domnească peste tot în voia ei, iar frumosul, cinstea și omenia să fie folosite în loc de hârtie igienică, ca să nu mai fie sacrificate atâtea păduri... Deci, vreau să fiu un erou al timpului și al neamului nostru, fără să fiu confundat cu ăla, al lui Lermontov. Și simt că soluția e pe aproape...

Data asasinării am stabilit-o pentru marți dimineața la ora șapte, respectiv când va intra Claustrina în bucătărie să ia mătura cu care dă după șvabii din bibliotecă; atunci voi comite nelegiuirea, să termin odată cu ea și să iau din nou calea Balamucului, „unde-i cald și bine”, vorba poetului, mai ales pentru răufăcătorii de calibru cărora le este demonstrată dezaxarea de către avocați profesioniști și nemituiți... Eu nu zic: Claustrina e frumoasă, inteligentă, gospodină ireproșabilă, e pur și simplu un geniu în tot ce face, ceea ce, recunosc, nu e de mine. Eu am fost, sunt și voi rămâne o mediocritate, fapt care îmi dă o stare de echilibru moral și chiar de împlinire privitor strict la persoana mea. Sunt un individ care nu tinde spre nimic, nu invidiez pe nimeni, nu... Singurul lucru care m-a impresionat după căsătoria dintâi a fost conștiințiozitatea cu care ambii socrii participau la învățământul politic organizat și frecventat de ei cu deosebită stimă și respect, spunând citate din – scuzați de deranj – „magistralele cuvântări” ale... Sala de curs era într-o debara ornamentată cu „planuri cincinale”, portretele lui Ceaușescu din față și dintr-o ureche, două drapele cu secera și ciocanul, un colț de documentare și niște „opere complete”. Unde încăpeau toate-acestea, nu știu!

Claustrina! Ce cauți eu, domnule, în casa acestei femei? Cum de-am ajuns să locuiesc aici? O iubesc? A, da: iată o întrebare, și interesantă și importantă pentru evenimentul prevăzut de mine pentru marțea

viitoare. Azi e sâmbătă, zi de primăvară - ultima sâmbătă a unei femei frumoase. Și ce? Altele n-au mai fost? Am iubit-o? Evident. Locuim în acest bloc de vreo șapte ani și ceva. Ea aproximativ singură, eu la fel, mai ales după ce mi-am redobândit libertatea și m-am concubinat cu... Trec peste momentul cu implicații psiho-anatomice și corporale din ziua următoare a sosirii mele de la Balamuc, când un individ de dimensiunile lui Gulliver, vedere dinspre pitici, m-a ținut în genunchi pe coji de nucă până a făcut dragoste cu sora mai mică a Claustrinei, Sesilia. Apropo:

Ningea andersenian.

Era o seară normală, lătra turma de câini în spatele blocului, iar vecinul de la etajul 7 își bătea nevasta; copiii se jucau frumos și cuminiți pe maidan aruncând cu resturi menajere într-un coleg de clasă legat de-un copac. Era un joc nou, învățat de la televizor, pe care locatarii maturi nu-l prea înțelegeau, însă priveau cu mândrie la fii care „prindeau” atât de bine ce vedeau pe micul ecran. Regretau doar că vârsta nu le permitea să procedeze la fel în unele situații reproșându-și, în același timp, că nu erau în stare să se țină în pas cu moda...

... De la restaurantul de peste drum răzbăteau unduirile vocale ale unei cântărețe de sezon, reprezentantă de frunte a domeniului Drumuri Naționale, Coridorul Sud-Est European, reconvertită după trei luni de șomaj tehnic cauzat de ninsorile abundente și lipsa de tiruri turcești.

Era sfârșit de toamnă sau început de primăvară, că nu se vedea clar din cauza smogului care staționa deasupra orașului, dar și fiindcă Guvernul nu emisese ordonanță de urgență pentru ca lumii să-i fie clar că „iarna nu era ca vara”! Dar ningea cu înverșunare, fapt care punea în mare dificultate practicarea la parametri normali a prostituției traseistice, după remarca unui tip părăsind în ritm de „lambadă” sud-americană ajustată cu brâul pe opt de la Caracal restaurantul ZIG-ZAG.

Așadar, ningea andersenian.

Sesilia, sora Claustrinei, în vârstă de nouăsprezece ani, jucându-se cu chibriturile, a dat foc apartamentului după ce, împreună cu iubitul ei,

băuseră o Fanta de-un sfert în care turnaseră o jumătate de litru de coniac Metaxa, precum rezultă din declarațiile celor doi. Faptul în sine a intrigat și a îngreunat foarte mult cercetările, deoarece nimeni nu a putut pricepe cum reușiseră cei doi să introducă o jumătate de litru de coniac într-un recipient de-un sfert... Până la urmă tânărul a recunoscut că el, în calitate de student la medicină, i-a demonstrat fetei pe o reproducere în mărime naturală a „Lecției de anatomie” de Rembrandt că, din punct de vedere anatomic, biologic și chimic orice este posibil. Cu atât mai mult în secolul XXI care „ori va fi religioasă, ori...” Ce?

- Pentru exemplificare, a declarat el la poliție, ne putem folosi de câteva elemente ajutătoare, cum ar fi: Tabloul lui Mendeleev, Legea salivării pavloviene la români, Jurământul lui Hipocrat completat la zi cu legalizarea plocoanelor și...

- Nu! i-a retezat-o anchetatorul. Cazier ai?
- Am, dar e moștenire de familie și n-am voie să-l înștrăinez.
- Vorbeam de cazier, i-a precizat cu asprime anchetatorul.
- Și eu, a răspuns tânărul cu o discretă revoltă în voce.

Celălalt și-a făcut cruce, și i-a pus cătușele întrebându-l:

- Când ai fost la medic ultima dată?
- Săptămâna trecută...
- Și?

- Nu mi-a găsit nimic. Chiar mi-a zis: tinere, nu mai ai nimic, doar în zona scăfârliei se mai văd ceva urme de creier... Aș putea sta de vorbă puțin cu părinții tăi?

- Sigur, i-am răspuns, îmi dați voie să-l sun pe tata? Și, frate dragă, îl sun și...

- Nu suntem frați!, s-a enervat anchetatorul.

- O, Kei! Deci, când a intrat taică-mi-o în birou, medicul a căzut de pe scaun și, după două zile de reanimare, s-a stins - Dumnezeu să-l ierte! Doamne ferește, n-aș vrea să se repete istoria și cu dumneavoastră...

- Nu înțeleg, a zis anchetatorul.

- Și eu am înțeles abia după ce am aflat că babacul e directorul policlinicii. Dar să revin la incendiu: Doamne ce vâlvătaie a fost și ce s-a mai bucurat lumea că a ars și cuibul guguștiucilor care murdăriseră peretele blocului de sus până la parter... Știți cum arată peretele ăla? Ca o pictură de Goya...

- Da? Cred că e interesant... Știi că, dacă moare fata, poți fi acuzat de crimă din culpă?

- Culpă-pulpa, nu mă pricep la chestii de astea, da' dar merită, să fie clar.

- Cine?

- Fata – e super.

- A fost. Când ai văzut-o ultima dată?

- Nu știu exact. Contează?

- De fapt, ai violat-o înainte sau după ce ați băut Fanta?

- Pot să vă pun și eu o întrebare?

- Zii.

- Cunoașteți pe fată?

- Nu.

- Pun pariu că, dacă ați fi văzut-o în timp ce făceam demonstrația cu Lecția de anatomie a lui Rembrandt, nici dumneavoastră nu v-ați fi abținut...

- Adică recunoști că ai violat-o?

- Eu?! În cazul cel mai bun ne-am violat reciproc, dar a fost un fiasco – n-a mers deloc. Am suferit amândoi ca proștii, după care ea a luat chibriturile, a căutat două lumânări și a zis că trebuie să le aprindem în memoria a doi fraieri.

- Nu înțeleg...

- Da' ce? Eu am înțeles?

- Mă rog... Și ce a urmat după aprinderea lumânărilor?

- Nu știu, nu mai știu, fiindcă începuse să-și facă Fanta efectul...

- In orice caz, dacă moare...
- Nu se întâmplă așa ceva – e al treilea apartament căruia îi dă foc. Și are experiență...
- Nu înțeleg...
- Nici eu.
- Și dacă moare totuși? Până una-alta vei fi acuzat cel puțin de viol, iar după aceea...

Nu s-a întâmplat nimic. Sesilia și-a revenit bine, acum are trei copii din flori și șapte incendii provocate ca urmare a momentelor sale erotice. Și, totuși, doar doi copii i-a abandonat la o trecere de cale ferată unde tatăl său și al Claustreinei evident, era picher...

Ningea frumos etc., închis paranteza.

X

Așadar, revenind la violarea surorii Claustreinei de către barosan, cum e și firesc, a fost unul dintre cele mai interesante momente experimentale din viața mea de cumnat în funcțiune. Adică de ce să mă fi simțit umilit? Chit că, la sfârșitul tumultuosului act sexual, după ce l-a condus pe barosan până în fața blocului, cumnata mi-a zis profund revoltată:

- Stai ca un bou, n-ai văzut cum m-a violat?

Așa e: fix ca un bou îngenuncheat pe coji de... M-am tâmpit: în primul rând un bou poate sta în genunchi eventual pe coji de nucă de cocos... Așa că, după cum se poate observa, psihiatria nu mi-a șters audiocasetă de sub scăfârlie – uraaaa! Dar și cumnățișii Sesilia i s-a dat ce i se cuvenea, nu?, iar iubitorul de animale care sunt nu a putut ignora acest adevăr.

Văzusem și eram mișcat, dar ce s-ar mai fi putut face? Apoi m-am revoltat și eu din toate puterile care-mi mai rămăseseră după sederea în genunchi încât nu reușeam nicicum să mă repun pe verticală având senzația că îmi lipseau rotulele. La întrebarea cumnatei, am răspuns, totuși:

- Cum dracu' să nu văd? Vă omor pe amândoi... Adică în casă la mine și în prezența mea v-ați găsit să...?

- Lasă, a zis Claustrina apărută ca o Samantha la timpul potrivit, zâmbind superb și ajutându-mă să mă verticalizez. Ce vină are fata că a fost violată atât de sălbatic?

Dar nu tot asta spuneam și eu?

Am și eu unele momente când simt nevoia să fiu dur, iar concubina mă găsisse acum tocmai într-un astfel de moment, așa că i-am zis-o de la obraz, să mă audă și proaspăt-violata:

- Și pe sora-mea, Nemurica, a violat-o un individ de trei ori, iar acum e posesoarea a patru copii, că tot așa și ea, din cauza revoltei și umilinței la care a fost supusă, dar și din neatenție, cred eu, a născut și doi gemeni... Aș fi bucuros să nu se repete istoria...

În clipa aceea, cu o iresponsabilitate de care nu aș fi crezut-o în stare, Claustrina a aruncat spre mine cu un obiect contondent sub forma unui borcan de muștar pe care-l cumpărasem cu o zi în urmă – că așa își face omul cu mâna lui relele... Lipsa rotulelor m-a salvat de la semipareza dreaptă sau chiar de la moarte, pentru că am căzut cu o fracțiune de secundă mai devreme decât trecerea borcanului prin zona în care mi se aflase capul. În sfârșit, după ce ne-am promis reciproc și ne-am angajat solemn că ne vom transforma în ucigași unul pentru celălalt, viața noastră a intrat într-un normal devenit în scurtă vreme suspect pentru vecini. De altfel mulți au și anunțat organele pretextând că în „casa curvei” din blocul X7 se întâmpla totuși ceva din moment ce era atâta liniște. Într-adevăr liniște, prea multă liniște, perdele trase și un miros numai bun să producă fără eforturi un genocid, însă, nimeni nu a băgat

de seamă că era vorba despre ciorapii vecinului de la etajul inferior, pe care îl scotea nevastă-sa pe palier să se descalțe pentru a-și salva copilul în vârstă de doi anișori de la o moarte sigură prin asfixiere. În orice caz, într-una din dimineți, ne-am trezit cu doi polițiști la ușă, dintre care vreo trei erau în civil – scuzăți: așa am eu vedenii când mă trezesc dimineața, fapt ce nu cred să fi împietat cu ceva situația – polițiști care au intrat fără să privească spre divinul trup al Claustrinei, văzut *en detail* prin transparența combinezonului. Pentru că, punctul forte în concubinajul nostru a fost, întotdeauna, transparența deplină... Deci, ajutați de câțiva vecini, foști membri *peceriști* conștiincioși și turnători profesioniști stăpânindu-și foarte bine meseria, într-o jumătate de oră au reușit să facă ceea ce Claustrina își dorise doar cu o seară înainte: să miște toate mobilele din loc, inclusiv canapeaua cu bibliotecă... Spun „inclusiv”, pentru că am apreciat întotdeauna vitejia oamenilor, chiar dacă aceștia erau informatori, nomenclaturiști, sau simpli membri ai partidului comunist, dar lingăi de prestigiu ai sistemului pe care, după '89 l-au înjurat și bălăcărit cu atitudinea nemâncătorilor de usturoi. Oricând și oricine va reuși vreodată să-mi demonstreze că o canapea cu bibliotecă a fost proiectată și executată de oameni normali, va avea pentru mine proba unei inteligențe cu mult peste medie și semnificația profundă a unei încercări temerare și inutile. Acesta este motivul pentru care matinalii noștri vizitatori au fost priviți tot timpul de către noi cu interes major, respect și chiar dragoste pentru cât suflet puneau în întoarcerea casei pe dos. Ce să spun că la un moment dat, într-o pauză de respiro, cum ar fi zis Ion Ghițulescu transmitând meciul Dinamo cu restul lumii, idioata de concubină-mea, privind languros la un individ cu nas măreț, a întrebat:

- Căutați cumva un cadavru?

Lucrarea s-a oprit ca la o telecomandă, iar un individ în civil, parcă vecinul de la trei, a privit-o în așa fel încât era gata-gata să mă scutească de-un asasinat, deși, sincer să fiu, pe mine, în calitate de fost internat la Psihiatrie, nu mă mai prea impresionează nimic. Însă căutătura acelu

om ar fi ucis și un bou, darmito o vacă sau altă viețuitoare. Pe Claustrina nu a reușit, însă, să o doboare. Ea a pretextat ceva despre rezolvarea unor probleme matinalo-intime, a intrat în baie și am tot așteptat să mai iasă. Adică a durat atât de mult, încât echipa de tehnicieni răscolitori s-a impacientat din ce în ce mai mult, până când careva, probabil șeful grupului, a decretat:

- Forțați ușa!

Bravo lui!, am gândit. Om de acțiune și de caracter...

Am început să râd în hohote, apreciind astfel cum se cuvenea umorul omului. Pentru mine ideea forțării ușii în cauză, echivala cu... Dar ce s-o mai lungesc? Să lăsăm faptele să vorbească: unul dintre polițiști și-a făcut vânt, a izbit puternic ușa cu umărul și a urmat blocajul fizionomico-vocalic general, minus eu care aproape știussem ce avea să se întâmple. Oricum – minunea minunilor: polițistul se autoproiectase direct în vană, cu capul în jos și nu mai mișca. Un coleg, profitând de împrejurare, și-a exteriorizat umorul:

- Hai, mă, lasă-te de goange, că nu avem vreme...

Avea și domnia sa dreptate.

Însă, după cum s-a concluzionat câteva momente mai târziu, aveam de-a face cu un încăpățânat ce nu s-a pomenit, așa că șeful lor l-a prins de-un picior, a tras de câteva ori cu putere, apoi a lămurit lucrurile stupefiat:

- Am impresia că domnul sergent a murit...

Vreau să precizez că eu, personal, n-am crezut nici o singură clipă că un polițist englez poate muri atât de stupid și dezonorant.

Adevărul, însă, e că impresia bănuitalui-de-mine șef sale nu valora nici doi bani pe lângă certitudinea că draga mea, Claustrina, se spânzurase de unicul cui bătut în perete de mine doar cu o zi înainte; acum era limpede că intrasem cu toții în plin roman polițist. Parcă mă și auzeam spunând, după ce îmi zdrobisem arătătorul cu ciocanul, încât

văzusem cununia civilă a Cleopatrei cu Antoniu, înconjurată de un mănunchi de stele verzi:

- Poate ajută bunul Dumnezeu și te voi vedea spânzurată de cuiul ăsta, să nu îmi mai pătez eu cazierul...

XI

Să fim înțeleși: nu sunt superstițios, nu cred în predestinări, reîncarnări și altele asemenea, dar întâmplarea a făcut să-mi pierd și ultima suprafață de rațiune de pe creier, care-mi mai rămăsese după internarea de la Balamuc, drept care am exclamat:

- Tâmpita! Acum și-a găsit să mă lase singur? Nu a mai putut aștepta până marți dimineața? Unde s-a grăbit așa?

Cum era de așteptat, mai ales în prezența a două cadavre nou-nouțe, polițiștii și-au revenit din stupefacție cu mult mai repede decât mine și vecinii și au eliberat-o urgent pe Claustrina din strânsoarea cordonului de la halatul meu de baie. Se poate vedea cu ușurință diabolismul acestei femei: dacă nu ar fi fost polițiștii de față, nu ar fi rezultat cu limpezime că eu am spânzurat-o? Dar de data asta nu i-a mers... Reintrând, deci, în deplinătatea facultăților mintale, au convenit - evident prin consens – că atâta lucru mi-am dat și eu seama amintindu-mi de consensurile parlamentare din Dealul Mitropoliei – să fiu eu interogată primul în legătură cu desfășurarea evenimentelor ca după un scenariu de film sau după un roman de Agatha Christie ajutată de Sandra Brown la spălatul veselei. Textual, punerea problemei a sunat cam așa:

- Interogați-l pe ăsta careva, domnule sergent-major...

„Ăsta” eram eu, iar sergentul-major un domn de dimensiunile lui Jean Gabin în rolul lui Maigret, sau cele ale lui Savalas în rolul lui Kojak plus Nicu Vlad în anii săi de glorie halterofilă. Această constatare m-a

făcut să încerc repede să-mi amintesc gustul laptelui pe care l-am supt de la mama, întrucât știam din cărțile citite că polițiștii au o adevărată pasiune în a afla respectivul amănunt autobiografic, amenințarea sunând cam așa:

- Ne spui tu și ce gust a avut laptele pe care l-ai supt de la mă-ta... Eram pregătit.

N-am avut încotro și am decis să le spun totul polițiștilor. Cu detalii, cu trimiteri și paranteze, precum și cu unele amănunte referitoare la perioada ante-lapte matern când, posibilă mea venire pe lume, a produs un șoc atât de puternic familiei, încât unii nu și-au mai revenit. Aceștia mă consideră și acum un fel de paria care a transformat prestigioasa familie Vreischte în veceu public – se înțelege ce vreau să spun... Ca să nu mai vorbim că, imediat după naștere, toată lumea a fost de acord că aveam o figură de copil tâmpit, ceea ce se poate vedea și în prezent, spun ei. Realist fiind, privindu-mă în oglindă, uneori, le dau foarte multă dreptate. Tatăl meu a fost cel mai tranșant în acele momente grele pentru familie, recunoscându-mă ca fiu abia după ce bunicul l-a somat cu un par de clăi să aleagă între a-mi fi tată sau odihna pentru veșnicie într-un colț al cimitirului din sat. Tatăl meu a ales viața și, logic, pe mine. Regretele au fost reciproce și s-au materializat în ciocniri dese, dar niciodată suficient de violente pentru ca o despărțire definitivă a noastră să fi avut loc. Cred că amândoi regretăm, dar ne suportăm vitejește și cu eroism mediați fiind de sărmana mama, dotată cu răbdare penelopiană și cu o înțelepciune diplomatică în fața căreia majoritatea mediatorilor ONU ar trebui să îngenuncheze respectuoși până nu dă NATO peste ei...

Dar, să revin la prezentul imediat și înfricoșător. În timp ce unii căutau telefonul în vălmășagul de mobile, covoare, trei pisici siameze și patru hamsteri, domnul sergent major mi-a zis:

- Aveți o cameră unde am putea sta puțin de vorbă?
- Da, cum să nu, domnule polițist sergent major... Avem o debara excelentă, un spațiu redus, intim și absolut izolat, pentru că nu are

ferestre. Mă gândesc, adică, la situația care poate incumba anumite condiții de siguranța, de...

- Domnule, mă apostrofează domnul polițist, vorbești prea mult... Aici eu hotărâsc ce trebuie și ce nu – e clar?

- Igen.

- Poftim?! , tresare domnul sergent. Ce ai spus?

- Am spus „da”, în dialect harghiteano-transilvănean. Și am mai vrut să spun că de puțină vreme am fost externat de la Balamucul din Razum, sunt încă nerefăcut complet din punct de vedere psihic, și cam iresponsabil, așa că n-aș vrea să interpretați greșit vreun gest de-al meu în întunecimea debaralei...

Maigret-Colombo-Kojak își pipăi zona pistolului după metoda John Wayne și Simon Templar (?), și zise:

- Lasă, domnule, că nu discutăm de pe poziția asta - suntem oamenii cu toții, ce dracu'!

- În principiu, sunt de acord, am spus repede. Să vă dau actul de identitate?, am întrebat îndatoritor.

- Desigur.

- Îmi pare rău, dar mi-a rămas la casa de nebuni.

Îmi făcea o mare plăcere să pomenesc mereu de acea prestigioasă și fermecătoare instituție, mai ales văzând și citind încordarea de pe fața domnului polițist.

- ... Sau l-am pierdut pe drum, am continuat, dacă nu cumva mi l-o fi ascuns nebunatică asta de Claustina. A, scuzați, am uitat că despre morți numai de bine, am uitat că ea, sărmana, e un cadavru, Doamne-iarță-mă, că nu știu ce vorbesc... În sfârșit, cred că ar fi mai bine și mai eficient să-mi trageți vreo două, trei bastoane peste omoplatul stâng, că am nevoie în clipele acestea grele de un șoc – poate mai uit și de artrita asta nenorocită, scuzați de îndrăzneală, domnule comisar...

Am mai parlamentat puțin în vreme ce restul invadatorilor căutau telefonul pe care încă nu-l instalaseră cei de la RomTelecom-ul britanic,

însă nu vroiam să le spun, numai așa, de al naibii și știind că orice acțiune se desfășoară în conformitate cu un plan prestabilit, logic și indestructibil.

În debara am discutat de toate, descoperind cu această ocazie că domnul sergent major era căsătorit cu nepoata surorii vitrege a vecinului de la etajul șapte, care mă pândea de pe balcon când ieșeam din bloc ca să-mi toarne apă clocotită în cap. Omul avea nouă copii, socrii și o nevastă pe lângă care Xantipa amărâtului de Socrate era o biată diletantă, elemente care, la un loc, îl hotărâseră să se îndrăgostească nebunește de Claustrina. Or, concubinarea mea cu ea, îl lovise ca o măciucă în călcâiul lui Ahile din moalele capului său. Dar aceasta era o altă poveste... Întâlnirea mea cu domnul polițist s-a desfășurat în general sub cele mai bune auspicii, și în cea mai perfectă beznă, fapt care nu l-a împiedicat pe polițist să-mi pună și câteva întrebări pe care le-am considerat pe întuneric indecente. La lumină, după aceea, mai puțin. Între altele m-a întrebat când și în ce condiții am avut ultimul contact sexual cu „cadavrul Claustrina”, – expresia îi aparține –, cât a durat și dacă domnișoara și-a manifestat în vreun fel simțămintele – pozitive sau negative...

Ce puteam eu să-i spun despre ceremonialul împerecherilor noastre? Și, mai ales, ce ar fi înțeles el din hârjonelile caracteristice doar unor oameni cu mintea zdruncinată de nivelul de trai carpato-danubiano-pontic? Fiind mai toată vremea flămânzi, sau hrăniți consistent cu făgăduielile divine ale Guvernului, în veci irealizabile, ne dedam la niște momente erotice atât de îndelungate, încât ne oboseau peste orice limită și adormeam legănați de vise cu mese pline de bunătăți. Când ne trezeam, a doua zi dimineața, găseam perna jilavă de saliva canino-pavloviană...

Așa că i-am răspuns, pe scurt, domnului polițist:

- De când am fost zdruncinat mintal, dar mai ales după ieșirea de la Balamuc, am niște reacții foarte bizare, domnule sergent...
- Major!, a zis el cu destulă asprime.

- Major, scuzati... Spuneam că am reacții de indiferență și cam negative, mai ales față de femei... Dar și în general. Adică încep să mă dezbrac dacă văd o apă – ocean, mare, fluviu, pârâu, vană, șanț pe marginea drumului, o baltă în asfalt... Ehe, dacă ați ști ce gropi și ce heleșteie avem noi pe străzile orașelor mioritico-danubiene din ținutul carpato-pontic! Inchis paranteza – sper că mă înțelegeți, nu? Apoi, majoritatea nopților mi le petrec citind în spatele blocului să aud cum vecinul de la parter își maltratează nevasta cântând:

Păi, cine te-a făcut pe tine,

Tudorițo, nene,

Parcă m-a urât pe mine,

Tudorițo, nene...

- Și, cum? Citiți pe întuneric?
- Vai de mine, dom' polițist! Poporul nostru a trăit un sfert de secol numai în ani-lumină: nu aveam seară, noapte, sâmbătă, duminică... Dumneavoastră, britanicii, iertați-mă, habar nu aveți ce înseamnă măreția construcției socialismului! Turnul Londrei !? Vax! Veniți să vedeți Casa Poporului... Parlamentul dumneavoastră? Să fim serioși, că nu vreau să vă supăr, dar n-ar fi rău să urmeze un curs de perfecționare la noi. Nu vorbesc de Cosa Nostra și alți diletanți din domeniu. Ce sunt ăia pe lângă Țigaretă I, II, III, IV etc? Anonimi, infantiliști... Dar, scuzați-mi divagația... Vedeți, domnule comisar? Asta-i altă drăcovenie la mine: văd pe întuneric mai bine ca ziua, de când m-a mușcat Quetzalcoatl...

- Cine?

- Câinele nostru. –Dar parcă i-ați zis nu-știu-cum...

- A, e numele lui de familie, că îl aveam din Mexico City. Bun, domnule, un câine formidabil. Bunicul îl învățase să râdă, iar după ce m-a mușcat, la două zile învățase să umble și în două picioare...

- Cum dracu'?

- Asta ziceam și noi tot timpul, numai că, sărmanul, învățase să meargă doar în cele două labe din față, deci vă dați seama ce greu îi

venea? Dar știu că nu mă credeți, așa că mai întrebați-mă una-alta despre cadavru...

- Ziceai că vezi pe întuneric... la spune-mi ce fac eu acum?
- Stați cu o mână pe pistol, iar cu cealaltă cu pumnul pregătit să mă pocniți...

- Așa e – destul. Unde și când ai cunoscut-o pe sinucigașă?
- La casa de nebuni, acum trei ani.
- Și?
- Ne-am dat adresele, ne-am promis să ne vizităm, să ne scriem, însă, la externare, am aflat că locuiam în același bloc încă de la venirea în frumoasa dumneavoastră țară...

- Mai departe...
- Am hotărât să ne întemeiem un cămin cultural...
- Cum adică cultural?
- Simplu, dar la întemeierea căminului am renunțat, deoarece ea și-a amintit că în comuna părinților săi mai era un cămin de bătrâni, așa că ar fi fost o prostie să mai facem alte investiții. Deci, ne-am prezentat la starea civilă...

- Bine, dar dumneata erai căsătorit, aveai un copil...
- Doi, domnule comisar, dar numai pe fetiță o recunosc ca proprietate; băiețelul nu e al meu, jur pe Crucea Sfântului Anton de Padua. O să vi-l arăt într-o zi, să vedeți că are o pereche de urechi ca două frunze de varză bruxelleză... Poate el să-mi semene? Să vă uitați la urechile mele când scăpăm de aici, din debara.

- Altă comparație n-ați găsit?
- De ce? Nu pot spune că are urechi de măgar, dacă nevastă-mea l-a zămislit cu vânzătorul de la aprozar, nu? Că, dacă l-ar fi făcut cu un hingher, nu ar fi fost normal să aibă urechi ca Laika?

- Asta cine mai e?
- Primul cosmonaut sovietic. Deci, domnule sergent...
- Major!

- Major... Cine a pus-o pe zăbăuca de nevastă-mea să facă dragoste cu ăla de la aprozar pe grămada de curechi? Doar aveau acolo salată, morcovi, ca să nu mai vorbesc de spanac, apropo de Poppy Marinaru' care, în cazul neveste-mi, ar fi fost o legumă absolut ideală și îndestulătoare, ca să mă exprim eufemistic...

- Adică, cum !?

- Ei, am glumit - nu e nici un eufemistic. Să vă povestesc mai departe: am ieșit de la Balamuc într-o vineri și, în *sereleul* de sâmbătă, de cine dau în fața blocului? Intuiți în calitate de polițist? Ia să vă văd...

- Eu pun întrebările!

- Da, scuzați.

Am tăcut probabil câteva minute. De dincolo se auzeau zgomotele făcute de invadatorii care căutau în continuare telefonul. Am început să-i iubesc, să-i stimez și, în general, să-i simt din ce în ce mai apropiată de sufletul meu. Pentru diabolica lor consecvență, pentru perseverența cu care întorceau totul pe dos în nenorocitul nostru de apartament...

Doamne, ce oameni erau în comparație cu mine! În întunericul debaralei încercam să mi-i imaginez asemenea unor svabi voigăind cu mare hărnicie la aprinderea becului din bucătăria noastră.

- Ei, de cine ai dat în fața blocului? am auzit întrebarea anchetatorului meu.

- Cum, de cine? De ea, de sinucigașă, domnule comisar!

- Major!

- ... domnule comisar major...

- Auzi, domnule - Vreischte, parcă spuneai că te cheamă, nu?

Am aprobat din cap în beznă și era gata-gata să leșin când l-am auzit pe sergent amenințându-mă:

- Fii atent: mie nu-mi răspunzi la întrebări în dialect surdo-mut!...

XII

Norocul meu a fost că mi-am revenit destul de repede, fiindcă altfel aş fi putut muri de uimire; însă am realizat rapid că mă aflam faţă în faţă cu unul dintre marile adevăruri ale omenirii arestate: organele de anchetare văd, aud şi ştiu totul, indiferent de situaţia materială sau starea civilă a inculpatului, şi cu totul paralel faţă de momentul de criză social-politico-economică în care se afla ţara de vreo zece ani încoace... Ca să nu mai vorbim de pasivitatea faţă de buletinul meteorologic şi cotele apelor Dunării începând de la Baziaş până la „Rostok”-ul scufundat de ruşi pe Braţul Sulina ca să ne încurce nouă socotelile naval-economice... În Biblie, după câte ştiu eu, nu se face nici o referire la sinonimia Căile Domnului = căile navale, dar mai ştim noi, mai putem şti ce taine mai ascund zicerile şi pildele biblice? Analizând lucrurile la rece, ce-ar fi să credem că tainicele căi din Sfânta Scriptură sunt cele navale? Adică pline de crocodili vărsând lacrimi de prietenie şi strânsă colaborare...

Am scos un ţipăt stil pieile roşii, l-am îmbrăţişat destul de afectuos pe sergent, şi abia am reuşit să strig cu ultimele puteri: – Un şobolan mi se urcă pe glezna genunchiului drept - auuuuuu!

JeanGabinKojakColombo şi-a demonstrat calităţile intelectuale şi sportive trecând prin uşa debaralei ca prin nimic, dar ţinându-mă strâns de încheietura mâinii drepte. Intrând apoi în lumea civilizată care cotrobăia în continuare prin apartament, mi-am redobândit câteva clipe conştiinţa de om al secolului douăzeci şi unu – adică de *homo faber* – şi le-am urlat:

- Afarăăăă! Toată lumea să părăsească zona în cel mult două minute, pentru că, în caz contrar, sunt pus în situaţia să vă înjunghii pe toţi, că şi-aşa nu am mai mâncat o friptură ca lumea de când cadavrul ăsta de concubină mă ţinea doar cu reformă pe pâine - parcă era nebună sau hipnotizată de Victor Ciorbea.

- Țsta cine mai e? se interesează pe bună dreptate polițistul britanic.

- Un pol... la uitate: lume nouă! Tu cine ești, mă, și când ai pătruns în imobil? Că te sfârtec, de nu te vezi... Dă-mi actul de identitate, livretul militar și... Ai cumva rude în străinătate? Cum comunicați? Corespondați? Spune-mi rapid originea socială, starea civilă, pregătirea școlară și din care partid faci parte... Ții cu Constantinescu, Nelson Mandela sau cu Bill Clinton, Monika Lewinski and NATO? Lua-v-ar dracu' pe toți! Hai, valea! Repede-repede, că nu am vreme de pierdut cu fiecare anonim! Unde ți-e viza de la Ambasada Marii Britanii la București? Aha! Te-am prins... Deci, tiptil-tiptil, ghid turistic, trecere frauduloasă a frontierei, droguri, arme... Spune, mă, sulfamidă umplută cu usturoi, cum ai intrat în apartamentul meu! Spune repede, că de nu îți pun scăfârlia în palmă și te trimit la cerșit pe malul Dâmboviței, pardon, Tamisei. Ia dați-mi pistolu', dom' comisar major, să vă arăt eu cum se procedează cu infractorii periculoși. Uitați-vă la mutra lui, domnilor: este că e individul urmărit de Interpol pentru proxenetismul practicat în România?

În general, toți stau încremeniți în diverse poziții la explozia mea verbală. Doar un individ suplu, elegant și tuns ca un secretar cu „organizatoricul” de la vreun birou de fost partid comunist și proaspăt sancționat cu vot de blam cu avertisment, care, zâmbind discret dar ascuțit, îmi strecoară printre dinți:

- Domnu' Vreischte, aveți grija că treceți din nou strada prin locuri nemarcate...

În clipa următoare i-am văzut ziarul din buzunar, împăturit neglijent și mi-am dat seama că era detectiv, sau vreun atașat cultural pe lângă Scotland Yard, drept care am și întrezărit la orizont drumul luminos spre Balamuc sau spre poliție... Adevărul e că nici nu mă mai sinchisesc cine știe ce din moment ce în baie așteptau să li se clarifice situația două cadavre de toată frumusețea și tinerețea, dacă-mi dați voie să spun așa. Măcar de-ar fi fost vorba despre ceva cadavre în vid de-ale lui

Bakonsky... Desigur, după felul în care se prezentau lucrurile, nu exista vreo îndoială că mă aștepta altă serie de întrebări, sau măcar de întrevederi bilaterale cu poliția, procuratura și etc. Or, în acest context, aveam obligația morală să-mi joc cu artă rolul de alienat sau măcar de lovit în cap cu leuca, dacă nu voiam să-mi petrec o perioadă din viață în arestul Scotland Yard-ului sau în vreun penitenciar. Intre altele fie spus, „lovitul cu leuca” – chiar se întâmplase cu destui ani în urmă când, băietan fiind, și dorind să-l ajut pe bunicul meu vitreg la repararea unui car, acesta s-a răstit la mine să mă păzesc de leucă după ce mă lovisese cu ea undeva în zona arcadei stângi. După aceea m-am ferit tot timpul de leuci, dar a contat acea primă lovitură care ar fi trebuit să mă omoare, însă lăsându-mă doar cam năuc pentru toată viața, după cum rezultă din prezentul înscris și din unele declarații ale unor foste colege de cameră...

Mă simt ostenit, mi-e sete și mi-e dor de nevastă-mea legală – femeie cu frică de Dumnezeu în perspectiva vieții de-apoi. De fapt, recunosc: ea cu soacră-mea alcătuiau un cuplu redutabil ca reprezentante ale sexului frumos. Se completau ideal în a face ca lucrurile cele mai simple să devină complicate, să creeze stări de tensiune propice scandalurilor în familie, bloc și cartier și, o singură dată, la nivel de municipiu când soacră-mea l-a scuipat pe un viceprimar exact în mijlocul frunții, în zona numită în folclorul ortodox „numele Tatălui”. Doamne, ce fraier am putut fi! Cum de am ajuns eu pe căile lăaturalnice și necreștine de dezmembrare a celulei de bază a societății? Nu ar fi fost mai onorant să fi făcut abstracție de legătura neveste-mii cu legumicultorul? Mai beneficiam și eu de-un strugure, de un măr drept recompensă pentru succesul momentelor lor erotice pregătite cu atâta consum de energie de către mine... Pe când așa... Ori să mai fi încercat o consolare sentimentală cu altă nebunatică? Și dacă dădeam peste alta și mai...? Să trecem peste acest moment dificil, fiindcă tocmai își face apariția în apartament un domn bine îmbrăcat, zâmbitor și gata parcă să participe la o recepție dată în onoarea sa de

către Ludovic al paispelea, sau de o personalitate financiară care tocmai pusese la dispoziția statului român o importantă sumă de dolari pentru a-l scoate din marasmul căruia în dialectul româno-turcesc i se spune rahat, iar pe cale diplomatică „ușoară degradare a vieții” din care mulți nu vor mai scăpa cu zile și întregi la minte. Din două-trei vorbe aflu că suntem onorați de prezența domnului Grinditti în persoană, procuror principal de renume și de mare rafinament intelectual și profesional, fiind în stare să recite pe de rost poeme întregi de Heine, Neruda, și Emil Giurgiuca, o mulțime de versuri din „Odiseea”, precum și din folclorul contemporan, cum ar fi:

*Lele, la gât cu mărgele,
Și la mâini ghiul lângă ghiul
Spune-mi ce ai dat pe ele
Când ai fost la Istanbul?
Uhăi, bade!*

- Dar recita la fel de conștiincios și versuri de unii poeți contemporani autohtoni, speriați consistent, de fapt îngroziți de nebuniile care le puteau trece prin minte în momentele de efuziune și inspirație de sorginte predominant bahică. Noroc că-i înghițea cu mare poftă și consecvență „Poșta redacției” a diferitelor reviste, explicabile doar până la un punct, totuși. Inșă aceasta este o problemă care ține de vecina de la parter, profesoară pensionată pe motive de sănătate și educatoare pasionată a tinerei și imprevizibilei generații, care o imita cu fidelitate în vorbă, mers, și unele fapte. Dintre acestea ar fi de notat: fumatul și scuipatul la distanță, câte un pic de votcă fabricată din detergenți, sodă caustică și apă de la robinet, fapt rezultat din declarația unei vietăți de sex imposibil de determinat, având părul prins în cosițe, și trei cercei: doi la urechi și unul în nas și barba tip Marx&Engels. Declarația a fost dată în fața instanței blocului nostru, constituită din oameni cu moralitate integră și verificată prin dosare de cadre, respectiv foști membri de partid convinși și din doi securiști, în prezent

dizidenți și dușmani neînfricați, înrăiți și firoși ai ideologiei materialist-dialectice. În paranteză, să mai spun că, o altă calitate, foarte apreciată de tineret, era vorbitul de una singură, dar și multe altele... Însă, dându-i cezarului ce i se cuvine, trebuie să spun că tot domnia sa îl recita și pe Baudelaire în original și hârșăit, când părinții de multă vreme dormeau, iar prin ganguri se-ntâlnea dor cu dor și, după nouă luni, unele doruri cu maternitatea, iar altele cu poliția pe bază de prostituție. Mă rog...

Vorbeam de procurorul cu figură distinsă și atât de impunătoare, încât simțea nevoia să treci prin fața domniei sale sub formă de patruped felin torcând mieros, dar interesat. I-am spus și eu:

- Săru-mâna, domnule academician, în vreme ce sergentul major tocmai mă pocnea discret cu bocancul în fluierul piciorului, discreție pe care, la urma urmei, am apreciat-o. Tot ce am putut face, a fost să fluier faultul uitând că, de fapt, nu eu eram arbitrul întâlnirii. Procurorul s-a uitat la mine ca la un dușman ancestral și m-a întrebat:

- De ce spuneți că i-ați asasinat pe cei doi?

Pe altcineva ar fi putut să-l blocheze renal pentru toată viața cu o asemenea întrebare, dar nu și pe mine, așa că i-am răspuns, senin, logic și cam zeflemitor, de fapt făcându-i jocul:

- Dar ei, ce-au avut cu hamsterii mei?

Imi plac la nebunie suspansurile – am mai spus-o –, așa că, văzându-i pe toți privindu-mă prostiți de uimire, m-a apucat un așa entuziasm, că am început să fluier o arie din „Prăslea cel Voinic și merele de aur din grădinile Semiramidei”, sau ceva asemănător. În orice caz, sigur era vorba despre o operă de Rimsky-Korsakov Scedrin & Tomaso d'Quino Albinoni...

Doamne Sfinte, ce-mi poate trece prin mine!...

- Fii atent!, mi-a zis în șoaptă sereistul, că poți intra la omor cu premeditare sau chiar la genocid, și zidurile Târgoviștei te mănâncă...

Într-un film de câteva secunde am văzut procesul de condamnare la moarte al lui Ceaușescu și brusc mi s-a părut că era foarte frig în

apartament, deși era luna iulie și o căldură criminală, că nu mai plouase de vreo trei săptămâni...

Omor cu premeditare?! Asta ce poate ca să mai fie?

După felul în care încep să mă privească toți, trebuie să înțeleg că soarta mea și-a clarificat toate nelămuririle, așa că voi face parte, în curând, din grupa Ioanei d'Arc, Maria Antoaneta, etc., sau voi fi înmatriculat direct la grupa mare condusă de Ceaușescu, așa cum mi s-a sugerat chestia cu genocidul... Gluma pare să se îngroașe, deci încep să mă uit cu disperare la vecini, însă din privirile lor înțeleg perfect că nu ne cunoaștem și că nu ne-am văzut niciodată până acum. Așa îmi și trebuie! Până doar mai zilele trecute eram un concetățean la locul meu, respectabil chiar, soț, tată, ginere pașnic și, drept că din ce în ce mai rar, iubitor de socrii - dacă interese majore mi-o cereau. Așa că am spus resemnat:

- Bine, domnilor, dacă-i genocid, genocid să fie – o chei!
- Ce chei? Ce chei? sări cu gura un ins cu figură clasică de imbecil.

I-am răspuns:

- Cheile de la morgă, domnule...

În continuare, lucrurile s-au precipitat: înăuntru a năvălit un alt nebun cu un aparat de fotografiat atârându-i de gât și strigând:

- Unde-s morții? Că mă așteaptă alții pe malul gârlei și o nuntă... Domnule, parcă s-au întâmpit cu toții! (atenție la neologismul „întâmpit”...). Sfinte, Dumnezeule, ce au oamenii ăștia de se sinucid în grup organizat? Uite și la... Vai de mine! Păi, ăștia-i dom' sergent Pethe Sthruz ... Extraordinar! Auziți? Extraordinar... Ieri am băut șapte Bergenbiruri cu el și azi... Vorba bocetului din străbuni, care îmi stoarce totdeauna ultimele lacrimi când îl aud:

*Ieri ședea pe prispa căsii,
Azi s-a dus în mama mă-sii...*

Scuzați-mi emoția, dar nu mă pot abține... Vă dați seama, doamnelor și stimați domni, ce e viața? Un mare – scuzați expresia.

Dați-vă puțin mai la o parte... La o parte, am zis! Bun, mersi! Dom' major, țineți-mi puțin reflectorul în poziția asta, mulțam fain. Păi, dacă vă tremură mână, va ieși fix un rahat, pardon de... Adică, de ce vă tremură mână? N-ați mai văzut o femeie moartă și goală? Aproiați-vă mai mult, mai mult... Bun. Acum treceți în partea cealaltă, între cadavru și vană. Excelent! Mamă, da' ce doamnă faină! Aproiați lumina de capul ei, așa! Puteți și mai aproape puțin? Gata, mersi. Ai fost cuminte, frumușico!, bătu el cu palma ușurel obrazul Claustrinei, într-un gest familiar și stupid.

- Vezi că nu sunt iapa lu'tat-to! am auzit cu toții în acel moment o voce limpede și ucigătoare.

Vocea Claustrinei...

XIII

Ca să fiu sincer – mă așteptasem din partea ei la un asemenea gest, dar nu și ceilalți...

În general este acceptată ideea că morții nu prea vorbesc, iar când catadixesc să pronunțe câteva cuvinte, o fac cu un scop unic: acela de a-și apăra și consolida postura de „trecut în lumea dreptilor” și pentru a-i îngrozi pe unii dintre rămașii în viață. Din păcate, am fost singurul care a apreciat corespunzător vorbele concubinei mele, poate cam vulgare, însă – de ce să nu fim *ferplei* și să recunoaștem că e de-a dreptul blasfemic să bați un mort pe umăr în semn de apreciere, fiindcă uite ce se poate întâmpla. Ce să mai spunem când este vorba despre obraz? Iar Clausrina, chiar în viață fiind, știu că nu suportă astfel de intimități din cauza cărora eu posed și în momentul de față una dintre cele mai reprezentative vânătăi la tâmplă stângă, cu o vechime de două zile. În orice caz, atunci, în acel bloc X7 din colonia noastră, am trecut prin momente grele, încât abia mai am cuvinte să descriu situația. Adică, de ce aș minți? Cred că vreo

două minute nimeni nu a mai avut cuvinte. Deloc, niciunul dintre noi, după cum reiese din fotografia și din caseta video. Pe mine, în orice caz, vocea Claustrinei m-a înțepenit, atât din punct de vedere mintal cât și vocalic, biologic, sentimental și altele, deoarece, chestiunea văzută ca aspect strict neurologic – un ins pe patul de moarte ar fi arătat cu mult mai bine față de starea jalnică în care mă aflam eu. Inșă, mă aflam!, pe când ceilalți se volatilizaseră pur și simplu făcându-mă să regret că nu avusesem niciodată ocazia să văd polițiști în plină glorie profesională și tinerețe, făcându-și meseria într-un cuib de comercianți de droguri sau pui furați de la „Avicola” pe când aceasta mai aparținea statului.

Dar, vorba romanței:

*Niciodată n-am crezut,
M-a dus dracu' și-am văzut
Țurai, mă!*

În continuare, buna, angelica și realista Claustrina, a urlat odată la mine de am văzut-o pe Xantipa gâdilându-l pe Socrate cu un fir de cucută. Vedenia m-a cutremurat și m-a repus pe picioare cu destulă rapiditate, exact în momentul în care, pe scară, s-a auzit o rafală scurtă de pistol-mitralieră, sau doar de mitralieră, ca nu mă prea pricep la pulberării din astea, iar de dincolo de ușă s-a auzit o somație limpede și promițătoare:

- Deschideți! Poliția, procuratura și medicul legist...
- Noa, vorba oșanului, amu să vezi țâpurituri!

I-am făcut semn Claustrinei să deschidă ușa organelor, dar nu înainte de a-i șuiera printre dinți:

- Marți dimineața, la șapte, să fii aici, că te omor, tot nu scapi...

Mi-a zâmbit tandru, așa cum numai ea știe să o facă, după care s-a dus la ușă și a strigat:

- Cine-i acolo?

Câteva momente nu s-a auzit nimic, sau parcă o respirație ceva mai precipitată, urmată de zgomotul produs de un trup căzut și lovirea ușii

cu capul. De unde știu cu atâta precizie că era vorba despre o lovitură de cap? Simplu: atât în perioada adolescenței, cât și după ce am obținut dreptul la vot, multă lume m-a dat cu capul de ușă (de pereți m-am dat singur la puțină vreme după fiecare votare), deci zgomotul lovirii ușii cu capul îmi era un zgomot perfect familiar. Ca să nu mai spun de câte ori m-am dat cu capul de pereți să găsesc o modalitate de a trăi măcar la nivelul consăteanului meu, portar la o fabrică de ciment, care, în vreo trei ani, și-a construit o casă cu etaj, și-a cumpărat o Dacia Nova, televizor color, video-recorder, o vacă, șapte oi... Iar pe lângă toate acestea și-a mai construit și un cavou de toată frumusețea și eternitatea. Un simplu portar! Ce și-or fi făcut ceilalți angajați în frunte cu conducerea? Că îi și zisesem la un moment dat soacră-mii:

- Bietul om: cât o fi cărând el cu spatele ca să-si facă toate acestea...
Mai bine tăceam...

Reacția ei de-atunci nu mi-o pot explica nici acum, după șapte ani de la întâmplare: a bătut-o pe fiică-sa (nevastă-mea) până ce a fost gata-gata s-o omoare, strigându-i din când în când:

- Proasta dracului! Vezi cu cine te-ai măritat? (despre mine era vorba) Il auzi ce spune? Și tot mirându-mă unde greșisem, m-am dus la consătean și l-am întrebat:

- Auzi, bade, nu mai e vreun post de portar la voi?
- Ba da, mi-a răspuns. Cred că m-ai întrebat la fix: tocmai l-au băgat pe unul la pușcărie, așa că...

Mi-am făcut cruce, m-am dus la biserică și am aprins cam un braț de lumânări – drept că nu prea mari, dar Dumnezeu știa bine ce înseamnă economia de piață, tranziția, austeritatea și toate celelalte. Deci, după numai câteva zile, eram angajat ca paznic de noapte la respectiva fabrică de ciment. O lună de zile lucrurile au mers strună: eu la șut, nevastă-mea cu legumicultorul de la aprozar, fapt ce îl treceam cu vederea, deoarece comandamentele erau altele și cu mult mai importante, dacă privim lucrurile din punct de vedere al aprovizionării cu leguminoase,

rădăcinoase și altele pentru iarna... Din acest punct de vedere eam foarte mulțumit de randamentul neveste-mii în slujba aprozaristului, trebuie să recunosc. Poate cu ceva să fi trecut peste o lună când m-au prins cu primul furt din avutul obștesc: un buzunar de ciment. Cu această ocazie, au descoperit că dintr-o magazie, care nici nu știam unde era amplasată, lipseau o mulțime de saci cu ciment, așa că am ajuns în fața instanței, iar apoi în spatele gratiilor. Aceasta a fost modesta mea contribuție la rotunjirea stării materiale a consăteanului meu care mă reclamase în așa fel încât să cadă în spatele meu tot cimentul pe care îl furase el. Îi reușise, iar după ce mi-am ispășit pedeapsa, l-am felicitat zicându-i:

- Oameni suntem - așa se ajută consătenii, nu?

Dar astea țin de trecut, acum alte probleme sunt la ordinea zilei...

Claustrina tocmai deschisese ușa și cu eleganță în glas zicea:

- Poftiți-poftiți! Vai de mine, dar de ce stați la ușă?

Au intrat cu toții pregătiți ca pentru o mare și decisivă bătălie. Unii cu pistoale, alții cu mături, cuțite de bucătărie, foarfeci și, în general, cu ce găsiseră... Aveam în fața ochilor materializarea ideii de vitejie la români! Păi, unde era Armata a 14-a din Transnistria, să-i vadă pe bravii și solidarii românași în fața primejdiei și a cotropitorilor imperialiști ruși, americani și de alte naționalități? Mă rog, nu sunt convins că e corect ce spun din punct de vedere militaro-geografic, însă eu așa văd lucrurile... Iar într-un stat de drept, fiecare dintre noi poate vedea totul așa cum îi convine, cum îl duce mintea răvășită de democrația originală și de sărăcia strălucitoare, că tot degeaba e. Așa că au intrat cu toții, m-au înconjurat, iar domnul sergent major, cu glasul gătit de emoție, mi-a strigat:

- Măinile sus! Fața la perete! Măinile sus, pe perete... Mai sus... Percheziționați-l cu atenție, luați-i cureaua din pantaloni, ceasul, șireturile și vedeți ce mai are...

XIV

Mai aveam un lăntșor de argint care mi-a dispărut cu acea ocazie.

Dar nu e vorba de nici o insinuare...

Nu sunt un pudic și nici un puritan, dar când am auzit de cureaua din pantaloni, mi-am și imaginat scena. Primisem pantalonii de la un văr și aveau dimensiunea cam dublă de cât mi-ar fi fost pe măsură, deci eram în pragul unei situații ridicole și grotești. Dar, vorba unei întrebări din toate vremurile: te pui cu organele? Intre timp își revenise destul de bine și polițistul căzut în cap în vană, și-acum, stând pe ovalul veceului, vorbea singur cu fruntea sprijinită în pumnii:

- Domnule sergent major!, am spus revoltat, la urma urmei nu înțeleg de ce mă arestați... Nu sunt lucrurile destul de clare? Noi – și am arătat cu bărbia spre Claustrina – ne iubim, ne înțelegem bine și chiar ne propusesem ca, în viitorul foarte apropiat, poate chiar în cursul zilei de azi, sau cel târziu la noapte, să contribuim din proprie inițiativă la creșterea șeptelului uman la nivel de municipiu, având în vedere că se cam subțiază națiunea din punct de vedere demografic și fizic...

- Șeptel uman? s-a mirat un polițist mai tinerel, eu n-am mai auzit de așa ceva...

- Scuzați, domnule comisar, am intervenit repede. Știți? Tatăl meu a fost președinte de ceape, apoi, cu nouă luni înainte de a veni eu pe lume, a fost numit șef la ferma zootehnică... Adică, vreau să spun că e ceva ereditar cu expresiile astea. Dar, iertați-mă: eu tot nu pricep de ce mă arestați, de ce îmi puneți cătușe, de ce... Nevastă-mea e vie, colegul dumneavoastră e viu... De ce să vă încărcăți sufletul și mintea cu o arestare inutilă?

- Aici, noi punem întrebări!, s-a răstit la mine sergentul major. Dar pot să-ți dau o singură explicație: arestarea dumatăle este singura justificare a prezenței acestor forțe aici – mă înțelegi? Incolo, mai vedem noi...

Dintr-odată m-am liniștit. S-au liniștit cu toții și am auzit, în sfârșit, cuvântarea polițistului stând pe ovalul veceului. Vorbea cu maică-sa care, după câte ne-am dat seama cu toții cu mare emoție, murise în urmă cu vreo șapte ani. Pe mine, faptul m-a revoltat peste măsură și l-am apostrofat pe inconștient:

- Domnule polițist, iertați-mă, dar în altă parte nu v-ați găsit loc să conversați cu mama dumneavoastră? De chestii spiritiste am eu nevoie acum? Domnule sergent major, vă rog să luați măsură potrivită și să terminăm o dată pentru totdeauna cu superstițiile și cu toate aceste manifestări care impietează foarte mult asupra ideii de polițist, ca să nu spun mai mult... Și-apoi: unde este respectul față de morți, domnule comisar major? Și, cu atât mai mult, unde este respectul și dragostea față de un părinte? Adică, dumneavoastră vi se pare normal ca o întrevedere, după șapte ani, să aibă loc într-o baie, ca să nu-i spun veceu sau, mai popular, budă?

Mă auzeam vorbind, și mă minunam: eu pronunțam asemenea cuvinte? Eu, Haralampy Vreischte, eram în stare să gândesc atât de logic? Inseamnă că trebuia să-mi văd de sănătate, așa cum ar trebui să-și vadă mulți dintre cei care ne vorbesc frumos fără să spună mare lucru. Nu intră în calcul parlamentarii, guvernării și, în general, toți demnitarii și politicienii, pentru că rostul lor pe lume exact acesta e: să vorbească mult fără spună ceva. Pentru ei, în favoarea lor, sunt faptele...

- Parcă spuneți că ați fost internat la casa de nebuni, l-am auzit pe domnul comisar major în clipa imediat următoare. După felul cum gândiți și vorbiți, nu prea s-ar zice...

Mai e în stare să spună cineva în fața mea că polițiștii nu sunt niște psihologi și analiști formidabili? În orice caz, pentru a încerca să mai salvez ceva, dacă mai putea fi salvat, am zis:

- Veți ști, domnule comisar, că și eu sunt stupefiat de nivelul meu de cultură și de gândire. Tot ce se poate că Balamucul a avut asupra mea un efect benefic pe alocuri și de-aceea par atât de inteligent, dar nu sunt. Inșă, dacă dumneavoastră considerați că depășesc limita unui

nivel de cultură cuviincios față de lumea imediat-înconjurătoare, eu pot s-o las dracului de logică, de înțelepciune și să discutăm de la egal la egal cu Eugen Dumitru și Florin Piersic...

- Oho, domnule! Nu merge așa. Cu mine nu te joci: ori ești alienat, ori... De fapt, ne lămurim noi la poliție, că și-așa am impresia că e putred ceva în... În...

- ... Patagonia de Vest, îi șoptesc repede pentru a nu-l lăsa să se compromită în față celorlalți polițiști plus procuror, fotograf, informatori, vecini, peceriști și alții...

- Patagonia de Vest, repetă el ștergându-și fruntea cu mâneca vestonului.

Dumnezeule! De-abia în clipa asta realizez că densitatea populației pe metrul pătrat în apartamentul nostru depășește cu mult limitele admise de ONU și Partida Romilor. O mulțime de inși vojgăiau de colo-colo pentru a-și da seama cât de cât ce naiba ascundea, sau cu ce era garnisită casa unei femei frumoase și curve, cum era considerată Claustrina în cartier. Aceasta era nenorocirea cu care o pedepsise Providența: să fie frumoasă și cu ochi albaștri... Unii puneau mâna pe câte ceva, pipăiau, iar obiectele de dimensiuni mai reduse – suficient de lipicioase pentru o mână de român isteț și bun gospodar – dispăreau în fracțiuni de secundă. Atunci de-abia am descoperit altă bizarerie a Claustrinei: pe când bișnițărise prin Turcia, făcuse rost de un clei special care dădea obiectelor un luciu aparte și le fixa de locul unde erau așezate. Dar se lipeau și de mâna care le atingeau... Iar curioșii și binevoitorii le atingeau acum, le admirau și le vârau în buzunar... Scuzați indiscreția!

La poliție nu cred să fi stat mai mult de trei zile. Oricum, timpul trece atât de repede acolo, încât nici n-am băgat de seamă că îmi crescuseră enorm unghiile, părul și, din spân, devenisem mai bărbos decât un Preafericit Patriarh. Acest lucru-adevăr mi-a produs o reală plăcere, pentru că îmi asigură o fizionomie măcar ceva mai feroasă, în perspectiva vreunei noi întâlniri cu alt admirator al Claustrinei, sau

violator al cumnate-mi. Eram deja hotărât să-l înfrunt pe viitorul adversar până în pânzele albe ale lenjeriei noastre de pat.

Domnul sergent major m-a condus până la ușă cu o amabilitate zdrobitoare, așa că am și cutezat să-i spun cu voce tremurândă din cauza emoției:

- Domnule comisar major...

- Sergent major!, s-a răstit el.

- Domnule sergent major, am toastat în holul poliției, am trăit momente excelente și memorabile la dumneavoastră – voi reveni oricând cu plăcere pe aceste meleaguri, pentru că m-am simțit eliberat de majoritatea grijilor pentru ziua de mâine și următoarele câte voi mai avea de trăit. Atenția cu care am fost înconjurat tot timpul, uneori chiar cu dragoste, m-au emoționat până la lacrima cristii. Și sunt profund impresionat de chestionările legate de viața mea, datorită cărora am aflat o mulțime de lucruri noi despre mine și am re trăit momente emoționante care m-au făcut să mă simt un om dintr-o bucată de ulm într-o mulțime de repetate rânduri când mă dădem cu capul de toți pereții...

- Adică, ce vrei să spui?

- Adică, nu știți? Nu v-am mai spus? Încă de mic îmi plăcea să dau cu capul de toți pereții. Și dau, mai des și mai eficient, în aceste vremuri de superbă bulibășeală, pe care le trăim într-o atmosferă de delirium tremens de tranziționare spre economia din piața de mărfuri cu preț redus... Dar simțim că ele ne vor înălța spre glorioase culmi de progres imixtionat din când în când cu civilizație americano-occidentală, cum bine spunea filozoful Barbitures din Insula Minților Verzi cu Dungi Roșii...

- N-am auzit, zise cu îndoială în voce domnul sergent major.

- Nici eu, dar nu se poate să nu fi existat și sunt sigur că va fi descoperită în curând...

- Mă rog-mă rog... Dar, ia spune-mi, domnule Vreischte, mai vrei cumva, o porție de carceră?

- Ei, să nu mă interpretați greșit, domnule comisar...

- Sergent, omule!

- Domnule sergent, iată unde este grija față de om, protecția socială de care fac atâta caz guvernării și alte forțe. Vă spun sincer că nu mă așteptam, mai ales după ce în propria mea casă am fost tratat ca un dușman al...

- M-am oprit brusc: al cui dușman să fi zis că eram? Că, pe vremea socialismului aș fi putut zice ceva, dar acum... Cum naiba de îmi scăpase, acel cuvânt idiot? Noțiunea „dușman” atrage după sine tot felul de chestii, cum ar fi: șicane, apostrofări, hoții, delictе și, desigur, cel mai odios lucru – crima. Și imediat am văzut-o pe Claustрина înjunghiată, căzută pe covor într-un lac de sânge deși ea este cam anemică, așa că ar fi putut fi vorba despre cel mult un borcanel de sânge. Dar așa se spune, nu? Am zis-am zis! Stăteam și așteptam reacția domnului polițist întrebându-mă curios: îmi va pune din nou cătușele sau nu?

- Spune, omule, ce ai de spus, că mai am și alți nebuni pe cap...

În clipa aceea am îndrăznit:

- Scuzați: nu cumva aveți un pistol să-mi dați? Chiar și mai vechi... Cu vremurile astea, este bine ca eu, în calitate de popor, să fiu pregătit pentru orice...

- N-am înțeles, se nedumirește domnul sergent aplecându-și urechea spre mine.

- Un pistol, fie și-un pistol, vă rog, am suspinat atunci ca să fiu mai convingător. Unul oricât de mic...

- Așteaptă-aici!

Am așteptat mai puțin de-un minut și a apărut un alt polițist, bine făcut și cam fioros, care a urlat la mine:

- Ce-i, mă, cu tine aici? Că-ți înfig vreo trei de te crezi Ramses al zecelea. Marș acasă!

În orice caz, eu zic că polițiștii români se poartă mai civilizată...

Însă, conformându-mă îndemnului domnului sergent, pentru prima dată în viața mea de transfug îmi dau seama că locuiesc foarte aproape de poliție. Deci, am dedus că nu contează îndemnul, ci contează cine îl spune... Ajuns acasă, în fața blocului, m-am proțâpît pe picioare și am început să strig pentru a evita alte îngenunchieri la colțul sufrageriei:

- Claustrinaaaa! Claustrinaaaaa! Am veniiiiit!...

Sper că nu se așteaptă nimeni ca ea să plângă de bucurie că mă revede. Nici eu... Nu avea nici un interes. Eu, însă, aveam unul: nu cumva să fi ajuns în apartament și să dau din nou peste vreun siluitor de cumnate.

Prima remarcă în legătură cu reîntoarcerea mea de pe meleaguri polițienești a fost a vecinului de la șapte, care a strigat cuiva din casă:

- A scăpat nebunul de Haralampy!

Claustrina nu a răspuns la apelul-provocare, așa că am rugat pe un polițist care tocmai trecea prin zonă:

- Nu vrei să urcați puțin cu mine în apartament?

- Auzi: nu ți-e rușine, s-o faci pe homosexualul? Nu te vezi cum arăți? s-a revoltat pe bună dreptate omul. Cu mine ți-ai găsit? 'Ț-ai dracu' de tâmpiți! Profitați că s-a abrogat articolul 200 din Codul Penal și ieșiți la drumu' mare...

Deci, așa se interpretau lucrurile; deci și poliția avea interpreți valoroși...

- E, domnu' polițist, dați-mi voie să ne lămurim: este vorba despre cu totul altceva, adică mă sufoc la urcuș, mă ia cu amețea și n-aș vrea să mă subcombez tocmai acum. Și-apoi, de unde să știu eu că nu s-a sinucis din nou concubină-mea prin spânzurare și mă trezesc iarăși cu procuratura, poliția, vecinii, informatorii și etcetera pe cap. Chiar: oare cam câți informatori ne revin pe cap de locuitor, n-aveți idee?

Domnul polițist ridică neputincios din umeri. Îi apreciez sinceritatea.

Pe scară ne întâlnim cu vechea noastră cunoștință: violatorul. Îmi fac o cruce mare mulțumind bunului Dumnezeu că nu eram singur și

intrăm în apartament. O găsim pe Claustrina răvășită și îmi pare sincer rău că suferă în lipsa mea din cauza soră-si. O mângâi și-i simt trupul ei frumos asudat sub rochița transparentă și mini sub care nu simt nici o lenjerie intimă.

Deduc că bagabondul a luat tot ce putea de prin casă, inclusiv lenjerie ei intimă. Ce porc de om! Ea se aruncă la mine urlând ca o descreierată:

- Unde dracu' umbli, mă? Nu vezi că mă calcă toți vagabonzii și hoții? Nu mai pot, domnule jandarm, zău că nu mai pot! Am crezut că îmi gălesc și eu un rost cu omul ăsta, dar uite ce-mi face... Mai mult stă la casa de nebuni și la poliție decât cu mine; plus că vrea să mă omoare... Vreți să dau o declarație din acest punct de vedere?

- Pentru ce? se miră polițistul.
- Păi, nu v-am spus că vrea să mă omoare?
- E adevărat? mă întreabă el.
- Da. O omor și cred că mă voi sinucide și pe mine, așa am plănit, dar nu știu cum dracu' să fac... Adică vreau să spun că nu gălesc o metodă mai acătării, mai spectaculoasă, că de înjunghiat e simplu, de aruncat de la etaj la fel de plictisitor... Că mai toți proștii se aruncă de la etaj, sau se înjunghie de când am pus mâna pe democrație. Poate-mi dați dumneavoastră vreo sugestie – plătesc bine, să știți...
- Adică eu, să vă învăț cum să comiteți o crimă?!

XV

- Ce vă mirați? Nu vi se pare normal ca poliția să ne ajute în momente mai dificile din viață? Asta vorbind în general, deoarece pentru mine comiterea unei crime este un vax: mai puțin cu o gură de hrănit, mai mult cu o pâine, că-n ziua de azi, vedeți și dumneavoastră cum e... Să nu mai spun că auzind de reducerea numărului de locuitori, chiar și *femeiul* ne-ar ajuta mai cu spor, nu credeți? Să nu vă mai spun că, de când am ieșit de la Balamuc, am devenit foarte sadic, chiar tot mai sadic, având și momente când simt nevoia să fiu canibal. Dumneavoastră, nu simțiți uneori chemarea spre un grătar din carne de politician? Adică, ce să mai ardem gazul (că nu le-ajunge lor), eu i-aș mânca de vii, pe toți. Uite, deja încep să mă înfurii, să salivez, cu gândul la o pulpă de parlamentar... Apropo: nu aveți niște cătușe la dumneavoastră? Fiindcă simt că, în curând, s-ar putea să devin iresponsabil și, ferească-vă Preafericitul Teocrist! la priviți ce măsele am...

Polițistul duce mâna la pistol și zice destul de calm, dar răspicat:

- Domnu' Haralampy, să fiu al dracu' de mai pricep ceva. Parcă suntem într-un roman de-al nostru...

- Dar arătați-mi și mie măcar un singur individ compatriot, care înțelege ce se întâmplă în țară și-l mănânc sub formă de șnițele, răcitură și sandviciuri cu cașcaval pané.

- Hopaaa! Vedeți că alunecați în politică și dăm de dracu'. Amândoi. Deși cam trebuie să iau niște măsuri că-mi păreți un element cam năbădăios, ca să nu zic dubios. Să fiu al... Scuzați expresia.

- Mie-mi spuneți? sare Claustrina cu gura. Ce element, domnu' polițist? Care element? Dumneata nu-l auzi ce spune? Țsta-i criminal, domnule! Ia spune-i, mă, domnului căpitan, unde-ți sticleau ochii în '63, când a fost omorât Kennedy? Ce părere aveți, dumneavoastră, domnule polițist, unde?...

- Încă nu-mi sticleau, doamnă, fiin'că m-am născut în '65, când Ceaușescu a început să devină cel mai iubit fiu...

- Gata, domnule, gata!, că mi-ai înnebunit urechile, se enervă brusc polițistul.

Într-adevăr: gata – tribunalul de la Haga mă așteaptă! E drept că nu l-am ucis pe Kennedy, dar am făcut destule rele în viață. Unele le-am scris aici, altele e mai bine să nu le mai știe nimeni. Vreau să mă opresc puțin doar la un aspect care s-ar putea să atârne greu în relația mea cu lumea: eu n-am reușit niciodată să fiu un copil dolofan, ci un sfrijit, încât unii consăteni o întrebau pe mama din când în când:

- Nu ți-o murit băiatu', că trăgeau clopotele de mort la biserică.

- Încă nu, răspundea mama zicându-și proasta și tâmpita - cum o considerau rudele – că nu putea pricepe de ce Dumnezeu se întâmplau toate astea în jurul ei. Și mă hrănea, drăgăstoasă cu promisiunea că, după ce voi fi mare, voi avea de toate, inclusiv ștevie și măcriș din belșug - buruiană pe care o devoram primăvara până când, din cauza durerilor de stomac, îmi pierdeam orice cunoștință, oricât mi-ar fi fost de apropiată...

Acum se punea problema dacă aș fi fost în stare să țin în mână un revolver. În orice caz, după ambițiile care mă cotopeau, încă de pe atunci, îmi permit să spun că DA, aș fi fost în stare, ceea ce însemna că Claustrina avea dreptate să mă pună rău cu domnul polițist. Respectiv, nu era cu totul imposibil, după mintea lor, să-l fi ucis eu pe fostul președinte al Americii, în cârdășie cu grecul Onnasis pentru ca acesta să intre în posesia frumoasei Jaqueline... Aproape imediat simt că am o măciucă în loc de păr. Oare cum de mă putusem implica într-o astfel de mârșavie? Merit, realmente, o pedeapsă dată de tribunalul de la Haga, merit cu adevărat să mor... Drept care, spun cu seninătate:

- Domnu' sergent, nu vreți să mă împușcați? Măcar așa, într-un umăr... Vă rog din tot sufletul s-o faceți cât mai urgent, altfel mă mai trezesc pe cap cu vreun agent FBI-CIA sau alți sereiști, și ce naiba mă mai

fac și cu inteligenții ăia? Și-apoi, vă declar cu toate responsabilitățile în vigoare și în deplinătatea tuturor facultăților mintale că îmi merit soarta. Sau, ce-ar fi să facem ca în America? Priviți: băgăm la priză un scaun din astea de metal pe care – scuzați – l-am furat de la terasa de vizavi, îl facem electric, mă așez și... noroc bun! Vreți să vă spun ultima dorință?

- Cetățene Vreischte, mă întrerupe cu hotărâre polițistul, dumneata cine crezi că sunt eu?

- Pardon? Adică credeți că nu văd? mă mir cu evidentă inocență.

Întrebarea lui m-a cam lăsat fără vocabular și, ca să-mi refac un fond minim de cuvinte, mă aplec să-mi leg șireturile de la pantoful stâng și observ, cu această ocazie, că sunt pur și simplu desculț. Ia uite, domnule! Dar asta când, oare, mi s-a întâmplat? Știu că am o mulțime de lipsuri, dar nu m-am gândit niciodată că ar putea să-mi lipsească și pantofii din picioare. Cum de nu observasem până atunci? Inseamnă că boala mea de năuceală e incalculabil mai gravă decât îmi pare mie? Pentru orice eventualitate dar și pentru a-mi da importanță, încep să strig ca un zănatec:

- Hoțiiii! Hoțiiii! Care mi-ați furat papucii, mă? Mânca-v-ar scorbutul și râia caprei mătușii Marioara de Ion Creangă! Vedeți, domnu' polițist? Mi-au furat singura pereche de încălțăminte. Și dacă ați ști cât de greu am făcut rost de ea... A fost o concurență nebună, o adevărată bătălie, că așa-i la noi: când moare cineva, ne repezim cu toții să dăm o mână de ajutor la spălatul mortului și mai facem rost fiecare de una-alta... Dumneavoastră nu știți vorba cântecului? C-așa-i românul când... Adică oricând îi dă mâna să facă rost de câte ceva de îmbrăcat, de mâncare... Dar, dumneavoastră de unde să știți? Că vă îmbracă statul, vă dă de mâncare... Da', la noi, la colonizații români...

- Domnu' Vreischte, zice polițistul relativ amabil, eu zic s-o lași mai moale cu vorbele astea...

- Unde ai pierdut pantofii, zăbăucule? mă interpelează Claustrina cu o grimasă-mască tip Cristian Tudor Popescu dialogând confidențial-

frățește cu pastorul reformat Laszlo Tökes. Că doar când ai plecat ți-i-am făcut cu cremă... Parcă nu ești în toate mințile, zău...

- Iubito, îi zic, vrei să fi fericită? Să știi că sunt de acord cu tine întru totul, scumpo...

Scumpo, adică drăgălășenie preluată de la americani. Și asta!, fiindcă noi ne-am epuizat toate vorbele frumoase pe care să i le adresăm femeii iubite...

- Du-te-n...

- Dați-mi o coală ministerială și-un pix albastru, le cer.

- N-am decât negru, zice polițistul.

- Nu merge.

- De ce?

- Păi, vreau să scriu despre situație, or ea fiind albastră, cum să o descriu cu pix negru, sau de altă culoare? Sunteți de acord, nu?

Claustrina mi-aduce o filă de caiet care ține loc de capac pe oala noastră cu ciorbe, și un creion chimic. Astea-s condițiile în economia de piață, ce să facem... Mă așez la masă și desenez itinerarul parcurs în ultimele ore, când mai aveam încălțăminte în picioare. La poliție se rupe firul...

- Vedeți? Îl întreb pe polițist. la priviți aici, la itinerar: la voi mi-au rămas pantofii. Doamne ferește, eu nu vreau să insinuez nimic, dar rezultă? Rezultă! Ce să vă fac? Eu vă iert, dar vine iarna și posteritatea și mă găsesc desculț, și nu vreau să dau vina pe nimeni, nici măcar pe poliția britanică... Inșă nu aceasta e problema cea mai acută, ci faptul că trebuie să mor desculț... Ce zice Dumnezeu când mă vede în picioarele goale? O să creadă că noi, românii, am rămas în continuare niște desculți... După zece ani de democrație și economie de piață... Aveți idee? Dar, repet încă o dată, vorba unor invitați de-ai lui *Marius Tucă Show* mi-e frică să mor desculț, zău! Pot eu să știu ce mă așteaptă dincolo de Stix? Nu cred că lapte și miere, cum cred unii foști comuniști convingși care cred că frecventând biserica, îl duc de nas pe Dumnezeu...

Dar nici aceasta nu e problema... Doamnă Claustrina și domnule polițist, aș putea să jur cu mâna pe orice, că toate căile de acces de pe acolo sunt simple drumuri de țară, fiindcă numai la ei și la noi e un program de austeritate atât de dur. Nu se asfaltează nimic, deoarece bitumul se folosește în scopuri strict umanitare, sub formă de smoală în cazanele unde fierbe „toata floarea cea vestită” a pământenilor făcuți după chipul și asemănarea... Bine, dragă, nu încep din nou, dar nici nu pot să nu apreciez înțelepciunea cu care Belzebut are grijă de acest combustibil clasic, doar relativ demodat, pentru că s-a dovedit a fi de-o eficiență inestimabilă. Puteți fi siguri că Scaraoschi și ai lui, care nu vor ajunge niciodată să se roage de Vladimir Putin să nu le taie conducta de gaze naturale, cum au pățit-o alții, pericolul fiind ministrul de finanțe care va mări accizele la toți combustibilii, acum și pururea...

- Stop! Stop! Stop! țipă polițistul. Dumneata mă crezi pe mine prost sau ești chiar anormal?

- Aș îndrăzni să zic că amândouă variantele suportă discuții, deși cel mai cinstit e să spun că mi-au mai atras și alții atenția că nu aș fi în toate mințile, dar m-am făcut că nu-i aud, deși, ca să fiu din ce în ce mai sincer, am deseori impresia că sunt un conglomerat straniu sub formă de harababură năucitoare. În sfârșit, să revenim la smoala din oalele ladului... Parcă despre asta vorbeam... Apropo: vreți să vă spun un banc cu Ceaușescu?

- Nenorocitele! sare Claustrina la mine gata să-si înfigă manichiura ei super în gâtul meu. Vrei să ajungi din nou la Balamuc?

- De ce, dragă? Tu habar n-ai ce viață e pe-acolo! Și-apoi, cred că tu nu ai mai citit ziarul de-acum zece ani? N-ai auzit strigătul din corida spaniolă: „Ole! Ole-ole! Ceaușescu nu mai e?” Dar eu zic să trecem la ordinea noastră de zi... Domnule polițist, vă rog frumos, interesați-vă de încălțăminte mea prin incintele poliției, că acolo trebuie să fie – unde m-am descălțat să-mi cauterizați vreo câteva bătăături cu fierul înroșit... Claustrina, servește-l pe domnul cu ceva să poată pleca, fiindcă are o mulțime de misiuni de îndeplinit. Sfinte Dumnezeule! Dacă ai ști ce e

acolo, la ei! Uzină, combinat, complex de creștere și educare a porcilor... Și cei mai mulți sunt încătușați... Am văzut directori de Dacia Felix, de bănci, de... Medici mituiți, profesori în greva foamei din cauză că au luat prea puțini bani pentru ora de meditație, ingineri, artiști... În fine, toate domeniile vieții noastre sunt reprezentate corect, substanțial fără cea mai mică discriminare și cu respectarea întru totul a algoritmului politico-economic. De fapt, respectându-se mai bine decât oriunde algoritmurile de afară... Te rog să mă crezi, iubito, că poliția își face din plin datoria, așa că, dacă ajută Marele Creator, în câțiva ani, cam toți românașii noștri cei viteji vor fi după gratii, deci – scuză-mi „deci”-ul – nu va mai rămâne nici umbră de răufăcător în patria noastră scumpă, începând cu ăștia care toată ziua o fac pe deștepții și se bat cu pumnul în piept că fac și dreg pentru țară... Bine, o las, scuzăți-mă, că azi vorbesc cam mult, dar trebuie să recuperez, fiindcă vorbitul de unul singur în arestul poliției nu mă satisface din punct de vedere. Așa că, dragă Claustrina...

- Nu-mi mai zice „dragă”!...

- O chei! Să vezi acolo, cum ți se crează o stare ciudată de mulțumire sufletească, de bine... Mai ales după primul interogatoriu, când afli din surse oficiale, sigure, dar dezinteresate, că mai ești în viață, în urma spaimei... Și cu atât mai mult când constăți că aproape toată floarea societății e acolo, că de aia nu ne ies nouă voturile nici măcar în... Pe când afară, au rămas toți bagabonții și oamenii de nimic. Tu nu-i vezi? Nu-i auzi? Așa că prefer subsolul poliției, ori Casa de nebuni. În rest... Încă nu ați plecat, domnule polițist? Extraordinar, ce rezistență aveți! Mă rog, stați cât poftiți... Sunteți englez, cum s-ar zice, la dumneavoastră acasă, așa că... Vorba cântecului:

*„Noi suntem englezi, noi suntem englezi,
Noi suntem pe unde nici nu crezi”...*

Nu-i așa că sună nostim de fain?

- Stăpâni în casa mea? se zburlește cu uimire Coryntina.

Domnilor, în femeia asta există două forțe care o țin perfect pe verticală: exact cât e de frumoasă, tot atâta e și de rea. Regret că trebuie să afirm acest lucru în public, dar conștiința mea de om și de transfug mă obligă la asemenea acte de moralitate absolută. În concluzie, Claustrina are momente de deplină răutate, încât, dacă s-ar acorda Premiul Nobel pentru asemenea sentimente, cred că ar concura singură, fiind în stare, totuși, să termine pe locul doi – record unic în istoria sportului, de care doar ea l-ar putea realiza. Deși, ar fi miliarde de candidați, ar fi lupte crâncene... Dar ce pile speciale din oțel suedez călite în Norvegia ar intra în funcțiune! Evident că glumesc, pentru că nu aș putea să am față de femeia pe care o iubesc sincer o astfel de atitudine. Dar mă întreb cu groază: dacă, totuși, ar fi adevărat? În altă ordine de idei, pe mine m-au impresionat întotdeauna oamenii proști și răi (sau invers). Le-am urmărit cu atenție și cu dragoste chiar, felul și strădania lor de a-și afișa cât mai elocvent gradul de prostie. Cu mulți ani în urmă, venea la noi – încă ne aflam în ținutul carpato-danubiano-pontic –, venea, zic, o doamnă elegantă, frumoasă, bogată și de-o prostie care distrugea totul în jurul ei atunci când și-o exterioriza. Bunicul spunea că exact din această cauză ni s-au uscat doi pruni și un cireș. Cu ocazia acelor vizite, mama ieșea din când în când în târnaț și zicea câte o rugare către Dumnezeu s-o ducă Dracului undeva din casa noastră pe doamna care venea de la oraș să-i impresioneze pe proștii de țărani cu tot felul de erezii. Bunicul meu care era, totuși, un om umblat prin lume și cunoscător a trei limbi străine învățate cu forța în vremea imperiului austro-ungar și în timpul celui de-al doilea război mondial, i-a spus într-o vară:

- Doamnă, îi fi mnetă contabilă, sau ce zici că ești pe la Casa Scânteii, da' gândești prost. Chiar dacă te-i supăra, îți spun sigur că ești o muiere cu care n-aș vrea să stau într-o casă. Imi tot zici că judec viața cu minte de țăran... Eu zic altceva: ești singura muiere pe care am auzit-o grăind cu atâta răutate și prefăcătorie despre cunoștințe, colegi de serviciu, vecini... Da' știi ce? Dumeata ești prea deșteaptă, iar eu prea țăran prost, așa că între noi nu poate fi, în vecii-vecilor, înțelegere...

Atâta vreme cât tot ce-i dincolo de matale-i rău și numa' cum gândești dumeta e bine, înseamnă că ești o țărucută bolnavă la cap – iartă-mă – da' eu așa cred... Și, dacă-i dori, mai treci pe la noi, dacă ai plăcere...

Doamna nu a mai avut plăcere – o vreme. Apoi, bunicul a murit, iar ea și-a reluat vizitele din timpul concediului, agasând-o pe mama cu faptul că ea, cu felul său de-a fi, cu respectarea programului și orele lucrate în plus, ducea în spinare instituția. Sărmana mama, care, este drept, nu văzuse niciodată instituția în cauză, își arăta fața tot mai impresionată, dar rugându-se în continuare lui Dumnezeu s-o scape de Satana. Însă aceasta ține de trecut, un trecut oarecum nostalgico-umorist, pe când acum, aici, la câțiva pași de mine, se află prezentul, echipat cu uniformă nouă, epoțeți argintii, plus o pereche de cătușe de toată minunăția lumii și imposibil de ignorat. De aceea, chiar zic:

- Domnilor, dacă vreți, mergem la poliție și discutăm acolo. E mai cald, plus că te încălzești zdravăn și în timpul discuțiilor, și, în orice caz, e cu mult mai liniște, adică sunt cu totul alte condiții...

Și Claustrina și domnul polițist mă privesc relativ stupefiați, iar eu mă bucur din tot sufletul că am reușit să-i impresionez și că s-a creat un mic moment de suspans, poate chiar Prima își revine Claustrina din învălmășeala trăirilor – încă o dovadă a caracterului său puternic – se repede la ușa și deschide. În prag, încărcată cu trei sacoșe și două geamantane, se află vecina de palier, olteancă destul de simpatică și atrăgătoare mai ales când Claustrina e plecată la rude în Moldova...

- Uite-acu sosâi din Ungaria cu astea – și arată spre bagaje –, fi-re-ar ale dracului de vameși, că-mi scoaseră sufletul. Auzi: parcă vruserăți și voi salamă cu soia și maioneză cu hrean...

Nici asta nu-i mai brează la minte decât mine, chiar dacă dispune de-o frumusețe care afectează căsniciile pe o rază de șapte blocuri: aduce marfă cu sacoșele din Ungaria, vinde, bărbatu-său îi ia banii și-i bea; ea pleacă din nou în țara vecină și prietenă și tot așa...

În orice caz, mie, exact asta îmi lipsea acum: maioneză cu hrean și țânțari la frigare – vorba lu' bunicu-mi-o când era nervos. Dar eu nu sunt nervos deloc, mă autosugestionez, ci, dimpotrivă, în mine are loc o adevărată explozie de bucurie pe care mi-o și exteriorizez îmbrățișându-o pe vecină și zicându-i:

- Doamnă, ai sosit la fix. Deșartă tot ce ai și...
- Mă, ești tâmpit? mă privește Claustrina ucigător.

XVI

Da de unde! Bucuria mea are cu totul alte semnificații: iată că nu sunt singurul nebun de pe scară! Blocul are șapte scări, iar dacă la fiecare din ele există cel puțin doi nebuni, înseamnă că produsul intern brut de nebuni pe cap de locuitor este semnificativ. Adică, fiind în continuă creștere, el poate fi considerat un element pozitiv pentru Fondul Monetar Internațional și alte organisme care ne urmăresc evoluția cu mult mai darwinian decât o făcea însuși marele Charles în cazul maimuțelor întârziate mintal din care ne-a extras apoi cu forcepsul pe noi, oamenii – cele mai gânditoare trestii. Doamne, ce fain ne-a mai retezat orgoliile de creaturi ale lui Dumnezeu acest ins! Un dribling ingenios și, din fiii Domnului, am devenit fiii Urangutanului, iar cei mai mulți, nepoții Dracului, ceea ce, privindu-i pe unii semeni, este cu mult mai realist și mai corect, mai ales în zilele noastre când ne bălăcim sânguincioși în evoluția spre sălbăticie. Măcar din punct de vedere al sentimentelor care generează niște relații interumane datorită cărora Dumnezeu s-a cam întors cu spatele la noi... Dar să nu alunecăm în amănunte biblico-darwiniene și să ne continuăm supozițiile optimiste privitoare la nebunii repartizați pe cartiere și blocuri. Eu aș zice că nu trebuie exclusă nici posibilitatea ca, la fiecare etaj, să existe câte un țicnit, cum e cazul etajului nostru unde suntem trei, dacă punem la

socoteală și internarea la Balamuc a Claustrinei. Deci, să recapitulăm: blocul nostru are cinci etaje, înmulțite cu doi nebuni, fac zece, ori șapte scări egal șaptezeci. Formidabil! For-mi-da-bil! Și eu, care aveam un sentiment de singurătate. Uite că, prezumtiv, suntem o grămadă de nebuni, ceea ce nu e rău deloc dacă stăm să judecăm lucrurile la recele din apartamente. Sunt liniștit și chiar fericit. O mai strâng o dată în brațe pe vecină și-i simt sânii bolovănoși împotrivindu-mi-se încordați ca niște arcuri de Mercedes-Benz nou... Nu găsesc alt termen de comparație, dar, în orice caz... Inșă, mergând mai departe cu studiul nostru și aprofundând problema prin recurgerea la noi și ajutoare elemente, mai constatăm, pe bună dreptate că, alienații, când fac dragoste, apoi ori o fac, ori nu mai respectă versul prea bine cunoscut: „Să ne iubim ca doi nebuni”, ceea ce nu poate duce la altceva, în mod logic, și analizat punct cu punct, decât la un singur și inatacabil deznodământ: nu peste multă vreme vom fi o țară de nebuni. Evident, cauzele reale nu sunt decât ipotetice, cum ar fi, de exemplu, viața carpato-danubiano-ponticului în epoca tranzițională... A, aproape că am uitat de domnul polițist care, s-ar putea, lucrul nu e cu totul imposibil, să vadă chestiunea cam în aceeași perspectivă, deși îi zice vecinei:

- Doamnă, mâine vă prezentați la poliție cu ultimul certificat de sănătate și actul de identitate. De unde sunteți?
- Din Carpați, domnule colonel, răspunde speriată olteanca.
- Din Carpați și mai cum? întrebă polițistul notându-și în carnețel.
- Miorița, îi șoptesc vecinei, ai uitat?
- Carpați Miorița, răspunde ea cu o undă de veselie în glas.
- Din ținutul cuprins între Tisa și Marea Neagră, completez eu îndatoritor, din România, dacă ați auzit...
- A, țărișoara aia cu capitala la Budapesta?
- Pe Dracu! Poate n-ați observat, domnu' polițist, da' de vo juma' de mileniu capitala e la București...

- N-am auzit, n-am învățat la școală...

Zii polițist britanic și lasă-l într-ale lui. Că mi-aduc aminte de-un prieten constănțean, care primise din Londra o scrisoare cu adresa foarte corectă – stradă bloc, apartament, localitate, cod poștal, județ, iar dedesubt, cu litere mari: Hungary... Aroganță, indiferență și – am vrut să spun incultură, însă nu e cazul... Ei, chestiuni politico-administrative – nu cunosc, mă bag...

- Am priceput, doamnă, zice domnul polițist, dar n-am înțeles: ce căutai în Ungaria?

- Obişnuința, dom' colonel, zice vecina începând să fie speriată. Nu vrei și dumneavoastră niște câte ceva? Măcar niște gumă de mestecat – am din aia, „turbo”... Că, ce să caut eu la poliție? Doar n-am omorât pe nimeni, dom' colonel. Ori, pentru asta, are rost să mă chemați? Ce vină am eu că toată lumea cumpără „turbă”? E la modă...

- Are dreptate, doamna, domnu' sergent, îi sar eu în ajutor vecinei. Aproape toată lumea e cu „turbo” în gură, doar că unii o au și lipită de creier, în timp ce alții doar o cumpără. Nu vi se pare normal ca și modeștii locatari ai acestui bloc să beneficieze de roadele civilizației occidentale? Unde-i fărădelegea și ce suflet puteți avea, dumneavoastră, polițiștii?

- Liniște! se îmbățoșează domnul polițist. Aici eu vorbesc...

Și vorbește. Nu mă mai interesează ce spune și cât. Abia într-un târziu îmi reintră pe frecvență...

- ... Așa că am luat hotărârea să țin sub observație blocul, iar pe dumneavoastră să vă monitorizez timp de trei luni.

- Nici o problemă, zic, noi, românii, suntem obișnuiți cu monitorizările, că de vreo zece ani cam asta ni se întâmplă: vin la noi tot felul de somități, ne îndoapă cu sfaturi înțelepte, iar când discuția revine la subiectul „împrumuturi de la Ce-A-Re” pe care voi îl numiți Fe-Me-I, somitățile zic zăbind subțire și superior: „la stați, să vă mai monitorizăm oleacă, fiindcă, pare-ni-se nouă, la dumneavoastră nu

merg lucrurile chiar cum ne-am fi așteptat...” În concluzie, chiar ne face plăcere să fim supravegheați, că altfel, știți dumneavoastră cum e omul: îl mai apucă nebunia s-o ia pe delături de civilizație. Oricum, în numele celor prezenți și a tuturor coloniștilor din zonă – muncitori harnici la fabrica de garduri din sârmă ghimpată – eu vă mulțumesc și, cu dorința sinceră să ne revedem cu plăcere, vă salut în calitate mea de reprezentant al unui stat cu democrația abia desfășurată, deci cam zburdalnică și care, de ce să n-o spunem pentru transparență?, mai face uneori și pe ea, scuzați. Aceasta, mai ales spre amuzamentul dumneavoastră, al occidentalilor care au cam uitat să râdă sincer, sau râd doar atunci când e vorba despre Europa de Est... Iar dacă nu mai aveți nimic de adăugat, eu v-aș propune să ne despărțim sub cele mai bune auspicii. Salutări Coroanei și Irlandei de Nord. Pa!

În sfârșit, o văd și pe Claustrina cu fața mai destinsă, mi se pare chiar că un zâmbet discret îi flutură în colțul stâng al gurii. Stâng, pentru că e cu PSD-ul, dar asta rămâne între noi doi una dintre cele mai intime chestii. De fapt, hai să merg cu destăinuirile până la un capăt: Claustrinei îi plac la nebunie șefii de partide, cum ar fi PNTCD-ul și PSD-ul; câteodată mai trage cu ochiul și spre PUR, sau spre PNL, deși nu prea agreează epigramele, însă toate în limita bunului simț politic instalat atât de elegant în fotoliul de onoare al civilizației și al mariajului nostru... Așa că, îmi zice Claustrina:

- Mi-ar face mare plăcere să ne plimbăm puțin prin centru. Tu nu vezi că a ieșit soarele la marginea Londrei? Și parcă mă simt un pic fericită gândindu-mă că de azi va intra și viața noastră în normalul ei: vom merge la starea civilă, poate ne aduce barza și-un bebeluș peste două-trei luni... Ce spui, dragule?

- Dragă, întâi să lămurim un lucru: barza nu vine peste două-trei luni, că îi sucesc gâtul și arunc bebelușul în Tamisa fără nici o remușcare. N-are decât să-l pescuiască Jerome K. Jerome, că tot e cu încă doi într-o barcă... Sigur, nu mai punem la socoteală și câinele...

Dar astăzi Claustrina este foarte înțelegătoare și acceptă orice – ferească Dumnezeu să n-o fi prins vreun curent! – drept care mi se agață cu tandrețe de braț. Adevărul este că formăm o pereche demnă de invidiat, ceea ce și fac, în primul rând vecinii și colegii care, în timp ce ne umplu de complimente învățate de prin cărți, ne urăsc cu înverșunare din toată ființa lor. Cei mai mulți și mai proști, însă, fac tot ce pot să ne despartă. Unii îi zic Claustrinei:

- Doamnă, dumneata, femeie frumoasă, tânără, inteligentă, cu apartament proprietate, cu servicii bun... Nu ți-ai găsit un bărbat mai...? Iartă-mă, că nu vreau să te jignesc, dar cu bagabontul ăla vrei să-ți mănânci zilele până la capătul vieții? Nu-l auzi ce nerozii vorbește? Stai o săptămână cu el și nu auzi o vorbă de om normal din gura lui. Parcă nici capul nu îi e de om sănătos... Că zicea și băiatul meu: uite, mamă, o doamnă ca Claustrina de mi-ar da Dumnezeu! Poate divorțezi de bagabond și...

- Da, oftează de obicei Claustrina, nici la cap nu e ca alții, dar ce să-i fac? Poate se mai îndreaptă și el, deși nici nu știu dacă mi-ar conveni să fie ca toți ceilalți bărbați. Dar zic: poate se mai îndreaptă...

- ăla, doamnă Claustrina?!

Seara, când ne adunăm și noi pe-acasă ca oamenii, analizăm ziua abia trecută, numărăm invectivele, cântărim totul, apreciem și hotărâm dacă să mai conviețuim sau nu.

- Pentru că prea mulți și prea des îmi spun că ești un om de nimic. Sunt momente și zile când mă simt total compromisă...

- Dar nu din cauza mea, dragă, îi bag eu sula-n coastă, ci pentru că știu două treimi din municipiul Londra că ești o... Mă rog, o femeie ceva mai ușoară...

- Adică curvă...

- N-am zis eu!

- Dar ai gândit...

- M-au forțat împrejurările.

- Pe dracu!

- Mă rog... Dar știi ce mai spune lumea? Că ești ce-ai zis și că ți-ai găsit prostul pe care îl folosești drept paravan. Sărmanul – băiat bun, la locul său, dus de nas de o, ce-ai zis tu, încurcată cu tot felul de... Nu cumva să crezi că am ceva împotriva, dragă. Pe mine mă bucură mult că nu ești o slută de să latre câinii a pustiu și să se usuce vegetația pe unde treci. Proastă nu ești, adică nu ești mai proastă decât normalul permis de standardurile organismelor internaționale...

Cred că v-ați dat seama că vorbesc singur, fiindcă Claustrina face cu totul abstracție de prezența mea, privind la vitrine, reclame luminoase, îmbrăcămintea trecătorilor, admiră fizionomii, își face cruce din când în când fără să trecem prin fața vreunei biserici, ci pe lângă unii vorbind la telefoane minuscule cu foarte mare importanță. Dar ne plimbăm agățați unul de celălalt destul de afectuos, încât ducem lumea în eroare, chiar și pe lumea bună din punct de vedere vestimentar, dar și pe cea ne-bună. O cerșetoare arătând ceva mai sănătoasă decât Claustrina, arată trecătorilor niște sâni pe lângă care cei ai Sophiei Loren, Cludiei Cardinale ș.a., ar putea fi comparați abia cu niște biete mere pădurețe obișnuite. În această situație, compasiunea și mărinimia bărbaților nu cunoaște limite. Mi se înțepenesc și mie picioarele când ajungem în dreptul ei, însă, cu o smucitură care ar fi pus pe linia de plutire vaporul „Rostock”, înțepenit dintr-o întâmplare stupid de tendențioasă – cum spuneam – pe brațul Sulina de către forțele potrivnice înfloritorului mers al economiei româno-reformiste, Claustrina mă redă traficului stradal. Simt că e gata-gata să-i zică vreo două superbe cerșetoare, dar nu are când, fiindcă e rândul meu s-o smucesc, ceea ce și fac, atât de viguros, încât se împiedică în propriile picioare și, înainte să cadă, îl îmbrățișează strâns pe un tip care se apropie din sens opus ținut de braț de soție-sa – probabil. Insoțitoarea acestuia are o reacție total necivilizată strigându-i Claustrinei:

- Ce-i, tu, curvă, nu ți-ajunge unul?

- Să-i zic și eu ceva? mă întrebă Claustrina.

De formă, fiindcă ne facem că nu știm ce spune – noi suntem români! – și continuăm plimbarea noastră – eu și frumoasa mea concubină – pe „Corso”-ul municipiului Londra, în timp ce eu salut cu câte o reverență pe indivizii cei mai bine îmbrăcați, pe cei care-mi răspund perplecși, unii chiar speriați.

- Ce-i cu ăștia? se miră Claustrina. Parcă sunt rătăciți în tranziție...

- Foști colegi, dragă - o lămuiesc rapid și cu scopul de a-mi da importanță – se pare ca unii m-au cam uitat...

Realitatea este că vreau să cresc în frumoșii ochi ai concubinei, să vadă și ea cu cine are de-a face, să se simtă mândră că merge cu mine pe stradă. Dacă tot suntem pe drum, vizităm și câteva magazine alimentare, admirăm rafturile supraîncărcate cu de toate; întrebăm de prețuri, ne facem cruce și plecăm: eu fluierând, Claustrina vorbind singură într-un dialect ciudat din care nu înțeleg decât două-trei nume de distinși politicieni... Păcat că s-a lăsat, din punct de vedere moral, atât de mult influențată de prețuri. Încă e tânără, prea tânără, să vorbească singură pe stradă. Dar te poți pune cu tranziția spre economia de piață? Încă nu suntem chiar atât de tâmpiți. În orice caz, majoritatea oamenilor de bine se opresc și se uită după noi cu mutre pline de uimire ușor confundabilă cu tâmpenia. Imi pare rău de ei – oameni în toate mințile și să nu știe cum se comportă lumea în caz de democrație. Ei nu știu că democrație înseamnă libertate? De ce, oare, nu li se pare normal ca eu, desculț, să mă plimb fluierând la braț cu o femeie frumoasă care, întâmplător, vorbește singură cu mare poftă, însă cunoaște și cinci limbi străine... Dar mai sunt câțiva zeci de metri până la parc și scăpăm de toți indiscreții, de toți...

De la intrare deducem fără nici cel mai mic efort, că de-aici a fost izgonită sărmana Eva împreună cu mâncătorul său de mere, de-aici au plecat spre pământeni toate relele. Este superb, miroase a liliac, magnolie și doar pe ici-colo a mici. Cântă un cuc, fluieră o mierlă și se tânguie un bețiv rezemat temeinic de-un tei:

*Lele-naltă și de treabă,
Poate-mi cazi o dată-n labă,
Măi, dorule, măi!*

Iată cum s-au născut toate capodoperele folclorului nostru oral atât de apreciat în toată lumea! Inșă chiar dintre a-i noștri nu-l știu prețui cum se cuvine și la timp, astfel că, așa, vor lua calea exilului toate valorile nepieritoare ale acestui viteaz popor. In timp ce ni se sfâșie sufletul, hoinărim pe alei pline de frunze semiputrezite și nemăturate cine știe de când, de resturi menajere... Admirăm sincer istoria generațiilor de idioți care și-au încrustat cu grijă și trudă nume-diminutive pe băncile deja intrate în putrefacție. Cântă în continuare cucul și vreo câteva păsărele. Claustrina se lipește de mine și, presupun, așteaptă să o strâng la pieptu-mi de aramă – ca al oricărui român –, să o sărut, după care, să-i recit poezii de Minulescu... Ceea ce și fac, recitându-i și din Nichita Stănescu din care nu înțelege mare lucru, dar pe care, ca orice român cu pretenții de om citit, îl venerază. Inșă momentul trece repede și îmi vin în minte două versuri dintr-o poezie dedicată lui Ceaușescu de către un poet local devenit după '89 cel mai mare dizident și anticomunist al orașului. Bravo lui! Eu n-aș fi putut să practic o asemenea mârșăvie care, e adevărat, i-a adus o mulțime de foloase, inclusiv un excelent certificat de revoluționar care îi asigură o mulțime de avantaje. Ehe, dacă ar ști domnul Ticu Dumitrescu...!

Pe Claustrina nu am văzut-o - încă - atât frumoasă. O cuprind pe după umeri și încerc să-i murmur vreo câteva la ureche care să contribuie la farmecul din jurul nostru...

- Închide ochii, îi spun, și să visăm la nemurirea sufletului nostru de îndrăgostiți, la chestii care nu au legătură cu prozaismul vieții... Uite, iubito, e primăvară, adie zefirul, cântă păsărici...

- Păsărele! spune cu asprime Claustrina. Putea ea să nu mă apostrofaze și să distrugă farmecul clipei?

- Da, aprob, cântă păsărele, murmură izvoare, iese luna de după deal...

- Ești năuc, dragă? Unde vezi tu lună la amiază? Și deal și izvor...

- Ei, e licență poetică, dacă așa-i textul...

Iar mă privește încrucișat concubină-mea. Apoi, într-un târziu, ne întoarcem acasă și descoperim pe banca din fața blocului un polițist. Bravo lor de polițiști englezi! Așa e normal: fiecare bloc să aibă polițist la scară, să nu se mai întâmple tot felul de...

- Bună ziua, zice, dumneavoastră sunteți familia Vreischte?

- Parțial, răspund. Adică eu...

- Și doamna?

- E concubina mea.

- Bravo!

Ei, iată că ne apreciază și pe noi cineva!

Printr-un reflex necontrolat, dar profesional, cauzat de sinceritatea mea, polițistul duce mâna la tocul revolverului.

- Lăsați, zic, că și-așa am hotărât să ne sinucidem, deci nu mai stricați cartușele, că oricum...

- Mă rog... Am o reclamație că ieri ați tulburat liniștea și ordinea publică conform Decretului 153 – ceaușist, da' bun, ca să nu ziceți că aplicăm legi de-ale noastre –, și trebuie să plătiți o amendă de...

- Cât?

Domnul polițist ne întinde chitanța gata pregătită, îi dăm banii – ultimele noastre lire sterline – ne zâmbim fericiți în timp ce observăm că la fiecare fereastră există cel puțin câte două mutre care ne urmăresc înțepenite de curiozitate. Îi arăt Claustrinei zicând:

- Ce să-i faci? Curiozitatea a dus la cele mai extraordinare descoperiri și este specifică acestui popor ospitalier și harnic, plin de virtuți, viteaz, mândru și...

- Termină, donule! se răstește ea la mine.

Îmi dau seama că, din cauza amenzii, vorbisem prea tare...

- Vin nebunii!, aproape țipă vecinul de la etajul șapte, aflat într-o degradantă stare de ebrietate.

Evident, despre noi este vorba.

XVII

- Hei, domnu' polițist!, strig. Îl auziți? Înregistrați-i vocea, că mâine n-o să i-o mai auziți – vă garantez. Ce zici, Claustrina?

- Dacă spui tu, dragule...

Ați văzut ce repede construim consensul când ne bântuie planuri neortodoxe?

Doamne, ce cuvinte, ce voce!... De multă vreme nu le-am mai auzit...

- Tentativă de crimă?!, se minunează polițistul.

- Yes, răspund eu.

- Igen, confirmă și Coryntina. Cel târziu mâine, dacă ne ajută vremea și bunul Dumnezeu, îi luăm maul...

- Ce îi luați?

În concluzie: la rău suntem cei mai solidari concubini. Mai ales când punem la cale câte o crimă... Iar când toate amănuntele sunt puse la punct, ne minunăm cât de zăbăuci, plecăm pentru câteva zile la țară și, de cele mai multe ori, ne facem rost de câte un pic de bine. Apoi ne întoarcem la bloc și devenim nebunii tradiționali, cu deosebirea că noi, în calitate de romantici visători, recunoaștem, pe când alții...

... Dar nu puteam să nu constatăm, la un moment dat și mai ales după toate cele întâmplate, că nici în Londra viața nu era așa cum am visat-o noi în calitate de demni urmași ai lui Decebalus per Scorilo. Astfel

că, tot plimbându-ne, am hotărât împreună cu Claustrina să ne schimbăm domiciliul, dacă nu vom reuși chiar să ne repatriem...

Când locatarii de pe scară au aflat de hotărârea noastră, au organizat o petrecere cu lăutari vii supliniți de sidiuri în momentele mai dificile. Tămbălăul, scuzați expresia, presărat cu chiote haiducești, țâpărituri oșenești, urlete animalplanetice, precum și diverse produse vocal-folclorice pe lângă care orice pornografie sună a gângurit infantil, a ținut trei zile. A fost invitată și formația „Ca la ușa cortului” care a încântat locatarii celor 11 etaje cu manele proaspete, aduse de pe litoral, sau încropite pe loc, motiv pentru care pe ușa uscătoriei – unde avea loc sărbătorirea plecării noastre – au fost desenate cu vopsea verde pătrate, chenare, triunghiuri, cercuri, romburi și alte figuri geometrico-televizionistice. Dându-și repede seama despre ce era vorba, fiindcă la chestii de astea au simptome de genialitate, majoritatea covârșitoare a copiilor din bloc s-au adunat ciorchine la ușa uscătoriei, măcar să audă... Au fost momente neplăcute și destul de tensionate, unii copii mai răsăriți la minte și la mușchi, amenințând cu spargerea geamurilor. Noroc mare cu un vecin de la etajul 9, cu taxele comune restante pe ultimii 2 ani, care s-a dat la o mediere tip Solana în Macedonia și cam cu aceleași rezultate:

- Apăi, domnilor, dacă noi le interzicem pruncilor noștri accesul la cunoaștere, cum vreți să fie bine pregătiți să dea piept cu democrația și libertatea de exprimare?

Avea și el dreptate, vorba rabinului, așa că toată lumea a fost de acord să fie acceptat un compromis, respectiv spargerea unui geam care să permită transmiterea spectacolului în direct. Copiii din bloc, urmași fideli ai elvețianului Wilhelm Tell, dar cu precizia tirului în curs de reglare, au spart trei sau patru geamuri până ce au reușit să-l spargă pe cel în cauză. În consecință, unii locatari au spus că, dacă ar fi părinții unor astfel de copii, i-ar sugruma, însă alții au calmat spiritele spunând că dezastrul s-a petrecut din cauza praștiilor confecționate din materiale necorespunzătoare. Văduva de la etajul 7, singura de pe scară, fostă

președintă de asociație, apoi lideră de sindicat și, neoficial, amantă a președintelui Asociației de locatari nr.737 și a patru locatari, a făcut o propunere considerată pe drept cuvânt realistă:

- Eu cred că ar fi bine și în spiritul educației tinerei generații, a spus ea, să înființăm un atelier de confecționat praștii...Am reduce și procentul de șomaj la nivel de scară, iar cu banii încasați, am rezolva și problema zugrăvitului...

- Ce să mai văruim, doamnă? s-a mirat cineva. Dumeata nu vezi ce pereți faini avem?

- Așa e! a aprobat altcineva – un tip în maiou despre care, deocamdată, se știa că e profesor. La noi, cum intră cineva pe scară, a continuat el, pereții îl înștiințează cu informații importante despre viața, obiceiurile și nivelul nostru de cultură și educație: nume, porecle, cine cu cine se mai...Să mă scuze doamnele. Ca să nu mai vorbim de talentul cu care iubiții noștri copii desenează pe pereți diferite părți ale corpului și denumirea lor curat românească... Apoi epitetele, doamnelor și domnilor! Din acest punct de vedere, personal consider că avem moștenitori supradotați, adevărate miniciclopedii...

- Ce aia, ipitet, maică? s-a mirat o bătrânică.

- Animale, tanti vecinică, i-a răspuns o fetișcană. Porc, măgar, bou, șarpe, câine, urangutan, viperă...

- Suptscriu, a ridicat două degete un bețivan de mâna a doua, cum era numit în evidențele cârciumei amenajate în spațiul fostei centrale termice care oricum nu mai funcționa decât din patru în patru ani, cu ocazia alegerilor...

- Deschidem și un ABC de praștii, s-a entuziasmat un tip ras în cap, tânăr absolvent a 7 ani de penitenciar la Jilava, recunoscut expert în delapidări și evaziuni fiscale.

- Uraaaaa!, a urlat cineva. Trăiască și-ntinerească scumpa noastră democrație în frunte cu... Cu cine, mă, neică? întrebă el pe un vecin de palier. Că-mi zîsăși aseară la bericică...

În același timp, o doamnă cu un mini demn de o tranziție durabilă și o austeritate înfloritoare, a țipat isteric la tinerelul care se vedea că era conducătorul formației „Ca la ușa cortului”:

- Bă, digeiu!e, ‘ț-ar trompeta a dracu’! Zii, bă, ceava pi moldovinește...

Speriat, tinerelul a reușit să îngaime:

- Doamnă, instrumentu’ meu e acordat expre pentru manele – mă scuzați... Ș-apoi ăsta, doamnă, e saxofon nu trompetă...

- Bine, bă, dacă-i de-a lu’ Clinton, îți dau eu un instrument – știi să cânti la beșafon?

- Ce e aia, maică? s-a mirat din nou bătrânică.

Însă nu i-a mai răspuns nimeni.

În orice caz, petrecerea s-a învărtoșat, iar juniorii I, II și III, din blocul X7, toți modele vii de educație și avizi de cunoaștere, au putut acumula noi cunoștințe de cultură generală în contextul pregătirii pentru a deveni patrioți și demni cetățeni ai spațiului european-șenghenesc.

Cum era și firesc, noi nu am fost invitați la bairam, așa că doamna mea, Claustrina, de supărare, a simulat atât de bine un infarct sau ceva pe la cap – că niciodată nu m-am descurcat cu ea pe ruta minte-inimă –, încât medicul nostru de familie m-a consolat bătându-mă halterofilic pe umărul înțepenit de artrită:

- Dragul meu, asta e viața: venim, stăm ce stăm, dar mai trebuie să și murim, nu?

- Da, dom’ doctor, numai că rar moare cine trebuie...

De durerea de la umăr mi-au țâșnit lacrimile, motiv pentru care el a continuat:

- Domnule, fii bărbat, ce naiba!... Și-apoi știi că nu erai în cele mai afectuoase relații cu doamna...

Ați observat ce poate să însemne un medic de familie în noua conjunctură social-economică și sentimental-sanitară? Domnia-sa știe tot, fiindcă altfel poți muri de inaniție tratat cu profesionalism de

lombosciatică la degetul mare de la piciorul stâng. Nu ca înainte de '89 când medicul de circă era medic și-atât, ducându-și zilele într-un simplism degradant. Acum e cu totul altfel, după cum ne-a atenționat la televizor cineva de la CNAS:

- Stimați concetățeni, zicea domnia sa, în democrație, când majoritatea, ba chiar toate circile sanitare au devenit private, medicul de familie este sociolog, psiholog, contabil, manager, funcționar public, asistent social, administrator și, desigur, medic...

Uite, domnule, mi-am zis, Ceaușescu avea dreptate când ne tot implementa cu ideea de „om multilateral”! Adică om bun la toate, precum în domeniul sănătății unde medicul de familie întocmește situații statistice, prezintă bilanțuri contabile, analizează cu disperare managerială starea pacienților din parohia sa minunându-se că unii se înverșunează să trăiască în pofida unei sărăcii strălucitoare, este controlat pe toate liniile și, din când în când, mai este și medic... Deci, așa stau lucrurile la noi, iar situația e valabilă și la alții, respectiv, ei știu exact ce se petrece cu ei și își sfârșesc zilele cu chipul luminat de o binefacere lăuntrică, fapt care îi și determină pe rămașii în viață să dea în apoplexie din cauza invidiei. Că uite, ăia mor cu chipul luminat, afurisiții știind ceva în plus față de noi, ceilalți. Acest adevăr ne-a dat aripi corespunzătoare, mai ales Claustrinei, care, ori de câte ori se apropie de o comă, zice cu un răsuflăt de ușurare:

- Dragă Haralampy, mor, da' știu măcar că o fac supravegheată de protecția socială...

A, nu v-am spus? În momentele premergătoare comei, nevastă-mea devine brusc de-o inteligență și de-o luciditate care l-ar face pe Socrate să pască un hectar de cucută, iar pe Arhimede să stea în ciubăr cu capul sub apă cel puțin un sfert de oră de teamă să nu mai strige „Evrika!”

Fiindcă ea totdeauna are ceva de comentat și ține la prestigiul ei de femeie și de om pe care se poate conta. Adică, în cazul de față: dacă s-a hotărât să facă infarct, apoi infarct face, fiindcă nu e ca altele, să-ți alunece printre degete cu tot felul de povestioare amenințătoare, cum

ar fi divorțul, plecarea în lumea largă, întoarcerea la părinți ș.a. Ca atare, chiar simulacrul a fost un fals: câteva zile a stat la reanimare în comă destul de profundă abia mai reușind să șoptească niște aiureli specifice situației...

- Dragule, m-a întrebat de vreo treisprezece ori, eu nu mai am mult de trăit, spune-mi mi-ai fost vreodată infidel?

Întrebarea era o tâmpenie, dar trebuia să răspund inteligent, altfel, la revenirea din comă – pentru că ea totdeauna își revine la timpul potrivit – riscam să rămână văduvă fiindcă m-ar fi sugrumat...

Deocamdată trebuie să recunosc că a suferit enorm, fiindcă dorise atât de mult să pună umărul la mutatul nostru încât, în inconștiența ei a plâns tot timpul. Îi curgeau lacrimile pe obraz șiroaie chiar și după ce am adus-o acasă de la spital, motiv pentru care un vecin mai în vârstă mi-a zis, vorbă de om înțelept:

- Lasă, Haralampy, dragă, că locul ei e în cer nu pe pământ... Matale nu vezi că parcă-i înger?

Ca să vezi! Și eu care, în cei șapte ani de căsnicie, ajunseseam la concluzia că am încălcat prevederile articolului 200 din Codul Penal căsătorindu-mă cu un drac. Ba chiar îmi fixasem convingerea păcătoasă că, la o adică, frumoasa mea nevastă era cea mai trainică fundație sub talpa ladului. Acum e prea târziu: am greșit, voi suporta consecințele, deși o parte le-am rezolvat în timpul scandalurilor noastre intime când locatarii scării ieșeau în fața blocului curioși să vadă și să mai pună mâna pe ce arunca pe fereastră Claustrina. O vecină, o bătrânică simpatică, și-a aranjat superb interiorul garsonierei cu lucrurile noastre începând cu preșul din fața ușii. De-aceea ne și spunea uneori cu o voce caldă, părintească:

- Doamne, ajute-vă Dumnezeu, că buni mai sunteți la suflet!

Claustrina o privea crunt și-i zicea:

- Nănuță, vezi că te caută o femeie în negru cu coasa pe umăr...

- Ce zâci, maică? întreba bătrânică.

- Că se schimbă vremea, răspundea Claustrina cu răutate.

Avea și ea dreptățile ei, cum bine zice ardeleanul înțelept.

Adevărul e că, în comă fiind, Claustrina era o superbie personificată, ceea ce m-a și făcut să inventez o rugăciune către ceruri:

- Doamne-Dumnezeule, ziceam în fiecare seară înainte de culcare, fie-ți milă de robul tău, Teofil Broscău, și mai ține-o în comă, da' nu-i... sfârși zilele, că uite, Doamne, ce faină-i așa, semimoartă...

Da, am avut și noi vremuri când eram fericiți din toate fleacurile. Cum ar fi, de exemplu, prima noastră întâlnire la Patiseria „Ciumpăvita srl” la ora 13 și 37 de minute sub privirile invidioase ale celor două ospătare care au șters mesele din jurul nostru până s-a luat vopseaua de pe ele pentru a nu scăpa nimic din ceea ce discutam eu cu Claustrina.

- Vezi, dragule? Mai poți crede că e lesne să tragi cu urechea și să și muncești? Uite, asta a făcut și taică-mi-o timp de două decenii...

Era să cad sub masă, și abia am silabisit:

- Adică, iubito, vrei să spui că viitorul meu socru a fost informator?

- Stai, dragă, că nu fura – câștiga și el un ban prin muncă cinstită, nu-i așa?

Pe de altă parte, ajunseseam atunci, la patiserie, la concluzia că, desigur, e mai ușor, totuși, să tragi cu urechea decât să vorbești, însă cultura lor nu le-a permis să știe acest lucru. Drept care au rezistat penelopenian – și abia atunci mi-am dat seama ce grea poate fi viața de ospătar – să audă o conversație care a început cu Socrate, a dat o raită prin economia de piață terminându-se aureolată de principiile unor concetățeni în stare să doarmă lângă un loc de muncă fără să viseze monștri. Adevărul e că am cunoscut și oameni pentru care munca e totul, din acest principiu rezultând soții infidele, copii vagabonzi, fete prostituate, de fapt un fenomen social atât de complex, încât cei care au conștientizat această realitate au trecut la alte forme de viață. Astfel au apărut triburile de inși fără nici un

Dumnezeu, grupările de cerșetori conduse de experți în materie, repartizate pe străzi, cartiere și orașe, Asociația celor care au văzut revoluția din decembrie la televizor (A.C.C.V.R.D.Tv.), Asociația Nevăzătorilor Revoluției (A.N.R.), Fundația Nefericiților – evident, toți cu certificate de revoluționari în regulă.

XVIII

Ei, dar toate astea sunt amintiri. Acum trăim momentul plecării-mutării dintr-un bloc unde am trăit 9 ani și unde ne-am împletit bucuriile apei calde și ridicării containerelor la timp cu ale celorlalți locatari, am inspirat fericiți primii metri cubi de oxigen înnobilați cu miresme pestilențiale și, ca niște buni și modești gospodari, ne-am spălat rufele în familia vecinilor din cauza pereților subțiri. Aveam și un psiholog care spunea la un pahar de „Napoleon”:

- Cel târziu mâine se vor certa vecinii de 7.

Ceea ce se și întâmpla, cu deosebirea că psihologul, în previziunile sale era modest, fiindcă certurile degenerau repede în scandaluri care scoteau lumea în strada din fața blocului la pariuri.

Campioni necontestati la certuri și scandaluri am fost noi, adică eu și Clausrina: ani de zile am fost în top și lunar la poliție unde dădeam declarații din care reieșea clar că ne iubeam, că în căsnicia noastră exista o așa armonie, inclusiv din punct de vedere erotic – acest amănunt îl precizam și subliniam de fiecare dată –, încât, în mod firesc ar fi trebuit să fim dați ca exemplu tinerilor...

Nu și-au însușit această sugestie, iar acum e prea târziu – plecăm! Ne mutăm într-un bloc cu 13 etaje, la trei camere, fiindcă ne-am emancipat, suntem intelectuali cu bibliotecă, discuri, bibelouri, cristaluri – toate adunate de prin magazine cu mari sacrificii de către Clausrina când nu observau vânzătoarele. Nu, nu ne-a fost deloc ușor dacă mă

gândesc prin ce emoții treceam și eu ieșind pe poarta fabricii cu două cel mult trei dale de gresie pentru a ne aranja și noi măcar holul și bucătăria. Odată portarul, care era un vigilent și jumătate, m-a întrebat prietenește:

- Dom' Vreischte, matale ce duci în sacoșa aia, că parcă-i cam grea?

- Niște piese, le mai strunjesc puțin în timpul liber...

- Doar n-ai strung acasă!, și-a făcut el cruce.

- Adică, de ce să nu am? Unii au Dacii, Mercedesuri, Lacune...

- Lagune, dom'...

Mă învăța el pe mine limba română la mașini! L-am sfidat și am continuat:

- ... Căbănuțe de vacanță cu 13-15 camere, colibe cu saună și piscină...

- Aia ce-i? m-a întrebat:

- Care?

- Sauna...

- Nu știi, da' dacă scrie ziaru, așa e! Și-atunci, am hotărât cu nevastă-mea să ne cumpărăm un strung...

- Adică, un strung-strung?!

- Yes.

Am simțit că era momentul s-o dau puțin pe englezește știindu-l pe portar înscris la un curs intensiv de limbi străine intitulat „Să învățăm limba engleză fluierând”. Privitor la fluierat, lectorul le-a explicat cursanților puțin cam derutați:

- Domnilor colegi, dar e atât de simplă limba engleză, încât îți vine să fluieri.

(După trei luni s-a aflat că, într-adevăr, nu le mai rămăsese decât fluieratul a pagubă, fiindcă tipul dispăruse cu bani cu tot, iar cursanții aflaseră, în sfârșit, că, în limba engleză escrocherie se pronunța *krooc*...)

- Dom' Vreischte, da' asta e o chestie formidabilă! La ce etaj zici că stai?

- La șapte. Am dus piesă cu piesă și, într-o jumătate de an îl aveam montat – îți dai seama?

- Extraordinar!

- Daaaa! L-am pus în sufragerie și... Auzi: dumeata știi cât de bine arată un strung în sufragerie? Te duce mintea?

- Nu. Da' ce ziceai că ai în sacoșă?

Rezultă că portarul nu era doar vigilent ci și tâmpit, sau avea câte o idee fixă. În orice caz, până la urmă am clarificat lucrurile și ne-am despărțit prieteni, mai ales eu cu el după ce mi-a spus:

- Dom' Vreischte, dacă te mai prind cu sacoșa grea, ai fluierat în „Bing-Bang”-ul din Londra! Acum, du-te cu Dumnezeu...

Claustrina fura ciment și ipsos în poșeta din piele de șarpe cu clopoțel, primită în dar la nuntă. Cine s-ar fi gândit că, într-un an de zile adusesese acasă 340 de kilograme de materie primă pentru aranjarea apartamentului. Ne-a fost greu, dar a trecut și am ajuns oameni în rând cu lumea bună, adică ne-am făcut și noi un rost din furtișaguri datorită cărui fapt am și ajuns șef de brigadă la firma unde lucrez.

În timp ce ne pregăteam pentru mutare, ne redescopeream pe noi înșine. Abia într-o asemenea situație ne-am dat seama de ce Comunitatea europeană inventa noi și noi criteriile pentru integrarea României în Europa din care, în paranteză fie spus, face parte din vremea când alte nații încă nu coborâseră de prin copaci. Abia cu această ocazie am simțit pe propria piele și conștiință ce înseamnă ospitalitatea la români și dragostea de glia strămoșească; la un moment dat Claustrina și-a făcut trei cruci sobornicesc de mari și a zis căzând în genunchi pe un grup restrâns de gândaci de bucătărie – probabil vreo comisie de lucru, fiindcă plenul era în spatele frigiderului:

- Doamne-Dumnezeule!, bine că nu e Pro Tv-ul sau Antena 1 aici, că ne-am trezi șantier arheologic!, s-a speriat ea.

Momentul ei de inteligență. Într-adevăr, apartamentul nostru era plin de obiecte interesante, unele de-a dreptul bizare cum ar fi: căciula de astrahan a unchiului Haralampy pe care și-o caută de vreo trei ani, pantoful soacră-mi cu care a aruncat după mine când i-am zis că seamănă cu Piramida lui Keops văzută din profil, cioarecii bunicului, o lampă numărul 5.170 de căni de cafea și 43 de scrumiere furate de pe unde am putut și noi pentru a nu strica tradițiile...

N.B. În legătură cu numele unchiului Haralampy care coincide cu al meu, trebuie să fac următoarele precizări: când am fost botezat, preotul fiind într-o stare de biruitoare alcoolemie m-a scăpat în vasul cu apă sfințită și tot cotrobăia până când unchiul Haralampy enervat a răbufnit:

- Dom' părinte, dă-o-n mă-sa de treabă – lasă-mă pe mine să-l caut...

Când m-a scos din apă ținându-mă de-un picior, semănam cu o broască râioasă de culoare mov cu zone rozalii. Și-atunci, ai casei au hotărât să port numele unchiului Haralampy...

Și îl port cu mândrie cinstindu-l așa cum mă pricep...

- Mamăăăă!, a țipat la un moment dat Claustrina. Uiteeee!... Mi-a arătat un ghemotoc cenușiu spre negru.

Era un motănel! Unul din aceia care, aduși în casă, devin o prezență atât de vie încât noaptea, trezit brusc din somn de ceva păros umblându-ți pe la picioare pe sub plapumă, poți da în apoplexie.

În orice caz, încercând să-ți amintești o rugăciune cât de cât rezonabilă, îți tragi ușurel picioarele și brusc arunci plapuma la o parte și, prin întunericul dens din cameră cauți întrerupătorul pe care, bineînțeles, cineva l-a mutat pe alt perete, fiindcă nu dai de el. Crezi cu sinceritate că apartamentul e plin de fantome când printre etichetele picioarelor tremurânde ți se strecoară alt ghemotoc păros. Vrei să strigi după ajutor, dar vocea nu te mai ajută și regreti pentru prima dată că nu ai stat lângă părinți, lângă frați și surori... Până la urmă, cu ultima fărâmă de curaj, îți mai poți spune că ești fiu de Decebalus per Scorilo și pornești

spre bucătărie, spre suportul de linguri și cuțite. Calci pe ceva care strigă cu o voce rahitico-disperată „mamă!” și cazii. Între timp se mai trezește cineva din casă, de exemplu socrul venit în vizită, care urlă:

- Care ești, mă, acolo? Că bag brișca-n tine mintenaș...

Până una-alta, mai faci un pas, mare, ca să ajungi mai repede la arma albă, însă din nou calci pe ceva. Iar acel ceva scoate un miorlau care o trezește și pe Claustrina (cazul nostru îl povestesc) care, zbierând, iese pe balcon și începe să țipe în miez de noapte:

- Săriți, oameni buni, că mă omoarăăăă!

Se-aprind lumini pe la blocurile vecine și reușești să dai și tu de întrerupător, iar lumina becului lămurește toate lucrurile. Motănelul ți se freacă de picioare cu afecțiune sinceră... Deci, considerăm că a fost o surpriză colosală și câteva minute ne-am minunat amândoi de unde apăruse patrupedul. Apoi ne-am liniștit amintindu-ne că vecinii de la etajul 13 ne simpatizau foarte mult și nu scăpau vreo ocazie să nu ne facă surprize. Penultima oară Claustrina s-a trezit într-o noapte cu o broască râioasă stând tacticoasă lângă piciorul fructierei din sufragerie, fapt care s-a terminat cu nevastă-mea la urgență unde a vorbit singură vreme de trei ore cu îngăduința medicului de gardă care o atenționa doar din când în când:

- Doamnă, când terminați să-mi spuneți... Mersi!

Și a continuat să joace table cu asistenta ținând-o pe genunchi. N-am fost în stare să-mi imaginez acel joc, dar dacă așa susținea Claustrina, pot eu să o contrazic? Nu pot.

Continuând pregătirile pentru mutat, la un moment dat am găsit o bucată de șină de cale ferată sub canapea.

- Asta ce dracu' mai e? m-am enervat.

- Șină de tren, m-a lămurit cu normală superioritate nevastă-mea.

În clipa următoare mi-am amintit de socru-mi-o care, venise la noi cu obiectul respectiv să ne spună că nu concepea ca fata lui, când voia să plece undeva cu trenul să meargă la gară.

- Fac, dragii mei, cale ferată și gară în fața blocului vost. Înțeles-ați?

Din nefericire n-a fost să-și realizeze nobilul gând, fiindcă în ziua următoare a fost internat la ospiciu. Păcat!

... După ce a ieșit de la balamuc, socru-mi-o a abandonat transporturile feroviare și s-a apucat de cele fluviale, adică și-a făcut niște bărcuțe de hârtie pe care le plimba toată ziua pe luciul apei dintr-un lighean. A reieșit încă odată că nu era un caracter rigid, iar această flexibilitate l-a ajutat foarte mult să se adapteze – încă o calitate pentru care îl admir și mă străduiesc să-l imit... De aceea, l-am înțeles atunci când a zis că ne transportă el lucrurile cu o parte din flota sa, i-am apreciat gestul ca și munca pe care a depus-o pentru construirea celor vreo trei sute de bărcuțe din caietele de școală ale lui fiu-mi-o, dar l-am refuzat cu politețe pe motiv că se anunțaseră niște uragane prin zona Capului Verde pe unde aveam noi de trecut spre noua locuință situată în partea cealaltă a orașului...

- Ginere dragă, mi-a zis, am investit prea mult în flota asta, iar riscul e prea mare la Bermude, da' știi cum facem? Am eu un prieten, fost coleg de serviciu – vă ajută el cu transportatul, așa că nu mai dați banii la alții...

Ideea mi s-a părut interesantă, iar seara ne-am trezit la ușă cu un ins neras, cu părul învolburat și cu privire sașie însoțit de o doamnă atât de corpulentă încât ciobănescul nostru mioritic a început să scâncească ascunzându-se sub recamier de unde n-a mai ieșit două ore.

- Vezi, ce-ai făcut cu aerobicele tale? L-ai dus să vadă numai din alea siluete1ce și-acum îi e frică de lumea bună, i-am zis Claustreinei.

„Lumea bună”, am zis cu voce ridicată și privind la vizitatoare, ca să-și dea seama că la ea mă refeream. Drept care doamna s-a și îmbujorat corespunzător zicând:

- Mulțam pântru complimentare, da' nu era nevoie...

Mie-mi spunea?!

Nevastă-mea le-a oferit scaune noilor veniți, însă ei, mai ales ea, continuau să se uite pe pereți de parcă... Abia după câteva momente mi-am dat seama de gafă și i-am zis Claustreinei:

- Vai, dragă da' nu ești atentă deloc... Invită-i pe domnii musafiri să șadă pe canapea – e mai comod...

Adevărul e că pentru doamna ar fi trebuit vreo trei scaune sau măcar un fotoliu-pat pe care, dacă-l aveam, l-aș fi sacrificat numai ca să nu mai aud scârțâitul disperat al vechii noastre canapele când s-a așezat musafira. Apoi socru-mi-o l-a dus pe musafir în baie unde, pe luciul apei din vană, plutea maiestuoasă flota, întrebându-l:

- Hâ? Ce zici?
- Fain! a exclamat viitorul nostru colaborator. Cât ai investit?
- O avere.
- Mai mult decât mine în aviație?!

Ascultam conversația lor rezemat indiferent de blana ușii și abia l-am auzit pe socru-mi-o când mi-a zis făcându-mi cu ochiul:

- Ai văzut? Ce ți-am spus eu?

Mi-am dat seama imediat și cu aroganța potrivită de avantajele unei mutări dintr-o parte în alta a orașului cu mobila stil încărcată într-o escadrilă de avioane... Dar se profila o problemă:

- Nu aveți cumva și elicoptere, domnule Einstein? l-am întrebat pe învolburatul prieten al lui socru-mi-o.

- De unde știi cum mă cheamă, frate?
- De la păr.

Într-adevăr, semăna perfect la păr cu teoreticianul relativității.

Și am continuat:

- Mă tem să nu avem ceva probleme la aterizări...

- Nu, dragă! Am trei Concorde, cinci Hercules, nouă Miguri, vreo zece elicoptere Apache, cinci Boeninguri și toate aterizează pe verticală stil ciocârlie...

- Aia cântată la nai? am întrebat curios.

- Ei, asta-i!, s-a cam supărat comandantul. Ca ciocârlia, pasărea... Matale n-ai văzut niciodată zburătoarea asta cum coboară din înalt? Parcă se înfige în pământ... Cam așa e și cu escadrila mea...

- Bine, Migurile... Dar și celelalte?
- Dragul meu, să nu cădem în confuzii ridicole...

N-am observat când s-a apropiat și Claustrina de noi. I-am auzit doar glasul:

- Ce dracu faceți aici? Ați înnebunit?
- Eu, nu, am răspuns, iar cel de colo e tatăl tău...

Am jignit-o rău de tot, iar într-o astfel de situație, doamna mea răbufnește:

- Doamne-Dumnezeule! Ce Aghiuță m-a împins să mă mărit cu tine?

- Reciproca, îi răspund de regulă.

Iar în ziua următoare suntem chemați la poliție pentru tulburarea liniștii publice în miez de noapte. Declarații, amendă, și din nou acasă, în cuibușorul nostru de nebunii. Din cauza asta noi nu ajungem să ne plictisim niciodată. Că ne-a și întrebat cândva o cunoștință-intelectuală:

- Voi ce faceți în timpul liber? Că eu mă plictisesc de mor...
- Ce fac săracii când plouă, i-a răspuns Claustrina sec.
- Nu pricep, a zis cunoștința.
- Apoi, de aia vă și plictisiți, a venit prompt răspunsul nevesti-mii.

Acum, cu cele două forțe de transport – navală și aeriană – lucrurile stăteau cu totul altfel, așa că până una-alta, Claustrina a intrat în joc întrebând:

- Știți cine sunt eu?

Am ridicat din umeri: adică nu mă interesa. Însă ea a continuat:

- Eu sunt Japonia.

XIX

Am bănuț ce urma să se întâmples: Claustrina-Japonia avea nevoie de Pearl Harbor-vana să spele niște rufe, drept care, fără altă declarație de război, a scufundat flota bătrânului și a rupt în bucăți cam jumătate din escadrila de avioane a aliatului său. După o asemenea măcelărire, nu ne mai rămânea decât să folosim pentru mutat transporturile rutiere, ceea ce am și făcut vorbind cu o prietenă a Claustrinei a cărei soț e șofer pe TIR și problema părea ca și rezolvată. Nevastă-mea a dat telefon vorbind cu prietenă-sa un sfert de oră la celular... Adică, nu v-am spus că avem celular? Nu-mi vine să cred. Păi, noi fără ăsta suntem morți! Mai poți merge pe stradă fără să te oprești din cincizeci în cincizeci de metri, să tragi mobilul de la centură și să vorbești? Să fim serioși! După ce ani de zile ne-am pregătit vorbind singuri pe stradă din cauza lipsurilor, acum să nu profităm de acest semn occidental de civilizație? Noroc că a vândut socru-mi-o un hectar de grădină și ne-au ajuns banii fix de două celulare și putem și noi – eu și Claustrina – să ne înțelegem ca oamenii când face ea baie sau rezolvă alte treburi în zonă și îmi strigă la celular:

- Iubitule, tu nu simți că se ard cartofii?

Pentru că la noi nimic nu se arde mai tare, mai des și mai repede decât cartofii. Fiindcă e singura mâncare pe care o preferăm amândoi, acest lucru însemnând, de fapt, potrivire de caracter, în primul rând și, în al doilea rând, fiindcă altceva nici nu prea avem ce să mâncăm. Apropo: când ieșim la plimbare, cam toate vecinele ies la fereastră și o întrebă pe Claustrina:

- Vai, doamna vecină, da' cum faci, dragă, de-ți păstrezi silueta?
- Cu cartofi, răspunde ea.

Însă, toate acestea sunt flecuștețe pe lângă pregătirile pe care am început să le facem în vederea mării noastre mutări. Am scos tot ce aveam în apartament în spatele blocului urmărit la milimetru de ochii vigilienți ai etc., iar când am zis noi că suntem gata, Claustrina a sunat la

omul cu TIR-ul în timp ce eu aproape mă înveseam ce fain merg toate... O ascultam pe nevastă-mea cum vorbește și, pentru prima oară vocea ei mi s-a părut că seamănă cu un murmur de izvor. Tocmai îmi aprinsesem o țigară și mă uitam sfidător, de fapt, cu o privire din care unii trebuiau să înțeleagă că mă durea fix în tocul pantofului de ei. Doar casierul de la Asociație poreclit de locatari „fundul de rulment”, trecând intenționat-întâmplător pe-acolo mi-a zis:

- Dom' Vreischte, vezi că ești în restanță cu fondul de rulment...
- Iară, domnule?
- Iară.

Aceasta în timp ce Claustrina întreba:

- Cum dracu, tu? Cum nu poate veni? Acum stăm cu mobila în ploaie? Pentru că la noi așa e: plouă când nu se așteaptă nimeni. Cerul e senin, iese lumea la plimbare zicându-și: ia uite, domnule, ce zi minunată de toamnă! Și brusc începe să toarne, ploaie de toamnă: rece, liniștită și, din când în când, amestecată cu lapoviță. Dar, până e soare, gândim veseli: dacă o ține așa, mai sfidăm și noi prețul gigacaloriei umflat mai ceva decât kilowatul-oră, precum și invers. Lupta care se dă între acești doi titanici, cum afirmă unul dintre foștii vecini, e o nebunie, e de comă, vă spun... Fotbalul? Vax! Să vedeți ce galerii am format noi, locatarii de la Blocul X7, ce grupări!... Deja ne-am împărțit în două tabere – Buzunăriții Albaștri, care țin cu gigacaloria și Buzunăriții Galbeni, care țin cu kilowatul. Punem pariuri, huiduim, urlăm, fiecare grupare e cu imnul său, vă spun e un spectacol în toată legea. Din când în când răzbate câte-un strigăt inteligibil:

- Uite, drăguțul de el, iar a punctat. Gata, fraților, suntem în plop! Hai, mă, gălbejiților, că sunteți în budă cu kilowatul vostru. Ia uite ce preț avem noi, bă!...

- Uraaa! strigă în culmea entuziasmului Buzunăriții Albaștri. Suntem pe primul loc, suntem în top. Huoo! Gălbejiții dracului!...

Sigur că e un meci greu, pentru că și concurentul-kilowat se ține tare, punctează și el până ce ajung și Buzunăriții Galbeni într-un plop vecin. Prind glas și urlă și ei:

- Noa, bă, ați crezut că ceapa-i brânză!... Care știți carte să citească pancarta noastră. Ce scrie preț pe kilowat-oră scrie, bă?

Și tot așa.

Deocamdată meciul continuă și s-ar putea ca mulți dintre noi să mai apuce o primăvară...

Închis paranteza.

Așadar, niște nori care stătuseră pe undeva la bârfă, s-au repezit spre spatele blocului nostru și, în câteva minute, mobila și toate lucrurile noastre parcă așteptau Corabia lui Noe. Bineînțeles că, de la ferestre, eram priviți cu admirație de către ceilalți locatari. Ba unii, mai compătimitori, ne dădeau sfaturi:

- Dom' Vreischte vezi că plouă șifonierul pe colțul stâng...

- Doamnă, vă prinde remătisul, c-așa o stat ș-al meu și la tri zâle l-o dus mă-sa la ie în țintirim...

Era și aceasta o variantă de luat în considerare.

Dar mai ține Dumnezeu și cu omul sărac: de după colțul blocului a apărut, în sfârșit, TIR-ul nostru. Uriaș, maiestuos, cu coviltir nou-nouț și tras de un tractoraș pe șenile...

Emoționant! Clastrina s-a simțit într-atât de umilită, încât a început să plângă abia reușind să spună printre sughituri:

- Așa se mută o familie de intelectuali?

- Da, i-am răspuns cu răutate, exact așa se mută o familie de tâmpiți care se iau după alți tâmpiți. Și nu te mai smiorcăi, dragă, că te văd toți intelectualii de pe scară.

Pentru că, iar aici nu pot fi decât foarte sincer, la noi pe scară, de la parter până la etajul 13, toți suntem intelectuali. Nu contează de unde am venit, nu contează locul de muncă, nu contează ce și dacă mâncăm... Fiindcă, așa am hotărât la ultima noastră adunare de locatari-proprietari

după ce domnul președinte al asociației ne-a ținut o cuvântare mobilizator-patriotică.

- Doamnelor, domnișoarelor și domnilor, a început domnia sa, sunteți de acord că, trăind la oraș, suntem cu toții intelectuali?

- Daaa!, am răspuns noi gravi și responsabili. Zii mai departe...

- În cele ce urmează vreau să mă refer la...

- Stați un pic domnu'..., l-a întrerupt o doamnă de la etajul 9, puteți să nominalizați domnișoarele de pe scara noastră? Sper că nu vă referiți la cele două de la etajul 13 care...

- Hoaașca dracului!, s-a auzit vocea uneia dintre cele două.

Ar fi putut ieși o bîrfă delicioasă, doamna de la 9 fiind ochiul și timpanul scării 24 de ore din 24. Dar președintele s-a prefăcut a nu fi auzit și a continuat:

- În acest caz, datoria morală și cetățenească a noastră, este de a înțelege și respecta statul după putințele noastre. Și o putem face numai supunându-ne unui regim de austeritate ca-n vremea Sihastrului Daniel, fapt care va fi apreciat ca atare, având în vedere perspectiva creșterii PIB-ului foarte mult după ce majoritatea dintre noi vor răspunde prezent chemării străbunilor, murind cu chipul luminat că ne-am servit patria...

- S-a bolunzât, săracu'!, s-a auzit o șoaptă.

Președintele se tâmpise între cele două adunări, așa că am făcut alegeri și l-am schimbat, mai ales că nu făcea parte nici din PSD nici din PRM, sau măcar din UDMR, ca să aibă o circumstanță. Am ales-o cu o unanimitate zdrobitoare pe doamna de la 9, chiar dacă fetele de la 13 au vrut să ne strice cvorumul neparticipând la vot. Ba, mai mult, au intrat în grevă de avertisment și, după trei zile, în greva foamei; singura lor revendicare fiind ca noua președintă să-și retracteze aluzia calomnioasă.

- Ce să fac?! , s-a enervat ea. Ce să retractiez?

Nu i-a mai răspuns nimeni. Iar conflictul s-a încheiat cu amenințarea fetelor că o vor da la tribunal, fiindcă le-a stricat reputația.

... Așadar, înfruntând ploaia și vântul, vecinii noștri intelectuali stăteau – cam câte unul în fiecare fereastră – să ne demonstreze cât erau de solidari cu noi...

Așa îmi ziceam eu oarecum flatat. Claustrina nu. Ea mi-a zis:

- Uite-i, dragă, cum stau în ferestre, fix ca niște flori de mucegai, băga-mi-aș picioarele în târla lor de bovine!

Aceasta e înjurătură de intelectuală din punctul ei de vedere – femeie născută, crescută și educată într-un mediu urban de pe litoralul Mării Adriatice... Că de-o ascultam pe mama, acum aveam o nordică și vreo doi groenlandezi-laponași. Dar m-am luat după prietenul și colegul de serviciu, Manguțiu, care m-a întrebat:

- Vrei să te însori cu o nordică? Să-ți cumperi lampă de benzină, că astea se încălzesc greu și se răcesc repede. Și asta n-ar fi mare lucru, da' ce te faci când crește prețul la benzină?

I-am dat dreptate și așa m-a găsit Claustrina, femeie aprigă, la analize constatându-se că avea grupa de sânge AB III + O I, fapt care l-a făcut pe un medic de la IML să exclame:

- Domnu' Vreischte, să știți că nu e legal...
- O să vorbesc cu Silvio Berlusconi, poate-mi trimite alta...
- Nu glumiți cu chestii de-astea!
- Eu?!

L-am convins destul de greu să lase povestea în coadă de pește.

De fapt, m-a învățat un parlamentar cum trebuie procedat, fapt care m-a umplut de respect pentru acești oameni minunați cu Mercedesurile lor zburătoare.

Mă rog...

Până la urmă am liniștit-o pe Claustrina promițându-i o excursie în Egipt sau Caraibe, pe care știu că și-o dorea de multă vreme.

Ehe, Egipt, Egipt! Faraoni, piramide, Nil, crocodili, cămile... Doamne-fereste, cămile nu! Mai bine în Caraibe, sau în Tora-Bora, pe care noi o traducem din americană în tura-vura, fiindcă atâta ne duce mintea...

Daaa! Mai bine la Bin Laden – mai tăifăsuim la un ceai, mai secerăm un cannabis, mai... Îl dăm pe Usama pe mâna lui George dabăl iu Bush și douăș'cinci de mii de dolărași poate ne-ajung să plătim întreținerea și curentul pe trei luni după majorările din primăvară. Altă viață! Pe când în Egipt – ce avantaje putem avea? Un anofel, o malarie, o țețe – fleacuri! Să nu mai vorbesc despre dezastrul cu cămilele... Nu, n-am spus la nimeni până acum, fiindcă ne făceam de tot produsul acela turcesc. Povestea e scurtă, simplă și incredibilă pentru majoritatea vecinilor care, acum, ne priveau de la ferestre fericiți că scara, blocul și cartierul scăpau de o familie de nebuni: Claustrina, Ion-Ronaldo și eu, un trio care a îngrozit lumea – zic ei. Și totul numai după ce nevastă-mea, Claustrina, era să nască prematur la șase luni. Noroc cu cămila!

Așadar, să revenim la cămilă: în luna a șaptea, într-o noapte de noiembrie cu ploaie, vânt și lătratul hergheliei de câini în spatele blocului, Claustrinei i s-a făcut rău. A început să geamă, să plângă, s-o strige pe maică-sa, pe taică-so și pe un văr fugit din țară de pe vremea ceaușismului. Cred că era miezul nopții și vecina de la nouă s-a oprit din bătutul șnițelelor pentru a doua zi, a început să bată cu un fier în țeava de la calorifer că, adică, nevastă-mea deranja liniștea publică, după care a venit personal la ușă, a sunat și, când i-am deschis, a zis cu vocea liniștită:

- Mă, veneticilor, 'ț-ai dracului să fiți cu cine v-a dat apartamentu'! Că mi-ați stricat somnu', m-ați stricat de cap, ați umplut scara de molii, ați adus gândacii de bucătărie, ați batjocurit prestigiul scării, ați... Dacă nu faceți liniște, vă dau la tribunal!

Și mi-a trântit ușa în nas. Noroc că mai trăisem asemenea momente cu soacră-mea și m-am ferit la timp, altfel... Aceasta în vreme ce Claustrina își limpezise creierul și începuse să strige:

- Ticuleee! Ticuleee! Vreau cămilă, adu-mi cămila...

O clipă am regretat că nu mă însurasem cu o nordică, dar imediat mi-am dat seama că aia ar fi cerut un ren sau, și mai grav, un urs polar. Încet-încet, simțeam cum mă cuprinde disperarea, mai ales

după ce mi-am dat seama că nevastă-mea dorea cu adevărat o cămilă și apela la taică-so, fiindcă în mine își pierduse de mult încrederea. Până la urmă, am dat telefon la grădina zoologică și am întrebat dacă nu cumva aveau vreo cămilă dispusă la acea oră să facă o vizită...

- Tomnu', am auzit o voce groasă la celălalt capăt al firului, tumitale este nepun...

- Da, l-am aprobat, da' vrea nevastă-mea, înțelegi? Vrea o cămilă, s-o vadă, s-o pipăie, s-o mulgă, s-o tundă, să-i mângâie cocoașa, să... Înțelegi? E gravidă, e în pericol, e primul nostru copil, e...

- Tu-te tracului, bo!

Adică mă făcea bou și, culmea, i-am dat dreptate, dar am întrebat:

- Da' aveți cămile?

- Avem una singură, domnule, mi-a răspuns altă voce. Și e gestantă...

- Minunat!, am exclamat. Înseamnă că se vor înțelege bine...

- Cine, domnule?

- Păi, ele, gestantele.

- Care gestante?

Deja trecusem în lumea lui Caragiale, așa că i-am răspuns:

- Nevastă-mea și cămila.

La celălalt capăt al firului s-a așternut liniștea. Am așezat receptorul în furcă, am mângăiat-o pe Claustrina pe fruntea transpirată și am pornit spre grădina zoologică a orașului. Era o noapte splendidă de noiembrie, peste urbe plutea mireasma containerelor, într-un gang vreo cinci inși executau un viol care striga nu prea tare, ca să nu deranjeze locatarii din blocurile vecine:

- Mă, tâmpiților, i-os minoră...! Dacă rămân, pe care-a mamii voastre să vă dau la poliție?

Măgarii! Sigur că minoră avea dreptate...

Am încetinit puțin pașii, însă o voce de contrabas cu igrasie mi-a zis:

- Bade, plimbă ursu', că-i ruginește lanțu'...

Culmea e că și contrabasul ăla avea dreptate.

... Contrar tuturor așteptărilor mele, la Grădina zoologică am găsit înțelegere, adică:

- Domnule, înțeleg situația și aveți mare noroc cu cămila noastră, dar, am impresia că e mascul...
- Nu contează.

XX

În drum spre casă, am constatat cu plăcere, fiindcă eu sunt un mare iubitor de animale, că numărul câinilor din orașul nostru depășea cu mult populația umană. Altă poveste... Am ajuns la bloc și, sub atenta urmărire a vecinei de la „9”, am intrat în casa scării, apoi în lift însoțit de privirile mirate ale animalului care tot mișca din buze. Probabil vroia să ne spună ceva dar îi pierise graiul din cauza admirației pentru noi, ființele umano-raționale...

... Am ajuns cu bine la etaj, am ieșit din lift pe palier, am intrat în casă... Cele două vietăți s-au privit câteva clipe, apoi, Claustrina s-a simțit datoare să spună ceva:

- Nu vreau cămila astaaa! De ce are o singură cocoșăăăă? Vreau cu două cocoșe... Vreaaaauu!...

Până la urmă omul de la „Zoologic” a lămurit-o că tuturor cămilelor importate li se rețino o cocoșă la vamă în contul TVA, fapt care n-a impresionat-o prea mult pe Claustrina din moment ce a zis:

- Vreau lăptic de cămilă... Vreau s-o mulg eu...

Numai că, animalul, simțind că îi umblă mână de etnie nearabă prin zona presupusului uger, a mai molfăit de două-trei ori din buzele groase, apoi a lovit-o cu botul pe Claustrina fix în numele tatălui, tocmai când îngrijitorul zicea:

- Doamnă, aveți grijă cum mulgeți, că ăsta-i cămiloii... Perechea lui a fătat azi-noapte și n-am putut-o aduce...

... Deci, excursie în zonă cu cămile, nu!

Până una-alta, i-am zis tipului de la volanul tractorașului:

- Domnu', nu vă supărați, n-ați găsit un tractor mai mare?

Insul a sărit jos de pe tractor, m-a bătut pe umăr zicând:

- Adică, ce nu vă convine? Că n-am înțeleș la urmă... În primul rând eu nu sunt măgarul de văru-mi-o care e șoferul TIR-ului, ci boul care se chinuie o juma de oră să pornească rabla asta și vine pe ploaie să transporte mobilă... Asta de-aici?

- Da, am răspuns cu o presimțire neagră în suflet, asta e...

- Mai bine veneam cu căruța. Mneata știi cât costă litrul de benzină? Urgie! Și plus de asta, eu nu încarc, fiindcă mi se rupe-n nervu'sciatic. Hai, doamnă, pune mâna, că ne prinde-aci cântatul cocoșilor...

... Când am terminat de încărcat mobila și toate lucrurile, arătam ca niște bulendre uitate pe sfoară într-o ploaie de toamnă, sub privirile locatarilor de la ferestrele celor treisprezece etaje.

Dar, în sfârșit, am plecat din spatele blocului după ce Claustrina l-a atenționat de câteva ori pe tractorist:

- Domnule, vezi cum mergi, că am cristaluri și televizorul...

Până la urmă, omul s-a supărat, a plecat de pe loc destul de nervos și, la prima intersecție, a constatat:

- Am rămas fără frâne, 'tui grijania mamei ei de viață. Acu să vezi...

Mare lucru n-am mai reușit să vedem: alt TIR a intrat în noi, și abia am mai reușit să auzim troznituri, claxoane, fluierături...

... În blocul cu nouă etaje în care ne-am mutat, am găsit oameni minunați care încercau cu amabilitate să ne convingă că surcelele, cioburile și zdrențele erau bunurile noastre. Până la urmă i-am crezut, iar Claustrina a început să fredoneze Puerto Rico a Vayei con Dios în

traducere liberă în timp ce căra niște bucăți de scândură în bucătărie. Într-un târziu, m-a chemat:

- Hai, dragă, să vezi ce bine arată acum bucătăria noastră...

Și eu am fost încântat, văzând capetele de scânduri și niște farfurii sparte puse grămadă. Ne-am îmbrățișat fericiți după care am îngânat până a doua zi dimineața manelele auzite prin pereți de la vecinii de la opt. A fost o adevărată desfătare, iar seara ne-au dus în cămăși de forță la psihiatrie.

Inclusiv pe fiul nostru, Ion-Ronaldo, care urla în continuu:

- Vreau la tati, la Caransebeș! Vreau la Caransebeș...! Vreauuuu!...

Drept care, i-am spus Claustrinei absolut prietenște:

- Dragă, când ieșim de-aci, iei drumu' Banatului, cu prunc cu tot.

Clar!

La spital am dus-o bine, mai ales după ce Claustrina s-a împrietenit cu medicul de secție, un tip cam de vârsta ei, cu apucături tribalo-talibane din punct de vedere fizionomic. Caracterologic vorbind, semănau destul de bine unul cu celălalt, jucau table în camera de gardă unde era o căldură încât, sărmana nevastă-mea, care și-așa nu suportă temperaturi mai ridicate de 16-17° Celsius, stătea numai într-un furoaș păstrat de pe vremea când i-l cumpărase maică-sa drept recompensă că reușise să treacă de clasa a treia după ce o repetase de două ori. Pe mine, care sunt un sentimental convins de-o colegă de serviciu, chestia asta m-a emoționat, ca întotdeauna, profund. De data respectivă atât de mult încât, în loc să bag mâna cu salariul meu de pe-o lună în buzunarul pantalonilor mei, dintr-o regretabilă neatenție și la sugestia Claustrinei, am băgat-o în buzunarul de la halat al medicului de secție. Urât gest din partea mea, noroc că omul a înțeles confuzia, așa că ne-am zâmbit reciproc avantajos și ne-am prefăcut că nu ne mai cunoaștem, mai ales el. Corect, nu?

Pe de altă parte, dar în context, Ion-Ronaldo, fiul nostru, le uimise pe surori cu vastele sale cunoștințe despre filmele și emisiunile interzise

copiilor sub 12 ani pe care le știa aproape pe de rost la vârsta lui de numai șase anișori. Vă spun: băiatul ăsta, ca fiu-bastard de caransebeșian, avea momente când strălucea de inteligență deținând deja o știință a răspunsurilor la provocări cum rar se întâlnește la o asemenea vârstă. Un singur exemplu mi se pare edificator:

- Mă, obraznicule, i-a zis un psihiatric dintr-un salon alăturat, ține-te-ar mă-ta-ntrre picioare!

- Ba pe tine! Ba pe tine!, i-a răspuns fiu-mi-o prompt și triumfător.

Ca să nu mai spun că, într-una din zile, i-a pus piedică unei asistente făcând-o să cadă destul de spectaculos peste targa în care se afla un nou-internat respectivul mai reușind să scoată un singur răget înainte de a intra în comă. Unii ziceau că alcoolică. Cercetările au continuat cu Ion-Ronaldo eliberat din camera de gardă pe motiv de claustrofobie, dar obligat să nu mai părăsească salonul până la terminarea investigațiilor, deoarece, la reconstituire, asistenta a mai tras o căzătură atât de convingătoare, încât s-a ajuns la o primă concluzie că lucrurile erau ceva mai complicate... Orice asemănare cu realitatea s-ar putea să fie pur întâmplătoare, cum ar spune autorii de romane polițiste... Eu nu vreau să le mănânc pita!

Eu? Ce fac eu, de când sunt internat aici, la psihiatrie? Ce să fac? Gândesc, mă minunez și întreb pe toată lumea:

- Cum a reușit Sorin Ovidiu Vântu să devină miliardar cu un ABC și trei tonete?

Am stat la psihiatrie aproape o lună, timp în care personalul de serviciu a subscris concluziei unei infirmiere, enunțată după ce Ion-Ronaldo a făcut pipi în găleata în care domnia sa fura mâncare din porțiile bolnavilor:

- Sunteți o familie de nebuni, trăznească-vă de proști!...

- Da, și? am întrebat-o. Care e problema matală, doamnă?

Însă, nu aceasta a fost problema principală, ci idila născută între nevastă-mea și medicul de secție. Eu fiind un ins emotiv și sentimental,

am fost foarte pătruns de puternicele sentimente ale celor doi, astfel că degeaba mi-a zis într-o zi un alt internat:

- Bade, vezi că doamna e în bikini în cabinetu' lu' dom' doftor...

- În bikini!?, m-am speriat. Te rog du-i halatul ăsta, că are probleme cu nervul sciatic...

Pe nevasta doctorului, însă, a durut-o-n cot de nervul sciatic al Claustrinei, așa că într-una din zile a venit la spital, i-a găsit pe cei doi în nu-știu-ce poziție și a ieșit o scărământală ca în filmele cu proști. Aceasta în timp ce majoritatea internaților s-au împărțit în două tabere strigând:

- Arde-o pe mojoancă! (eu n-am aflat ce e aia, dar nu contează).

Dă-i la cap și rupe-i falca... Bravo! Uraaa!, o încurajau pe Claustrina.

- Nasu', doamna doctor! ,strigau alții. Mușcă-i nasu' și sluțește-o, curva dracului. Pe ea, doamnă...!

- Dă-i cu borcanu'! Acu! Acu!... Uraaa!

Bătălia ar fi continuat dacă nu venea directorul spitalului care, aflând de la portar situația, de uimire, a intrat cu Laguna direct în singurul copac din curte reducând-o la dimensiunea unui Trabant Combi. Odată descarcerat de către o echipă de felceri antitero, arătând teafăr, a urlat:

- Toată lumea la rezervele speciale. Cămăși de forță avem?

- Da, a răspuns unul dintre felceri.

- Bine – executarea!

Combatantele s-au împăcat pe loc, Claustrina aruncându-mi-se la piept, iar nevasta medicului la pieptul primului felcer, fapt care n-a trecut chiar neobservat...

- Onica, dragă, i-a zis medicul cu blândețe. du-te, puiuț acasă și fă-mi trei șnițele de fazan...

- Adică, șnițele de fazan !? Apoi, ce mâncare e aia? a mai apucat să se mire un internat. Înseamnă că oamenii ăștia nu degeaba fac grevă pentru salarii, din moment ce nu au posibilitate de-un șnițel de porc...

... Șnițel de porc am zis?

Apropo: iarna trecută am fost invitați cu Claustrina și cu Ion-Ronaldo la o „cina porcului” într-un sat de lângă metropola noastră de baștină. Am fost primiți regește cu tot felul de porcăriisme inclusiv o tocăniță cu mujdei de usturoi și cu mămăliguță ardelenească pregătită de însuși stăpânul casei și răsturnată din ceaun pe-o pereche de izmene de in. Aceasta în urma unui dialog pe care noi, încartiruiți în camera din față în semn de prețuire și respect, l-am auzit clar:

- Ionicuță, a zis gazda noastră la un moment dat, pune fundu' pe masă să răstorn mămăliga...

La care Claustrina nu s-a putut răbda să nu se uite prin gaura cheii după ce mi-a șoptit:

- Vreau să văd cum îi răstoarnă mămăliga pe fund...

- E vorba de-un platou, dragă!, i-am zis cu asprime. Tu nu citești DEX-ul?

Aceasta în timp ce de dincolo de ușă s-a auzit vocea femeii:

- Da' fundu-i pe oala cu lapte...

- Atunci, dă-mi o cârpă curată...

- Pune-o aici...

- Pe izmene, nevastă? s-a mirat bărbatul. Tu nu vezi că-s murdare?

- Întoarce-le pe aia parte...

Până la urmă totul a ieșit minunat, fiindcă gazda ne-a omenit cu niște vinars întors până ce Claustrina a ațipit cu capul proptit în ușa veceului în timp ce repeta ca pe o rugăciune:

- Vreau la baie, Sfinte Sisoie, că fac pe mine...

Însă, sfântul solicitat neavând în fișa postului menționat și transportul musafirilor pe ruta casă – fundul grădinii la veceul compus din doi pari – unul pentru sprijin și celălalt pentru dat după câini, Claustrina s-a ținut de cuvânt... În paranteză fie spus, unul dintre motivele pentru care am convenit să o iau de nevastă, a fost și fermitatea ei în respectarea cuvântului dat... În schimb, Ion-Ronaldo s-a

comportat exemplar punând în geanta mea *diplomat* cam 2 metri de cârnați, un caltaboș, 3 bucăți de carne numai bune pentru șnițel și 2 tăblii de slănină. Ce căuta *diplomatul* meu acolo? Nu e nici un mister: orice orașean important trebuie să meargă la țară cu *diplomatul*, cu atât mai mult în astfel de cazuri când, vorba Claustrinei:

- Poate ne dau de vreo gustare...

Iar Ion-Ronaldo și-a dat seama ce avea de făcut și a procedat în consecință.

... Viața de spital, mai ales la psihiatrie, nu e cum și-o imaginează unii, cum că internații, în cămăși de forță, ar fi anorați de paturi cu frânghii groase, urlă înjurături și blesteme înfricoșătoare începând cam de pe la cinci dimineața până la ore târzii din noapte; că medicii și întregul personal umblă în vestimentație de cavaleri teutoni, iar infirmierii participă săptămânal la ore de curs împreună cu trupele antitero... Nuuu! Aici, totul plutește într-un normal de care cei de-afară se feresc ca de dracu'; aici, totul degajă sinceritate, iar comunicarea este curățată de exprimări sofisticate cum ar fi:

- Domnu' doctor, am impresia că noaptea trecută am avut o ușoară insomnie datorată unui început de migrenă coroborată cu trăiri sufletești deosebite... N-ați putea să-mi prescrieți ceva?

Rezultă, deci, că și aici există insomniaci, cu răsuciri în pat, cu gemete, și cu pătura, cearceaful și altele căzând peste patul internatului dedesupt care tocmai doarme împăcat cu sine și cu sforăituri aprige. În asemenea situații, insul abandonează sforăitul, se trezește aproape sufocat și urlă:

- Care, mumă-ta vrei să mă omori, mă? Care, mă? Băga-ți-aș sârmă-n nas de porcină ce ești!

Bineînțeles că e un deranj general, ceea ce implică participarea tuturor internaților din salon, fapt care poate să ducă, uneori, la lupte crâncene până la sosirea infirmierilor. Infirmiere nu! Istoria spune că o singură dată s-a încumetat una să facă ordine și, după aproape nouă luni

a născut patru gemeni ajungând în cartea recordurilor. După-aceea n-au mai existat tentative de doborâre a recordului. Deocamdată. Așadar, în cazul unei nopți de insomnie, internatul i se adresează medicului simplu, omenește:

- Mă, neamule, toată noaptea n-am închis beliiți – să-mi dai niște bumbi...

Evident că medicul știe că este vorba despre ochi și pastile...

Am uitat să spun, dar s-a înțeles: la psihiatrie sunt paturile suprapuse pe trei nivele și, în curând, se preconizează într-un studiu vesel al internaților (apropo de capra vecinului), datorită majorării cheltuielilor la bloc, prețurilor la alimentele de bază, energie, benzină și altele, se va mai instala un rând de paturi, al patrulea, și, în final, dacă ajută bunul Dumnezeu și Guvernul, cu fonduri nerambursabile de la FMI și PHARE, se vor construi hale imense sau se va închiria un spațiu de la ROMEXPO SA pentru transformarea lui în filială a spitalului 9. În principiu și tacit, Occidentul se pare că și-a dat acordul, înțelegător, ca întotdeauna, față de țările lumii a patra... Eh, studiu vesel de psihiatrici, nu?

Când suntem priponiți de paturi, facem politică. Acum, la fel...

- Mă, dacă vă interesează, zice unul afișând o grimasă gravă, eu mă simt responsabil de viitorul acestui harnic și minunat popor în frunte cu cel mai iubit fiu, cu partidul, cu... Adică, stați, că n-am apucat-o bine, da tot aia e! Vreau să zic că mă simt implicat profund în mărețele sale idealuri și de-aia m-am înscris la liberali...

- Parcă ieri te înscriseseși la pediști...

- Da, și? Uite, am visat azi-noapte că numai liberalii pot scoate țara din rahat. Eu sunt sociolog, domnilor și cunosc perfect starea națiunii din punct de vedere. Acum are nevoie să fie liberă și e liberă. Se poate duce omul unde vrea? Se poate. Gata cu șenghenu', gata cu vizele, gata cu... Deci, m-am înscris, fiindcă îmi convine doctrina... Ș-apoi, ce, domnilor? Acum e ca pe vremea lui Ceaușescu, să avem partid unic?

Deocamdată, nu. Acum optezi și gata. Nu-ți place de Băsescu? Treci la Vadim; nu-ți place de el? Treci la Stoica, sau la Voiculescu, sau la Năstase sau la Ciorbea..., că n-au intrat partidele în sac...

- Adică, cum, domnu' sociolog? se miră cineva. Tocmai dumeata să te ocupi de fripturisme?

- Ar trebui să-ți fie rușine, se auzi vocea unui proaspăt internat.

- Adică, mie? Mie, mă !? Că, dacă mă inervez, trec la udemeriști, îmi fac universitate și vă las pe toți cu studii medii – am încheiat citatu', salut!

XXI

N-am participat la discuție, și nici n-am vrut să-i spun că seamănă cu prietenul meu Grevy care avea pregătite portretele fiecărui conducător de formațiune politică și cum ajungea una la putere în comună, agăța portretul președintelui în peretele cabinetului, că era medic. Ultima dată, după niște alegeri locale, fusese chemat la filiala de la județ a partidului aflat la putere, unde i s-a sugerat destul de amenințător să se înscrie în partid, altfel...

Întorcându-se de la județ o găsi pe asistentă zgribulită de frig încercând să-și încălzească mâinile deasupra unei cești cu cafea care împrăștia în cabinet un miros care, amestecat cu cel de iodoform, crea o atmosferă de comă...

- De ce nu faci foc? o întrebă.

- Da' mai avem cu ce?

- Lasă, domnișoară, o consolă, la urma urmelor noi suntem tineri, avem căldură sufletească, putere de muncă etc. Noi unde avem portretul președintelui partidului? o întrebă oarecum răstit.

- Ăla care ați zis că seamănă cu o Nefertiti cu sexul schimbat?

- Eu, domnișoară?! Am zis eu așa ceva? Poate frate-mi-o... Nu contează – unde e?

- N-avem ramă la el, dom' doctor – cum să-l punem așa pe perete?

- Vorbește cu ăștia de la cooperăție să ne facă...

- Dacă ziceți că trebuie. O cafea vreți?

- Nu. Acum îl vreau pe președinte, domnișoară! Adu-mi-l, că mor dacă nu-l văd imediat. Apropo: dumneata crezi în politica înțeleaptă a partidului?

- Din moment ce sunt membră de partid...

- I-auzi! Extraordinar! Și de ce nu mi-ai spus până azi? Sfinte Dumnezeule, ce eroare pe capul meu să nu te întreb până acum! Și de când? A, scuză-mă, domnișoară, desigur nici nu are relevanță în aceste clipe înălțătoare pentru țară. Acum, idealul nostru este victoria în alegeri, conform lozincii, la al câtelea congres?, președintele ales! – uraaaa! Fugi repede și caută portretul, vorbim de ramă cu Muceanu de Ștainber de la cooperăție și intrăm și noi în rândul lumii. Drapele avem? Hallo! Da' dumeata ce faci, domnișoara asistentă? Adică, eu vorbesc de partid, de președinte, de țară, de popor, iar dumeata te scarpini în fund? Bravo!

- Dacă mă mănâncă...

- Acum, înainte de alegeri? Cum e posibil așa ceva?

- Eu de unde să știu, dom' doctor?

... Desigur că, aici, la spital, cu totul altfel se punea problema. Cu totul altfel, respectiv: bine că era legați de paturi, doar unul singur nu era, el ocupându-se toată ziua cu număratul găștelor în timp ce se plimba grăbit și preocupat printre paturi:

- Două's'nouă, patru's'trei, nouășpe, cin's'șapte, doizeciuna... Lipsesc două, dom' doctor. Bine, dacă nu mă credeți, le mai număr o dată: trei's'trei, optișpe...

În rest, viața noastră se desfășura în condiții absolut normale, mai toți fiind înfricoșați de o eventuală externare, având în vedere înțelepciunea de aici cum că adevărații nebuni sunt afară... Chiar a doua zi după internare, un tip radios m-a atenționat:

- Bădiță, aici nu ne jucăm de-a nimica! Plimbă-te o juma' de oră pe alei și ascultă ce și cum discută internații, și-o să fi de acord cu principiul meu.

Informație cam de amenințătoare căreia m-am și conformat imediat.

În linii mari, externarea noastră de la psihiatrie a decurs fără evenimente. Am așteptat-o pe Claustrina două ore până și-a luat rămas bun de la medicul de secție fără să-mi fac probleme, fiindcă știu cât e de sentimentală. Ea se leagă rapid de orice fleacuri – e cusurul ei și, pentru mine, neamestecul în treburile interne ale unei persoane este un lucru sfânt... La poartă, un tip semănând cu Florin Piersic în rolul lui Mărgelatu, a întreat-o pe nevastă-mea:

- Domniță, ce aveți în poșetă?
- Eu?! s-a mirat ea, deși prin apropiere nu se mai afla altă... poșetă.

Mărgelatu era, însă de-un calm extraordinar...

- Da, doamnă – dați-mi bagajul dumneavoastră...
- Auuuu! Mămicoooo! Mă doare ici... Auuuuu! Vreauuuu!...

Evident, asemenea țipete nu putea scoate decât IonRonaldo al nostru, așa că am încercat să-l opresc întrebându-l părintește:

- Ce ai, puiuț? De ce dracu' urli?

Și am mai remarcat o dată că nu mă considera părintele său din moment ce a continuat să țipe:

- Vreau acasă, mami! Vreau la bunicaaaa! Vreau la Cuțu meuuuu!...

Și o trăgea pe Claustrina de fustă cu gestul disperat al unui naufragiat.

- Mă scuzați, a zis Mărgelatu, băiețelul e al dumneavoastră?

Nervos cum eram, am răspuns sec:

- Yes.

- Ce zice? Ce zice? a întrebat portarul stând sub pancarta pe care cineva scrisese cu sinceritate: WELCOME IN HOUSE NEBUNATICTION!

Între timp și cum era de așteptat, fiu-mi-o a reușit cu ultimele puteri să smulgă fusta de pe Claustrina lăsând-o în costumul primei păcătoase, doar că aia avea o frunză de vie...

- Doamnă, a zis Mărgelatu impasibil, aveți noroc cu tranziția și prețurile, că altfel v-aș băga la prostituție... Gata, dați-i drumu'!

... Abia acasă ne-am dat seama și ne-am explicat urletele lui Ion-Ronaldo: poșeta Claustrinei era plină de seringi, pensete, trei furculițe (drept că de inox), patru lingurițe, două farfurioare pe care le-a furat el de prin saloane... M-am înfuriat și, în culmea nestăpânirii de sine, am urlat la el:

- Măgarule! După ce că te îmbrac și am grijă să te apăr de rele și de ordonanțele de urgență, tu furi farfurii numai pentru tine și pentru maică-ta? Nu ți-e rușine?

În drum spre casă, din ceartă în ceartă, am hotărât să deschidem un ABC la parterul blocului, în uscătorie. Pe o rază de două blocuri nu mai exista așa ceva, deci nu se punea problema clienților. Și-apoi, chestia era că nu aveam de gând să vindem „Orbit” fără zahăr, sifon la dozator sau exotice cu vechime în câmpul muncii, ci securi, fierăstraie, leviere, furci, greble, târnăcoape, dar, mai ales, sape...

A, era să uit: apropo de prostituție și fără vreo aluzie la persoanele de față care, normal, se exclud...

Așteptam să vină în control inopinat un personaj din zona Wall Street, iar noi, intelectualii-imigranți cu facultăți ai serviciului „Pripoare și Crânguri”, aveam obligația să-l primim corespunzător și să-i asigurăm toate condițiile, inclusiv cele erotice.

- Parfirica unde-i? ne-a întrebat șeful serviciului.

Toți cei șapte subalterni am ridicat cu responsabilitate și conștiințioși din umeri, doar purtătorul nostru de cuvânt, Inocențiu, recent externat de la psihiatrie pe baza unei declarații de garanție morală plus o mie de USD la cursul zilei, a răspuns cu siguranță, seninătate și întrebător:

- Apăi, nu-i dusă cu Fu...?
- Cu ce?! a chițait întrebarea colega de la „Flora alpină”.

Cine să-i fi răspuns? Noi, colegii ei cu facultăți? Să fim sobri!

- ‘Tu-i aprașteu mă-sii! A înjurat șeful scoțându-ne din încurcătură. Acu’ ce facem?

O înjurătură coroborată cu o întrebare, amândouă perfect legitime, fiindcă fata asta era plecată cu Fureanu de la „aprovizionare” ori de câte ori aveai nevoie de ea.

- S-a dus să facă rost de puieti pentru zona..., a vrut să continue explicația Inocențiu.

Dar s-a oprit, fiindcă uitase cum îi spunea zonei ce urma să fie reîmpădurită cu puieti de brad, așa că, în calitate de buni colegi, i-am sărit în ajutor șoptindu-i:

- Zoster, domnu’ coleg, zona zoster...
- Zona zoster! a repetat el triumfător și fericit.

Ideea de reîmpădurire a zonei în cauză l-a șocat atât de puternic pe șeful serviciului nostru aflat în pragul pensionării, încât s-a sprijinit de raftul cu cărți de specialitate și a mai apucat să-l întrebe pe domnul președinte al asociației care tocmai intra pe ușă:

- Credeți că fac infarct?

Speranță deșartă: infarctul l-a ocolit lăsându-l să cadă cu raft cu tot peste țurloaiele președintelui care, după ce a icnit scurt, a scos un răget ce ne-a amintit încă o dată că originea omului are de-a face cu divinitatea în egală măsură cât cu darwiniana maimuță. Chestiunea nu e nouă, cum s-ar putea crede, deoarece această problemă a fost studiată și aprofundată de un grup de cercetători americani și sintetizată într-o

comunicare științifică a unui transfug român stabilit în Lunca Amazonului. Sintagma „cercetători americani” și nu indieni, chinezi, englezi sau francezi (niciodată ruși!), se subliniază de fiecare dată, fiindcă are un impact puternic și pozitiv atât asupra aderării noastre la NATO cât și asupra părerii baronesei Emma Nicholson despre instituționalizarea copiilor orfani, vagabonzi, abandonați etc. din România. Fiindcă, zice prietenul meu Ravy, dacă ceva nu e american, înseamnă că e rus, iar dacă e așa, atunci multiplul criteriilor de aderare la instituțiile respective se situează între cifra 7 și infinit.

Se menționează în respectiva lucrare că, în vremea Genezei (Facerii), Domnul a domiciliat undeva prin junglele australiene și, la un moment dat, în preziua a șaptea, când tocmai găsisese argilă corespunzătoare pentru o vietate bipedă, l-a supărat o maimuță care se tot pocnea cu o nucă de cocos în cap și se scărpină între coastele a șasea și a șaptea.

- Ce ai, animalo? a întrebat-o Domnul.
- Râie căprească, răspuns ea rânjind veselă.

Voioșia ei tare l-a mâniat pe Creator, care i-a zis:

- Pentru necuviincoșenia ta, te sancționez cu nașterea unui fiu care se va chema Adam, iar tu vei purta de-a pururi cu tine o parte a păcatului originar...

În necunoștință de cauză, maimuța s-a scărpinat pe buric și a continuat să rânjească până când, devenind mamă, i-a înțepenit rânjetul pe buze descoperind că mintea progeniturii sale era presărată doar ici-colo cu materie cenușie, ceea ce nici măcar nu-i asigura stabilitatea prin copaci compromițând întreaga faună pământeană. Tânăra mamă, altfel având cel puțin 173 de ani conform testelor cu carbon – supusă unei căderi psihice și de pe craca unde rânjea după tradiție – a trecut la o sectă sinucigașă și, împreună cu tot neamul său, s-a surghiunit pe o insulă autodistrugându-se prin folosirea a două focoaase de trăznet împrumutate de la Sfântul Ilie Testviteanul. La acest adevăr crunt dar

fundamental s-a ajuns în urma unor cercetări științifico-religioase care au dat peste cap toate variantele, prezumțiile și, mai mult, ideea că originea omului s-ar afla undeva prin zona edenică. Aiureală! Dimpotrivă, așa-zisa creatură aducând – zice-se – cu chipul și asemănarea lui Dumnezeu – ipoteză deloc plăcută Domnului în ultimii vreo treizeci de ani – nu este altceva decât produsul unei hibridări unde nici măcar nu au fost respectate cele mai elementare reguli de dozare a materialelor folosite și că tocmai din această cauză... În concluzie și drept urmare a acestei ambiguități, Adam și urmașii săi, inclusiv cei din zona mioritico-pontică, iar mai apoi și danubiano-carpatină, continuă și azi să-și caute originea. Și prin cer, din care motiv unii par căzuți din Lună, dar mai mult de prin copaci, aceștia având semne clare de căzuți în cap...

Lăsând la o parte aceste mici alunecări în detalii oarecum ipotetice, cert este, însă, că noi, în calitate de intelectuali rasați știm să ieșim din orice încurcătură, mai ales că avem experiență în domeniu... Cu deosebire de când s-a angajat la noi ca șefă a Compartimentului „Imașuri” Parfirica Vidraru, iar controalele inopinate au început să curgă gârlă. Stabilisem chiar un consemn: cineva din minister dădea telefon și întreba:

- Halo! Doamna Vidraru mai lucrează la dumneavoastră?, fin'că domnul inspector general vrea să vină într-un control inopinat...

Șeful o chema la el în birou și-i zicea:

- Parfirica dragă, vezi că vine cineva din minister, să te comporți.

Iar ea se comporta, astfel că mai toți inspectorii plecau de la noi mulțumiți din majoritatea punctelor de vedere. Deja era în circulație o legendă conform căreia puterea mâinii Parfiricăi depășea cu mult pe aceea a unei pastile Viagra dizolvată în suc de țelină. De aceea, unii inspectori boșorogi, cărora li se vedea cimitirul prin urechi, după efectuarea unui control inopinat la Asociația noastră, deveneau de-o virilitate devastatoare odată întorși pe la casele lor. Consoartele acestora nu mai făceau față cerințelor ajungându-se la scandaluri, bătutul cu sucitorul, scoaterea ochilor și, în final, divorțuri care au

zguduit din temelii moralitatea forului nostru tutelar. Astfel stând lucrurile, într-una din zile șeful serviciului ne-a convocat la o *operativă* unde ne-a explicat pe larg și convingător ce ar însemna pentru Asociație din punct de vedere financiar deschiderea unei baze de tratament în domeniul îmbunătățirii sau chiar refacerii în proporție de sută la sută a virilității. Evident, Parfirica urmând să fie numită în funcția de șefă de specialitate a noii clinici...

XXII

Ideea ni s-a părut extraordinară, gândindu-ne fiecare – după cum am aflat mai târziu și după cum, logic, îl duce mintea pe orice român patriot și deștept – că, datorită acestei șanse, asociația va deveni rentabilă și chiar prosperă, iar noi ne vom plimba prin codri însoțiți de mândre pădurence și triluri de privighetori. Ba într-un moment de inconștiență totală și de exuberanță, careva a și zis:

- Ne declarăm zonă defavorizată, ciupim niște fonduri de la PHARE și oameni ne-am făcut...

- Stăm toată ziua prin poieni cu buricu' la soare, a completat repede colegul Inocențiu.

- Nu!, s-a enervat șeful. Nu va sta nimeni cu nimic la soare, ci ne vom reconversiona...

- Reconversioni, l-a corectat Săndescu, colegul care totdeauna o făcea pe deșteptul, pentru că făcuse doi ani de filologie la fără frecvență rămânând apoi repetent din cauza conjugării verbului „a fi” la perfectul simplu „eu aș fi fost”.

Decanul facultății i-a mulțumit și i-a strâns mâna îndelung propunându-i să scrie un manual alternativ de gramatică ceea ce colegul nostru a și înfăptuit împreună cu un colectiv de frustrați și marginalizați. La vremea respectivă opera a fost apreciată de occidentali ca fiind încă o

palmă dată materialismului dialectic, imperialismului sovietic și dictaturii ceaușiste, autorilor decernându-li-se premiul „Râsul curcilor maro”, variantă autohtonă pentru învățământ și educație a „Ursului de Aur” acordat în cadrul Festivalului cinematografic de la Berlin.

- Bine, dragă, mersi!, i-a mulțumit șeful lui Săndescu.

- N-aveți pentru ce, a răspuns cu eleganță și responsabilitate importanță colegul nostru.

Într-adevăr, am gândit noi, inclusiv Inocențiu: nu avea pentru ce...

Discuțiile au continuat până când a intrat pe ușă un tip cu pălărieuță oșenească zicând:

- Hai noroc, frați ardeleni!

Un salut mirosind a mare intimitate care, însă, nu l-a impresionat pe colegul Berbecaru, un harghitean dintr-o bucată și bun cunoscător al creației poetice alecsandriene din care recita la Bufetul „Pufoaica Ruptă”, unde ne permiteam și noi câte o bere în calitate de funcționari publici intelectuali. Harghiteanul se urca în picioare pe tăblia de metal a mesei, singurul material care rezista preț de-o lună înverșunaților clienți, și începea:

*Plecat-am șapte din bufet,
Cu Inocențu' zece,
Dar nici la unu' nu era
În piept inima rece;
Zburdam pe trotuar ușor
Ca bacia sus pe munte...
Și-aveam și halbe la picior,
Și-aveam și halbe-n frunte!*

... Cu musafirul a terminat-o rapid retezându-i-o:

- Știi ce, bade? Dacă tot ai intrat aici când noi suntem în ședință de producție, fă-te că nu ne cunoști și închide ușa pe dinafară...

Avea dreptate, ce mai! L-am aplaudat până când am observat că șeful dădea mărunț din buze ceea ce însemna că dorea să ne spună ceva...

- Domnilor! A reușit el să urle într-un târziu. Liniște! Li-niș-te! Să vi-l prezint pe domnul inspector Pășcuț...

Dacă ar fi trăznit în mijlocul nostru ne-am fi revenit mai repede, pe când așa... Cea mai mare parte dintre noi nu și-au revenit până după vreo trei săptămâni când, numărând banii de avans au constatat că fuseseră penalizați cu zece la sută.

Dar, cu toată părerea de rău, sosise momentul să o sacrificăm pe Parfirica pe altarul inopinărilor, deoarece, prioritară era onoarea Serviciului și nu a salariilor. Pentru că, după calculele unei colege economiste, din punctul de vedere al conducerii serviciului, onoarea salariaților valora, cu unele mici excepții, un ban și jumătate. Iar cea a Parfiricăi nici nu a fost evaluată vreodată, cu toate că, într-o discuție cu președintele ea l-a întrebat în plină ședință:

- Îmi indexați salariul sau vă spun soției că mi-ați băgat în repetate rânduri mâna sub fustă?

Atunci am văzut pentru prima dată în viața noastră cum putea să arate un om pe fața căruia se perindau culorile spectrului solar. Șefa „Imășuri”-lor și-a dat seama, că nu era proastă, și a continuat:

- Domnule președinte, eu nu vreau să forțez nota, dar am salariul cam nepotrivit după cât fac eu pentru asociație...

- Iar începi? a întrebat-o șeful cu mare calm în voce. Ești mai rău decât un stigmat pe capul nostru...

Parfirica, însă, care își făcuse rost de cultură generală din niște manuale alternative, a replicat prompt:

- În primul rând că nu știu ce e aia stigmat, iar în ultimul rând, îmi pasă fix în gârlici de funcția asta amărâtă.

În paranteză fie spus, nici până azi specialiștii Asociației n-au reușit să tălmăcească în vreun dialect la ce anume s-a gândit colega noastră

când a pronunțat cuvântul „gârlici”...Explicația din DEX nu i-a mulțumit, doar Săndescu, profitând de onomastica unui membru din Consiliul nostru superior, și aflându-se într-un moment de dezmaț bahic, a încercat să lămurească lucrurile lăsându-l pe vicepreședintele Forului înțepenit pe scaun timp de trei minute:

- Adică doamna colegă Parfirica a vrut să spună că o doare fix acolo unde se termină șira spinării și nu începe gâtul, dacă-mi dați voie să mă exprim eufemistic și să mă scuze domnul vice...

Oricât de ebrietați eram cu toții, tot am reușit să păstrăm câteva momente de reculegere. Singură prietena lui Inocențiu continua să execute un dans bizar sărind și lăsându-se apoi pe vine într-un ritm care ne-a făcut să înțelegem internarea colegului nostru la psihiatrie. Bine că scăpase doar cu atât... Acest adevăr crud nu l-a oprit, însă, pe Berbecaru să remarce în ziua următoare, ca între colegi:

- Domnilor, ați văzut-o pe domnișoara...Scuzați, domnu' Ionocenț, (i-a stâlcit el numele), cum o cheamă pe prietena dumneavoastră?

- Du-te-n..., a răspuns Inocențiu nervos.

- Reluăm, a continuat Berbecaru impasibil: ați văzut dansul executat de prietena domnului coleg?

Da, și? Care-i problema?, am ridicat toți din umeri.

- Acest dans, dragii mei, este exprimarea în românește a manifestărilor vacii nebune și este cunoscută la noi sub denumirea de dans popular pentru capră și compact disc în do major...

Însă, această întâmplare ține de trecutul îndepărtat, iar pe noi ne oripila în momentele respective prezența aceluiași personaj-inspector intrat peste noi în plină ședință operativă. Până la urmă l-am privit mai cu îngăduință, i-am mai acordat vreo câteva circumstanțe, apoi, careva dintre noi a trecut la scenariul pe care îl știam atât de bine...

- Domnilor colegi, în cadrul colectivului nostru se află în vizită domnul inspector Pășcău...

- De fapt, dragilor, mă aflu aici cu ocazia unui control inopinat.

- Dumnezeule!, a tresărit un coleg îngălbenindu-se, Parfirica știe? A anunțat-o cineva?

- Cine e persoana? s-a interesat inspectorul.
- Doamna colegă este..., a început explicația Inocențiu.

Și s-a oprit.

- Viagra românească, i-a șoptit repede Berbecaru.
- Via-gra-ro-mâ-neas-că, a silabisit repede Inocențiu.

Berbecaru s-a bazat pe faptul, logic de altfel, că inspectorul fiind bătrân și încheiat greșit haină, ar fi trebuit să fie și surd.

Nu era, iar cuvintele acestuia ni s-au părut ghilotine când a zis:

- Dragilor, dați-mi situația defrișărilor pe ultimii șapte ani.

Din fericire tocmai în acea clipă a apărut în cadrul ușii Parfirica ducând în brațe maimuțica sa, o vietate de-o inteligență exasperantă pentru noi, de la care am învățat multe figuri comportamentale rătăcite în uitare de-a lungul generațiilor.

... Cu fustița sa, reprezentativă pentru bugetul de austeritate al guvernului și pipernicitul nostru PIB, Parfirica ar fi trezit la viață până și niște hormoni atrofiați, darmite cei ai unui inspector de la For care orișicânduși... Trecând printre privirile noastre de coioți hămesiți, sechestrați pentru experiențe pavloviene, Parfirica s-a dus direct la inspector și i-a zis:

- Servus, Gino! Ce faci, băi, p-aci?

Noi, în frunte cu șeful serviciului, am trăit clar starea de prostrație, amuțind pentru câteva momente. Singur Inocențiu a rezistat cu bine șocului. Fenomenul se petrecea în timp ce maimuțica Parfiricăi, profitând de situație, trecea de la unul la altul și ne scuipa abundant pe pantofi făcându-ne să o invidiem având în vedere că, de uimire, noi nici salivă în gură nu mai aveam...

Până una-alta, Parfirica l-a îmbrățișat îndelung pe inspector, iar șeful nostru – pentru prima dată de când fusese promovat în respectiva funcție – ne-a făcut complice cu ochiul, pentru ca noi, prostimea, să

pricepem că lucrurile o apucaseră pe un făgaș corespunzător. Semn pe care noi, ca intelectuali bugetari, l-am interpretat așa cum ne-a dus mintea, adică era timpul să se mai lase la vatră boșorogul naibii, fiindcă, logic și moral, toți subalternii domniei sale consideram că îndeplinim condițiile să fim promovați. Doamne-ajută să nu se lase cu lupte de stradă...

XXIII

- Ce să fac, dragă?, i-a răspuns într-un târziu inspectorul reușind să ia o poziție strategică. Sunt într-o inopinare la voi...

Auzi-l, mă!, am gândit fiecare. Și o spune așa, ca un fel de salut drujbist. Ei, da' și când o vedea registrele noastre cu situația defrișărilor... Speranța noastră sinceră era că poate îl ajuta Domnul să facă măcar preinfarct.

- Aha!, a exclamat Parfirica. Înseamnă că vrei o cafea, nu?

- Da, dragă: una scurtă și tare nu refuz...

- Nici eu, s-a prelins ea pe lângă inspector, doar că prefer să fie și un pic mai lunguță...Unde avem cafeaua, domnilor colegi? ne-a întrebat.

Ne-am repezit în același timp cu toții, așa că primul rezultat a fost că unul dintre noi a călcat pe maimuțică, vietate care a scos un țipăt exprimând atâta revoltă și durere că am simțit fiecare câte un junghi în zona inimii și ne-am cutremurat la gândul că, poate era vorba chiar de-un semen al nostru în devenire. Berbecaru a și strigat fals-speriat:

- Care calci, domnule, strămoașa în picioare?

Evident, că nimeni nu a recunoscut, dar ne-a liniștit inspectorul cu firească și superioară înțelepciune:

- Nu vă faceți probleme, domnilor colegi: specia de maimuță din care a fost creată ființa umană nu mai există, deci nu trebuie să aveți remușcări...

Am oftat ușurați: deci ăsta era motivul pentru care lumea nu trebuie să se mai mire de ce nu se mai fabrică în zilele noastre oameni din maimuță și s-a trecut la clonări.

... Apoi și în consecință, trebuie menționat, fără cel dubiu, motivul pentru care la prima clonare s-a folosit o oaie. Explicația ne-a dat-o la „Pufoaia ruptă” colegul Berbecaru:

- Fin'că, domnilor colegi, între specialiștii englezi se afla și un român care a tradus în *ză new șekspireșen limbuaĝe*^{(*} propoziția mioritico-epitetică „Bă, ești prost ca o oaie”, iar englezii au exclamat biblic și fericitiți parafraza „Ecce ovina!” trecând imediat la clonarea propriu-zisă în vreme ce fredonau în cor celebra melodie „Hello, Dolly”. Aceasta și explică numele de „Dolly” al proaspetei și fericitei clonate...

Am reproduș spusel domnului coleg Berbecaru, pentru a demonstra lumii întregi nivelul capacității de percepere și analiză al colectivului nostru de intelectuali...

Revenind la strămoașa maimuță, aceasta, după ce a făcut o criză de nervi, fiindcă se pomenise cu un asemenea urmaș inopinat, a abandonat progenitura-maimuțel pe malul Nilului unde crocodilii se aflau într-o austeritate deplină din care s-au inspirat mai târziu unele popoare sud-est europene. Colectivitatea de crocodili, deși leșinată de foame, a studiat „inopinantul” vizitator cu atenție, apoi administratorul general al tribului – pe atunci respectivele viețuitoare trăiau organizate în comunități tribale nonguvernamentale și nonprofit, care se hrăneau cu copii de maimuță abandonati, fiindcă parlamentul lor nu întrunea deloc cvorumul pentru a vota legea adopției, deși puterile în statul crocodilesc se despărțiseră cu mult mai înainte – a decretat:

- Nu-l mâncăm, domnilor colegi! Vă spun eu că aici se ascunde o capcană... la căutați-l la dinți și prin urechi să nu aibă ceva microfonașe...

- Ho, ho, ho! a râs un crocodil cu gura până dincolo de urechi. Microfonașe?! Ce-s alea, stăpâne?

Să mai reținem amănuntul că, pe atunci, *minunatele viețuitoare* – cum le alintă Terry și Steve de la „Animal Planet” – comunicau prin cuvinte articulate, deoarece fiecărui trib îi fuseseră repartizate 3-4 DEX-uri spre deosebire de zilele noastre când DEX-ul este considerat, pe bună dreptate, un instrument vetust în comparație cu apariția fulgerătoare a neologismelor anglo-postdecembriste. Astfel, un inspector venit tot în control inopinat, ne-a surprins cu un dicționar român-român pe birou și era s-o dăm de dracu’, fiindcă ne-a întrebat amenințător:

- Ce-i cu relicva asta? În loc să vă vedeți, domnilor, de treabă, citiți cărți? Dumneavoastră știți câți șomeri așteaptă să vă ia locul?

Nu știam, dar le simțeam respirația fierbinte în ceafă...

- Sau doriți cumva să vă disponibilizăm?

- Daaaa! Am strigat într-un glas gândindu-ne că un cunoscut de-al nostru de la FPS fiind disponibilizat încasase o sută și ceva de milioane de lei.

Însă aceasta e o altă poveste vizavi de care bunul simț și respectul cuvenit ne obligă s-o spunem verde și românește: *no comment!* Sau, cel mult: *ioi Iștenem* – ca să nu ne dedăm la discriminări etnico-tactice sau politico-administrative, cum am fi acuzați și, mai ales, ca să nu stricăm de tot relația Celui-de-Sus cu Cei-mai-de-jos.

Așadar, prezența inspectorului devenise o realitate. Parfirica, Ioana d’Arc a noastră începuse lupta cu stihia inopinată oferindu-i cu generozitate produsele-i provincial-erotice. Ce-i drept, arăta superb și ori de câte ori priveam la ea găseam explicabilă gelozia care înnegura mentalul soțiilor noastre încât fiecare dintre noi auzea săptămânal îndemnul:

- Du-te să-ți dea curva de mâncare!

Dacă ar fi știut ele cât de cu drag le-am fi respectat trimiterea! Însă riscul era prea mare... O singură dată s-a întâmplat ca Berbecaru, încărcat de puterea a trei coniacuri „Malaxa”, s-o aprobe pe nevastă-sa, o falnică urmașă a lui Avram Iancu, replicându-i:

- Bine, dragă, mă duc, da' să nu avem vorbe...

Vorbe nu prea au fost, în schimb a ieșit o bătație între cele două femei care a spulberat liniștea cartierului pentru o noapte întregă. Colegul Berbecaru a locuit trei zile la gară în sala de așteptare *clasa doi* (cum scria pe un sfert de coală ministerială), fapta costându-l două cozi de mătură încasate peste șale de la femeia de serviciu, fiindcă murdărise o banchetă pe care dormea duhnind a alcool. Ceremonialul a fost însoțit de o binemeritată răbufnire a femeii:

- Băga-l-ar Iuda-n voi de vinars! Că nu vă mai satură Satana...

Cu eforturi supraomenești Berbecaru și-a scos legitimația și i-a zis:

- Săru-mâna, doamnă, sunt funcționar public, uite-aici...

Femeia, care era cam analfabetă și nici nu prea auzea bine, a reținut doar cuvântul „public” drept care a reacționat în logica ei:

- Adică aici-i Viceu public? Noa, nu-i nici un bai...

S-a dus la poliția gării, iar polițistul, după ce l-a amendat cu o sută de mii pentru jignirea personalului SNCFR, l-a întrebat:

- Domiciliați în municipiu?

În schimb, Parfirica, printr-un concurs ciudat de împrejurări, a plecat pentru trei săptămâni în Antalia, via Istanbul, de unde s-a ales cu o bronzare puternică, două lăntișoare de aur și trei săptămâni de internare la dermato-venerice la întoarcerea în urbea natală. Important este că a rămas aceeași femeie frumoasă, inteligentă și o colegă formidabilă, calități care au salvat-o de la trei (sau patru?) disponibilizări succesive. În orice caz, noi toți suntem curioși să vedem ce se va întâmpla când va veni investitorul străin pentru a prelua conducerea firmei noastre, deși, după toate probabilitățile – cel puțin varianta aceasta este cea mai sigură – investitorul vine din Turcia. Or, cu locuitorii

acestei țări vecine și prietene, Parfirica se află în cea mai afectuoasă relații de prietenie și colaborare. O, dar Berbecaru al nostru zice:

- Mă, fraților, să fiu al dra..., scuzați, dacă inspectorul ăsta nu e de etnie turcă!...

L-am privit și noi pe „inopinant” mai cu luare aminte și concluzia a fost una singură: numai Parfirica mai era în stare să salveze situația și onoarea noastră de funcționari publici... Din păcate, și spre spaima noastră, trimisul domnilor de la For a pus o întrebare care ne-a lăsat fără pulsuri:

- Cine dintre dumevoastră vine să mă conducă la hotel?

Era o după-amiază splendidă, cum de multă vreme nu mai fusese în municipiul nostru considerat cu mândrie patriotică rudă prin alianță cu capitala britanică. Respectiv: ceață la ei, pâclă la noi – diferă doar compoziția pâclei din punct de vedere chimic... H₂O, la ei, O₂SO₄ la noi, + stronțiu, bioxid de carbon, praf de ciment, de huilă... La ei gri, umezeală, posomoreală – la noi gri-roz bombon îmbunătățit cu nuanțe gălbui-roșietice... În aceste condiții, la solicitarea „inopinantului”, ne-am oferit vreo patru să-l însoțim gândindu-ne în buna tradiție dacobahică și latino-balcano-slavă că drumul spre hotel trece prin fața Terasei „CALU CU BERE”. Nu e nici o greșeală: așa scrie pe firma luminată a *giorno* 23 de ore din 24, confecționată de-un individ în stare de veselie bahică – o oră fiind rezervată pentru ca patronul, domnul Mițu, să strige la nevastă-sa Antigona:

- Fă, fi-ți-ar mutra-n gherlă să-ți fie! Iară-mi făcuși o boacăna de toată praștia. Șapte-ori nouă-i șaijdoi, tu?

- Da' cât, mă, Pitagora?

Întreabă ea aruncând spre el cea mai profundă jignire de care poate fi în stare.

În concluzie, cine va fi norocosul să-l conducă pe inspector la hotel, va avea parte de o bere...Numai că, Parfirica înseamnă pentru noi

repetarea istoriei, adică, unde e ea, pe-acolo nu se trece. Dar, deodată, aberație:

- Dumeatale vii cu mine, îi zice inspectorul lui Berbecaru care rămâne fără coarde vocale pentru câteva momente.

- Adică, de ce eu?

Dar pleacă împreună cu inspectorul însoțiți de invidia noastră.

Parfirica privește încruntată pe geam, apoi cu un surâs rânjit ne întreabă:

- Domnilor colegi, vă anunț cu toată durerea, neplăcerea și revolta că domnul coleg Berbecaru va fi târât într-o mare mârșăvie umană. Pe acest libidinos inspector îl cunosc de pe vremea constantinescianismului timpuriu când patrona cea mai prosperă firmă de...

- Parfirica dragă, a întrerupt-o șeful serviciului cu glas mieros, nu vrei să scurtezi puțin povestea?

- De ce nu? s-a mirat ea. O scurtez de tot: fosila asta de București e un homosexual și umblă însoțit de doi badigarzi, așa că bietul Berbecaru va avea parte de o noapte splendidă.

Ne crucim și câteva minute nu știm ce să facem, apoi anunțăm poliția care, sosită inopinat la hotelul aflat la doi pași de noi, îl găsește în cameră pe Berbecaru dezbrăcat și palid între cei doi badigarzi... Urmarea a fost că Berbecaru, după întâmplare, s-a lăsat de fumat, iar când aude cuvântul *hotel* începe să plângă, și ajungând în dreptul vreunui local, trece pe trotuarul celălalt. Dar Parfirica, sadică precum o știam, nu-l iartă, zicând-i ori de câte ori prinde ocazia:

- Vezi, domnu' coleg că și homosexualii sunt buni la ceva? Nu degeaba a fost abrogat articolul 200. Știu ei occidentalii ce știu...

* * *

Constatând că nici în Londra viața nu era așa cum am visat-o noi în calitate de demni urmași ai lui Decebalus per Scorilo, am hotărât împreună cu Claustrina să ne repatriem...

* * *

... Mă opresc aici, fiindcă poliția britanică nu prea știe de glumă.

Dar și pentru că draga mea Claustrina, îmi aranjează o șuviță de păr de pe fruntea-mi asudată de efortul creației.

Doamne-ajută!

XXIV SAU N. B. 2

Orice asemănare cu realitatea economiei de piață din România, este pur și simplu aiurea. Scrierea acestei cărți are la bază exclusiv realități din lumea bună a occidentului, precum și câteva ficțiuni absolut necesare unui roman în care autorul nu a dorit să respecte nici un fel de canoane – dacă tot e democrație...

Haralampy Vreischte,
muncitor sezonier.

Londra, 17 oct. 1998 – 26 oct. 2001

Contravaloarea timbrului literar e depune în contul Uniunii Scriitorilor din România nr. 2411.1-171.1/ROL, B.C.R. Filiala sector 1, București.

Editura „CĂLĂUZA”

Str. Horea, nr. 30

2700 Deva, jud. Hunedoara, România

Tel./fax: 054-214684; E-mail: calauza@yahoo.com.

Consilier editorial: Valeriu BÂRGĂU

Tehnoredactare: Diana Orșa

Carte tipărită la Tipografia „Floarea Soarelui”

DE ACELAȘI AUTOR

- *„Iubita mea, e ora indexării”, versuri satirico-umoristice, Ed. P.C. Graf, Deva, 1994;*
- *„Rezervația de zăpăciți”, proză satirico-umoristică, Ed. Corvin, Deva, 1995;*
- *„Carte de colorat mintea”, versuri social-satirico-umoristice și parodii, Ed. Emia, Deva, 1998;*
- *„Bună seara, domnule Mann...”, proză scurtă sentimentală, Ed. Eubeea, Timișoara, 1998;*
- *„Un scorpion pe contrasens”, schițe satirico-umoristice, Ed. Corvin, Deva, 1999;*
- *„De vorbă cu...”, interviuri, Ed. Eubeea, Timișoara, 1999;*
- *„Scuzați că ne-am cunoscut...”, povestiri satirico-umoristice, Ed. SigNata, Timișoara, 2001;*
- *„Insomniile binefăcătoare”, critică literară, Ed. Corvin, Deva, 2001*
- *„Păcătoșeni...”, lirice, Ed. Corvin, Deva, 2002.*

ISBN 973-9331-82-3